

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 404

Setmana del 21 al 27
de juny del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Joan Pau II

*"Si la injustícia sota
totes les seves formes,
és la primera font de la
violència i de la guerra,
és evident, d'una
manera general, que el
diàleg per la pau és
indivisible del diàleg
per la justícia a favor
dels pobles que
pateixen frustració i
dominació per part
d'altres."*

AFINANT

L'escola lliure

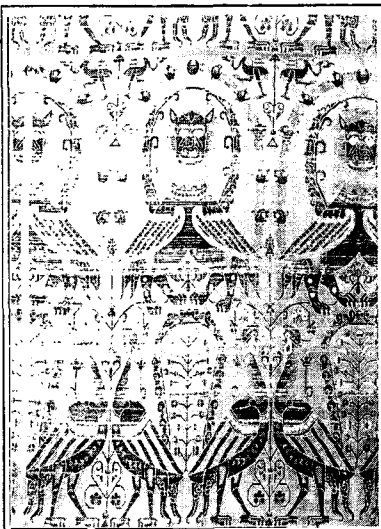
JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

Aquests dies s'acaba el curs escolar. Ha estat un any calent, com ara es diu, pel que fa al món de l'escola. Hi ha hagut vagues i soroll al carrer.

A hores d'ara els estudiants en deuen rebre les conseqüències potser en forma de males notes o d'assignatures pendents. En qualsevol cas el país s'haurà empobrit culturalment. Unes hores de lliçó perdudes, a una certa edat, l'experiència ens ensenya que, a vegades, no es recuperen mai més.

Durant aquest any escolar agitat hem sentit eslògans inquietants. Un cert sindicat d'estudiants s'esgargamellava exigint "la supressió de l'escola privada". Quasi res, en un país que creiem i volem lliure! El nom no fa la cosa. Però si el nom no és encertat, és ambigu o enganyós, acaba fent-li mal. No en va la saviesa popular diu: "si vols mal a un gos, digués que és rabiós". A altres països, ben laics per cert, anomenen "escola lliure" (per distingir-la de la pública o de l'Estat) l'escola que nosaltres mal anomenem "escola privada". Si aquest fos el nostre cas, aquells estudiants aïrats i desorientats s'haurien atrevit a reclamar la supressió de "l'escola lliure"?

MIL-CENT ANYS D'HISTÒRIA

ONZÈ CENTENARI DEL MONESTIR
DE SANT JOAN DE LES ABADESSES
887-1987

Enguany es commemora l'onzè centenari del Monestir de Sant Joan de les Abadesses, fundat pel compte Guifré el Pelós. El Monestir de Sant Joan ocupa un lloc molt destacat en la tasca afaïanadora de Catalunya, és centre de culte i espiritualitat i destaca per la seva promoció de l'art i de la cultura.

Els actes commemoratius s'inicien el dia 24, festa de Sant Joan Baptista, data exacta del centenari, i es perllon-

garan fins al mes de setembre. S'ha mirat que tots els actes girin entorn de la significació de l'esdeveniment que es recorda, que contribueixin a explicar-lo d'una manera original, clara i senzilla, i que corresponguin dignament a la seva transcendència.

En les pàgines centrals d'aquest número informem àmpliament d'aquesta commemoració que s'estructura en quatre celebracions.

Sorteig organitzat per "L'Associació d'Amics de "CATALUNYA CRISTIANA"

Set premis esperen encara els guanyadors

SORTEIG ORGANITZAT PER "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA". Tenim notícies ja de les persones agraciades: amb el 1er. Premi, Estrella López de Artés; amb el 2on., Parròquia de Bimbodí, Tarragona; amb el 3er., Religioses de St. Josep, Lloret de Mar; amb el 9è, Sr. Francesc Basagaña, del Col·legi La Salle, de Cassà de La Selva; i amb el 12è, Parroquia de Sant Joan Baptista de Viladecans. Una vegada més assabentem els nostres lectors de la totalitat dels números premiats:

1er. 02188
2on. 10373
3er. 40273

4rt. 01561
5è. 09672
6è. 01986

7è. 25215
8è. 17673
9è. 36116

10è. 30014
11è. 42598
12è. 37026

Aconsegui reunir en una concentració
més de dos milions de persones

Estada d'una setmana del Papa a Polònia

El passat diumenge, dia 14, acabà el viatge de Joan Pau II al seu país natal, que ha visitat per tercera vegada. A part de l'immens benefici espiritual que ha representat la presència del Sant Pare a la seva Pàtria,

es preveu com a resultat positiu d'aquesta visita, la represa de les relacions diplomàtiques entre el Vaticà i Polònia. Podeu veure una detallada crònica a les pàgines 6 i 7 d'aquesta mateixa edició.

CATALUNYA CRISTIANA us ofereix una setmana de vacances a Suïssa

Del 3 al 10 d'agost del 1987

Ens acompanyarà el nostre director, mossèn Joan Jarque

visitant:

**Ginebra
Lausanne
Berna
Fribourg-Regió de la Gruyère
Interlaken
Andermatt-Sion
Chamonix**

Per informació i inscripcions:

"ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A - 08010 BARCELONA
De 10 a 1 i de 5 a 7.
(Srta. Maria Figueras) Tel.: 301 37 18.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Direcció tècnica G.A.T. 48

ALTRES VIATGES

Del 20 al 29 d'octubre, TERRA SANTA

EDITORIAL

Deu anys de democràcia

Als ciutadans se'ns ha demanat no fa gaire el nostre vot. Aquesta vegada hem elegit els regidors (i indirectament l'alcalde) dels nostres ajuntaments i els diputats que ens representaran al parlament europeu. La democràcia funciona doncs a casa nostra i cal alegrar-nos-en de debò, oi més enguany que en celebrem el desè aniversari.

Els analistes del comportament polític de l'electorat diuen que aquest a l'hora de decidir el seu vot es mostra cada vegada més madur, més selectiu. Els partits compten i recompten els vots i treuen lliçons dels resultats. Tot això és bo i, per molts anys!

Tanmateix cal que tots vetllem per la fràgil democràcia. Fràgil no tant perquè sigui incipient —deu anys ja són anys— sinó perquè la democràcia al capdavant és com una "virtut col·lectiva", no pas un do del cel, i les virtuts s'adquireixen amb la repetició dels actes ben exercits i, per tant, corre-gits i millorats constantment, sense concessions ni defalliments.

Ihi ha una colla de coses que necessiten ser revisades en el nostre exercici de la democràcia. Algunes pertoca als polítics de millorar-les, altres als ciutadans i moltes a tots plegats. Apuntem-ne algunes.

Les campanyes electorals, tal com ens les fan, atabalen, embruten, irriteren pel dispendi de diners que suposen i dubtem seriosament que convencin gaire, que siguin eficaçes. El ciutadà se sent tractat més aviat com l'objecte d'un "marketing" especial que com un subjecte que se suposa capaç d'entendre els programes dels partits, les raons polítiques, socials econòmiques en què es basen i els comportaments dels homes que es proposen realitzar-los.

Encara votem massa els partits, "els colors" i massa poc unes propostes concretes de govern i les persones capaces per fer-les realitat. La democràcia hauria de ser, segons la fórmula consagrada, el govern del poble, pel poble i per al poble. Amb el vot el poble exerceix la seva part de govern, delegant el seu poder en uns partits, però té la sensació que no governa de debò els seus afers que deixa ens mans de no sap ben bé qui. S'ha parlat de "partitocràcia" (un mot bàrbar que potser caldria canviar per "tomocràcia"?). No cal exagerar. Però no és bo que entre el poble i el bé comú s'erigeixin els partits com uns pantalles enlluernadores o, en el millor dels casos, com uns tutors d'un poble considerat eternament com un menor. Els partits, en bona democràcia són una escola de pensament polític, una forja d'homes amb vocació de servei al país, uns equips amb capacitat de govern. Tot això, que ja és molt, i res més. No és bo que un poble s'estructuri en partits sinó en aquelles entitats naturals per les quals transcorre i flueix la vida dels individus i de la col·lectivitat. Els partits ni la creen ni la decideixen aquesta vida; quan els toca governar deuen afavorir-la i ordenar-la amb llibertat i justícia.

El fet de posar les eleccions en un dia feiner contribueix també subtilment a accentuar aquesta impressió de prepotència dels partits sobre la vida social. S'ha d'interrompre la vida, escolar, comercial, productiva, etc. dels ciutadans per anar a decidir qui ens governarà aquesta vida. El vot en temps de lleure, creiem, subratlla més el caràcter subsidiari del fet polític respecte a la vida real del poble.

Tot amb tot que Déu ens doni molts anys d'aquesta democràcia ni que sigui la menys dolenta de les fórmules que ha trobat l'home per viure en pau i en llibertat.

Maria, model d'educació per als cristians

PAU LÓPEZ CASTELLOTE

Joan Pau II, tal com ens ho diu en la seva encíclica "Redemptoris mater", vol que els cristians pensem en la Verge Mare de Déu i que ens hi emmirallem en aquest temps d'advent que precedeix la celebració dels 2000 anys del naixement del Crist.

A mi em sembla que, fent cas de la veu del Pastor universal, els catòlics, en aquest any marí, hauríem de manifestar el nostre enamorament de Maria, de manera que, "en la petitesa de la seva serventa", tots entonéssim, amb la nostra vida, perpètua lloança de glòria al Déu que ens ha creat per amor i per amor ens ha redimit en el seu Fill, fill de Maria per obra de l'Esperit Sant.

I penso que seria bo que cadascú de nosaltres pensés en Maria i l'estimés des del lloc que ocupa en el món: des de la llar, des del taller, des de l'escola, des de la ciència, des de l'economia...

Per això jo em proposo parlar de Maria en relació amb el que constitueix la meua tasca professional: l'educació. Si l'educació és l'ajuda al desenvolupament integral de la persona en camí vers la seva maduresa, ¿qui pot no veure en Maria un model per a aquesta actuació?

Déu, que respecta infinitament la seva obra predilecta, l'home —home i dona—, no vol, ni ha volgut forçar la seva llibertat ni per redimir-lo del pecat que l'esclavitzava. I en el moment que la seva infinita saviesa va triar des de tota l'eternitat, abans de prendre la nostra naturalesa per tal de redimir-nos essent un de nosaltres sense deixar de ser Ell, va demanar el "sí" de Maria a l'obra redemptora. I Maria, predecessora nostra en la fe, com subratlla Joan Pau II, no s'hi va negar: "heus ací l'esclava del Senyor".

Es tractava d'"ajudar" la humanitat en el pas definitiu vers la seva maduresa no solament natural, sinó sobrenatural. Maria, amb el seu "sí", es fa "ajudadora" —educadora— de tota la humanitat en el camí que el seu Fill ens obre vers una maduresa que els humans no podíem ni somniar: la santedat.

Maria, mitjancera de totes les gràcies —com la invoca el poble cristià—, és mitjancera, ajudadora, educadora de la vida de Déu en nosaltres, i de nosaltres en la vida de Déu. Maria ha educat la humanitat adreçant-la vers la participació en la família divina per la gràcia de l'Esperit Sant. Maria ha educat Déu —en la seva naturalesa humana— portant-lo a nosaltres, fent-nos-en donació en la seva oblatió total: "heus ací l'esclava del Senyor".

De vegades els educadors —pares, mestres, catequistes, monitors— trobem a faltar autoritat en les nostres relacions educatives. Veiem que les coses "no van"; que els fills, els alumnes, "no ens fan cas"; que ens costa sobretot transmetre'ls valors que la nostra societat menysprea i que nosaltres considerem fonamentals: l'amor, la generositat, el respecte, la pietat, la laboriositat... I sovint sentim la temptació d'abandonar. Després d'enyorar l'autoritat, la fem objecte d'un desesperançat descuit.

Maria, que va acceptar la missió d'ajudar-nos a progressar en el camí del cel declarant-se "esclava del Senyor", al començament de la vida pública del seu Fill —Déu i home— va dir a tots els homes: "feu el que Ell us digui". I ho va dir precisament a Canà, poc després que Jesús hagués afirmat: "dona, encara no és arribada la meua hora". Malgrat aquestes paraules del seu fill, Maria se li enfronta amorosament i adreçant-se a tots nosaltres ens diu amb autoritat: "feu el que Ell us digui".

L'autoritat de Maria és la de la humilitat fidel, no la de la força. Maria, realment, ha assumit la responsabilitat de l'ordre humà i de l'ordre diví entre els homes; i en aquesta responsabilitat consisteix fonamentalment l'autoritat digna dels homes. De manera que, amb el seu amor a Déu i al proïsme —que és el que sosté la seva humilitat fidel— ens ajuda amb valentia a seguir el camí de la nostra maduresa natural i sobrenatural.

Per això Maria és model d'educació per als cristians i per a tots

els homes oberts a la Veritat.

Com hauríem d'imitar Maria els educadors i confiar en ella! És cert que la nostra tasca educativa és difícil. I què podia pensar Maria de la tasca que Déu li proposava?

Però ella es deixa portar per la seva fe —"feliç tu, que has cregut", li va dir santa Isabel—, i posant tota la confiança en Déu, no li nega res: "heus ací l'esclava del Senyor".

Si els educadors cristians ens deixéssim arrossegar per l'exigència de la nostra fe! No ens faria vergonya de dir als nostres fills i als nostres alumnes: "feu el que Ell us digui". I tindríem autoritat; una autoritat tal com Déu mana.

La nostra autoritat d'educadors no es pot basar en el fet que els educands —els fills, els alumnes— facin la nostra voluntat, sinó la voluntat de Déu. No som nosaltres que ens hem de predicar, sinó la Bona Nova de Jesús, fill de Déu i de Maria, present en la seva Església per obra de l'Esperit Sant.

Aquest plantejament espanta, sobretot perquè vivim en un món que menysprea el missatge de Déu, i ens sembla que fer-nos transparents a ell és cridar sobre nosaltres les ridiculitzacions dels nostres contemporanis més poderosos.

Quan sentim la por al ridícul, la basarda de ser mirats com a no moderns, adrecem la nostra mirada vers Maria. Ella es va proclamar "esclava del Senyor", i pel camí d'aquest esclavatge —que és llibertat en plenitud— va ser capaç de sostenir amb son cor amorós la mirada del seu Fill. I, malgrat que "no era arribada la seva hora", va ordenar: "feu el que Ell us digui".

¿No ens atrevirem a dir als nostres fills i als nostres alumnes "perquè volem ser esclaus del Senyor, us diem amb tota la força de la nostra vida: feu el que Ell us digui"?

Si ens hi atrevim, no en dubtem, tindrem al costat la Mare de Déu i mare nostra, que ens ha precedit en el camí del cel i que, en aquest moment, amb cor de mare, prepara l'Església per a celebrar els 2000 anys del naixement del Salvador.

RESPIR

ACOSTAR-TE'N, ACOSTAR-TE-LI

La paràbola del bon samarità sempre m'ha sorprès per la pregunta final: ¿qui es féu proïsme de l'home malferit i abandonat arran del camí? Fiant-me del començament, n'esperava una altra, aquesta: ¿qui va veure un proïsme en l'home malferit, i el va estimar? En què quedem: qui és el proïsme? ¿és l'altre, el qui ha de ser estimat, o sóc jo, el qui ha d'estimar? No haurem donat a proïsme un sentit excessivament rígid, tot matant-ne el ric contingut original de pròxim, d'un que és al costat, a la vora? Entès així, les dues maneres d'acabar la paràbola indiquen dues maneres de complir el precepte de l'amor. Estima el qui tens a la vora, que se t'acosta i es fa el teu proïsme; estima l'altre, el que tens lluny, posant-te-li tu a la vora, fent-te el seu proïsme. Si tenim bona voluntat, no hi ha escapatorià!

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director:
Francesc Malsosa i Riera

Edita:
Fundació Catalunya Cristiana

Gerent:
Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny:
Josep Samper i Aledo

Redacció, administració,
publicitat i fotocomposició:
Edifici de la Parròquia de la
M. de D. dels Àngels
C/. València, 244, 2on.
Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L.
Consell de Cent, 224,
Barcelona
D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

L'article 24 de la Constitució recull un conjunt de garanties de caire institucional i processal de profund contingut ètic que considero han de sensibilitzar i mobilitzar no solament als professionals del dret sino també qualsevol persona.

En el seu apartat primer vol garantir el dret a obtenir la tutela judicial efectiva dels jutges i magistrats en l'exercici dels drets i interessos legítims dels ciutadans sense que de cap manera pugui produir-se indefensió, provocada pel desconeixement de l'ordenament jurídic o la ineficiència en el servei públic de l'administració de justícia. Aquesta garantia institucional —que es predica del Poder Judicial— va acompanyada pel conjunt de garanties processals que l'apartat segon de l'article 24 introdueix, garanties d'entre les quals sobresurt el dret a la presumpció d'innocència.

La presumpció d'innocència suposa una conquesta essencial de l'Estat de Dret. Ve a dir-nos, en primer lloc, que tota persona és innocent mentre no es provi la seva culpabilitat en el marc d'un procés públic tramitat amb les degudes garanties, i, en segon lloc, que la càrrega de la prova ha de recaure sempre sobre l'acusador. En aquest sentit, la presumpció d'innocència apareix com una expressió transcendent del respecte a la dignitat humana. Per això, l'art. 53.2 de la Constitució permet que la vulneració d'aquest dret a la presumpció d'innocència pugui ser objecte d'un recurs d'empara ordinari i fins i tot davant del Tribunal Constitucional, amb la finalitat que l'afectat sigui reintegrat en la plenitud del seu dret garantit constitucionalment.

La presumpció d'innocència com a dret humà fonamental

JOAN LLUÍS PÉREZ-FRANCESCH
Professor de Dret Constitucional en la
Universitat Autònoma de Barcelona.

Com a regla general hem de considerar que el dret de tot ciutadà a la presumpció d'innocència afecta no només als processos judicials penals sinó també als processos administratius, per a no caure en la persecució policial. És precisament en aquest segon àmbit a l'hora, per exemple, d'un expedient administratiu sancionador o fins i tot en una petita multa de trànsit on la presumpció d'innocència és a vegades conculcada o si més no desvalorada. S'ha caminat molt en pro del respecte vers al ciutadà però encara resta molt per recórrer, i el que és més greu, resten determinades conductes funcionaries de prepotència que podríem considerar desvaloradores del respecte a la presumpció d'innocència. Per evitar-ho caldria dotar l'administració de justícia de més competències sobre qüestions que es resolen ara en l'àmbit administratiu i que poques vegades arriben als tribunals.

El jutge, caracteritzat com independent per l'art. 117 de la Constitució, és qui més ha de vetllar pel respecte a la presumpció d'innocència. La llibertat

que gaudeix per a valorar la prova no li permet deixar-se emportar per impressions o aparences que no es tinguin contrastades dins el judici i que no permetin admetre l'existència d'una prova de càrrec en contra de l'acusat de la comissió d'un delictes o falta. Així, les sentències del Tribunal Constitucional 173/1985, de 16 de desembre i 174/1985, de 17 de desembre, afirmen que l'atestat policial no és prova de càrrec, que són denúncies d'un fets però no van més enllà. També afirmen que no és prova la pròpia declaració d'innocència o de culpabilitat de l'acusat si no hi han proves fefaents que així ho demostrin, que en el cas que només hi hagi proves indiciàries la relació entre els fets indicis i els què es tracta de provar ha de fonamentar-se en un procés mental raonat i des del criteri humà del jutge en considerar provats els fets constitutius del delictes o falta imputats, i que quan es puguin donar diferents conclusions sobre uns mateixos fets el jutge ha de fer constar en la sentència el raonament que l'ha portat a acceptar una d'elles i rebutjar les altres.

La presumpció d'innocència, recollida ja a l'art. 9 de la Declaració dels Drets de l'Home i del Ciutadà de 1798, i posteriorment en Textos Internacionals com la Declaració Universal de Drets Humans de 1948, el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics de 1966, la Convenció Europea de Drets de l'Home de 1950, gaudeix d'una profunda significació humanitària. Els cristians no podem oblidar mai aquest dret humà fonamental i encara menys els juristes d'inspiració cristiana. Perquè, no debades, el cristianisme és més que un humanisme.

Moltes persones enamorades donen unes lliçons tràgiques sobre com estimar. Sovint mostren amors impossibles, apassionats, fantàstics o, fins i tot, amors subtils. Fan que es creï en la consciència dels propers una mena d'estil amatori. Així, l'apassionament, el fet de vèncer greus dificultats, les exagerades fantasies i altres afegitons arriben a la llarga a ser considerats per tothom com una cosa consubstancial a l'amor. I és veritablement llastimosos que així se situï l'amor i tot el referent a l'enamorament, en uns nivells que, més que cap altra cosa, es tracta d'unes formes malaltisses de relacionar-se i tractar-se els humans enamorats. Una societat lúcida no necessita apassionaments cecs, i encara menys quan es tracta de qüestions relacionades amb l'amor.

Segons una majoria social del nostre temps, les pulsions amatòries ja sigui perquè així

se'ls ha educat o bé per imitació, els sembla que han d'estar impregnades d'una mena de forces obsessives que els fa viure exaltadament la relació amatòria. Ja és hora que caigui el mite passional d'una mena d'amor que sols condueix a daltabaixos i a actituds poc raonables i sense uns mínims de llibertat d'acció personal.

Aquesta actitud amatòria acostuma a ser la resposta a una mena de muntatge compensatori de les moltes irrealitats que poden subsistir en l'ésser humà, per més adult que es cregui. La maduresa en l'estima, que és un dels misteris més grans que pot viure la persona, llastimosament no ha estat mai considerada necessària. A la persona, se l'educa per moltes coses, però, ni a les escoles ni a cap altre lloc de la vida, normalment no s'ensenya com aconseguir aquesta maduresa en l'amistat.

Els clàssics de la literatura mostren amb diafanitat que,

Estimar sense esclavitzar

JOSEP M. FORCADA
De l'Àmbit Maria Corral.

entre la passió i la obsessió, hi sol haver molt poca distància, de tal manera que es considera com una mena de sinònim digne, bo i complementari. Aquest error no acostuma a fer cap bé. Paradoxalment, és fàcil topar-se amb persones de latituds nòrdiques que parlen d'unes maneres més serenes d'estimar-se, i això estranya força les persones de mentalitat mediterrània, on els crims passionals acostumen a ser tinguts per una mena de lluita de forces entre el feble i el fort, el que es creu que pot dominar l'altre per amor. Aquest domini és tan fort, que els apassionats d'amor es poden perme-

tre el luxe d'arrabassar la vida del feble fent creure a la societat que aquest acte és meravellós i espectacularment sublim. Malauradament la víctima sempre sol ser la persona més desvalguda, la que no porta cap utensili per a poder arrabassar la vida de l'altre. La víctima no té mitjans per a dialogar ni convèncer l'altre per tal que el deixi en llibertat, almenys per a no deixar-se estimar "apassionadament".

Lamentablement, la societat acostuma a ser molt benèvola amb els criminals apassionats que, per amor gelós, eliminen una altra persona. El professor Laín Entralgo, president de la Real Acadèmia Espanyola, en un recent Sopar Hora Europea celebrat a Madrid, digué que si la tòpica frase "la maté porque era mía" fos representativa del nostre país, ell s'esborraria de ser espanyol i digué que el "respecte a la persona estimada ha de ser consubstancial al veritable amor".

La violència amatòria ofega vides i llibertats, i crea uns lligams terriblement encadenadors que no tenen cap altre llenguatge que el de la possessió. Posseir l'amat o l'amada és el més allunyat de l'actitud sublim que ha de comportar estimar amb netedat. Quantes formes amatòries perseguidores!, com si es tractés d'una ferotge cursa en què es poden utilitzar les més refinades tècniques d'asfixia de la persona estimada. Això, no!

La societat hauria de treballar per aconseguir una nova manera de fer l'enamorament de les persones: més serè i noble i, sobretot, menys apassionat, i proclamar un nou estil d'estimar i un nou comportament social dins el llenguatge de l'amor. Aquesta actitud proposada no desmereix ni infravalora l'amistat, ni la capacitat de tractar amb gentilesa i seriositat les persones; tot al contrari, aquesta netedat trenca esclavatges.

ARA MATEIX

Reconforta aquest vent de llibertat que el Papa Wojtyla ha sabut dur a la seva trista Polònia, en un viatge multitudinari i conflictiu. No ha calgut pas que els seus oients —ni els governants— es trenquessin el cap per a descobrir al·lusions concretes en conceptes abstractes. El nom del sindicat proscrit, Solidarność, ha sonat amb totes les lletres i els acords de Gdansk de 1981 han estat expressament recordats pel Papa, com un compromís que ha de ser respectat "plenament"... Les regles de la diplomàcia han restat a segon terme perquè, com ha dit Joan Pau II, "hi ha coses que el Papa no podria silenciar, encara que no fos polonès, però molt menys encara essent-ho". El poble l'ha entès perfectament i ha vibrat i, com a conseqüència, ha tocat, una vegada més, amb les forces de la repressió, tot fent seves les paraules del Papa: "L'home té dret a la participació, un dret que s'expressa, entre altres coses, en uns sindicats independents i autogestionats".

Potser no ens adonem, des d'occident, de la frustració que pesa sobre el poble de Polònia d'ençà de l'ofegament d'aquell inici de llibertat que es produí al voltant de Solidarność. El Papa ha volgut revifar l'esperança dels polonesos, trencar el clima de derrotisme perceptible a amplis sectors. No podia fer-ho sense referir-se al sindicat lliure. Es tracta, com ha dit Walesa, "d'un moviment que expressa les aspiracions més profundes de tota una generació i que

L'esperança dels polonesos

J. CARRERA PLANAS

continua essent l'esperança de Polònia."

Precisament Lech Walesa, creador i líder de Solidarność, acaba de publicar una extensa biografia que explica a fons tota la seva evolució. Escrita originalment en polonès, ha estat publicada només en versió francesa. (Un camí d'esperança. Fayard, 1987). És un llibre que es llegeix amb fruïció i neguit. La seva prosa viva i senzilla ens posa en contacte amb un esperit emprenedor i sincer, fort i tendre al mateix temps. Un esperit serenament cristià. Cap al final, després d'evocar amb emoció la mort del pare Popieluszko, Walesa es pregunta quina serà, al capdavant, la resposta del poble polonès, dins el marc dels mètodes de la lluita pacífica que s'ha imposat... I formula dues hipòtesis. "Si els dirigents reconeixen que el de la repressió ha estat un mal camí i que les nostres reivindicacions no eren infundades o bé, sense que ho reconeguin formalment, es decideixen a

treballar i a obrir el camí de les llibertats essencials, aleshores tot allò que provocà el naixement de Solidarność obtindrà bon curs. Però si el país resta en l'impàs, si res no és fet a fi que les necessitats diàries i les aspiracions de la gent siguin satisfetes, aleshores el malcontentament i l'esperit de lluita acabaran imposant-se a la resignació i a la desesperança, i Solidarność, sigui en un dia, sigui en deu anys, tornarà a néixer." "Si continua el marasme, si les mesures que es prenen són lentes o poc profundes, esclatarà una protesta com la de 1980. I ara, amb l'experiència, en sabrem més... Si el poder desenvolupa el procés iniciat amb l'alliberament dels presos polítics, si es decideix a emprendre una evolució democràtica, si reconeix els drets dels treballadors i afavoreix l'acció de l'Església... tornarem als acords de Gdansk."

En qualsevol hipòtesi, l'esperança dels polonesos passa per tot allò que representa Solidarność. L'argument del general Jaruzelski segons el qual el patriotisme dels catòlics els ha de dur, al cap i a la fi, a voler que el país real funcioni i, per tant, a no negar tot suport al règim, no resulta tan evident ara com en temps del cardenal Wyszyński. D'altra banda l'evolució que protagonitza a la URSS Gorbachev obté també noves expectatives tot indica que l'esperança no ha mort a Polònia. El Papa mateix ha anat a abrandar-la, altra vegada. I no és una esperança metafísica.

CATALUNYA

Al Solsonès hi ha prop de 500 masies sense telèfon

En el moment de redactar el pla comarcal de muntanya del Solsonès s'ha detectat que hi ha una colla de masies escampades amb una sèrie de deficiències. Així 298 no tenen aigua; 123 estan sense llum i 479 no tenen telèfon.

Per solucionar aquestes mancances i a més resoldre la deficient xarxa de camins caldria fer unes inversions de 2.094 milions de pessetes.

El personal de TVE a Catalunya protesta per la seva manca d'autonomia

El personal de la redacció dels serveis informatius de TVE a Catalunya ha protestat per la seva falta d'autonomia el dia de les eleccions. En l'escrit que han lliurat a la direcció qualifiquen el fet "de retrocés injustificable, ja que no permet fer un desplegament informatiu autònom, amb un programa especial propi de la nit electoral, tal com s'ha fet de forma ininterrompuda durant els últims cinc anys". El personal diu que aquest fet és "inexplicable", sobretot després de la desconexió.

El major índex de barraquisme de les capitals catalanes és el de Tarragona

Tarragona és la capital catalana que té major índex de barraquisme, segons un informe de Caritas Diocesana de Catalunya i Balears. Un total de 1.214 famílies s'han dirigit a aquesta institució a la recerca d'ajuda durant l'any passat. De l'esmentat estudi, motivat per poder apropar-se a la realitat social d'aquest col·lectiu per denunciar la seva situació, es desprèn que les 1.214 famílies tenen un nombre total de 3.030 fills, el 70 per cent són menors de 12 anys.

El percentatge més alt de barraquisme és el de Tarragona capital, que és el més elevat de Catalunya.

Catàleg amb les 3.000 peces del Museu d'Art Modern de Catalunya

El museu d'Art Modern, situat al parc de la Ciutadella, ha editat el catàleg de les seves obres pictòriques, que inclou més de 3.000 peces datades en els segles XIX i XX. El museu no havia fet inventari dels seus fons des del 1926. El centre serà traslladat pròximament perquè el Parlament de Catalunya amplii les seves instal·lacions.

ESPANYA

Greu desastre ecològic en els rius de Palència

La sequera dels embassaments de Castella i Lleó ja ha produït un primer desastre ecològic en els rius d'aquesta comunitat. Prop de 4.000 quilos de peixos morts s'han recollit en el riu Carrión, a Palència. La mortaldat ha afectat a diverses espècies. Segons els experts, aquesta classe d'espectacles desagradables pot ser molt freqüent a Castella i Lleó durant tot l'estiu, ja que els embassaments de la comunitat són sota mínims.

Segons la Universitat d'Alacant "el valencià medieval prové del català"

"El valencià medieval, antecedent de l'actual, prové estructuralment i històricament del català", afirma el llibre "Les llengües pre-valencianes", editat per la Universitat d'Alacant.

L'origen de l'obra és un col·loqui celebrat fa tres anys en el qual diversos filòlegs assumiren des de posicions científiques, la necessitat d'aprofundir en l'origen de l'idioma valencià. Una de les conclusions de l'obra és que cap de les llengües pre-valencianes —àrab, mozàrab o castellà-aragonès— que es parlaven en el territori de

l'actual Regne de València abans de la conquesta cristiana, ha influït decisivament en el valencià actual.

MÓN

Els estrangers amb Sida expulsats de l'URSS

La Unió Soviètica ha expulsat del país uns vint estrangers afectats de la síndrome d'inmunodeficiència adquirida. Aquests figuraven entre les trenta persones a les quals se'ls ha detectat aquesta malaltia a l'URSS, tal com informa l'agència Tass, que afegeix que en el país s'està posant en marxa un programa antisida a fi de controlar la malaltia.

La Comunitat europea destina 8.500 milions d'ecus per als països pobres

El Fons Europeu del Desenvolupament destinarà un total de 8.500 milions d'ecus (uns 120.000 milions de pessetes) durant els pròxims cinc anys per ajudes a 66 països del Tercer Món dels quals un 90 per cent seran assignats als denominats ACP (Àfrica, Carib i Pacífic).

Aquestes dades foren donades a conèixer pel director general de Cooperació Tècnica del Ministeri d'Afers Exteriors, Antonio Oyarzabal i el director de cooperació de

la CEE, Jesús Gracia. Oyarzabal explicà que Espanya és el cinquè país contribuent del FED, amb uns 449 milions d'ecus, uns 6.500 milions de pessetes. Encara que l'objectiu principal de les subvencions de la CEE es destina als països ACP, el Fons també ajuda els mediterranis Magreg i Mashrek i als no associats d'Amèrica Llatina i Àsia, que reben un 10 per cent del total.

Molts pares iuguslaus volen instrucció religiosa per als seus fills

A la regió de Zagreb més del 40% dels pares s'han declarat partidaris que els seus fills rebin instrucció religiosa en els col·legis estatals, segons un informe publicat en un diari comunista. Prop del 43% dels enquestats afirmen que els seus fills ja reben catequesi a les parròquies locals, malgrat que a Iugoslàvia —país on un terç de la població és catòlica— l'ensenyament de la religió està del tot prohibit a les escoles i només es dona en llocs de culte.

Els catòlics d'USA aconsegueixen que Castro alliberi 350 presos

El Departament d'Estat nord-americà confirmà que Fidel Castro permetrà la sortida de Cuba d'uns 350 presos a petició de la Conferència Catòlica estado-unidense.

Definim-nos

Som una comunitat cristiana catòlica de base de la vila de Sitges. Les esglésies s'han anat quedant buides i cada vegada es casa menys gent per l'Església. Si bé això és negatiu, també té la seva vessant positiva, ja que més val que siguem pocs però compromesos. Ja és hora que cadascú es vagi definint i sigui conseqüent. És molt fàcil fer crítiques, més si són destructives, i encara molt més si es fan des de fora. Ja és hora que els que hem decidit restar dins l'Església —assumint les seves virtuts i els seus defectes— donem a conèixer que sempre lluitarem dins aquest món, sovint boig i tronat, que sembla tenir un interès especial en deixar-nos arraconats. Sabeu? La Quaresma no ha d'haver estat només un temps de bunyols.

Comunitat cristiana de la missa de vigília dels Escolapis de Sitges

Desemmascarar l'astúcia

Tàctiques més suaus han desplaçat les antigues maquívèliques cremes d'edificis i monuments, junt amb atropellaments de tota mena.

Hi ha una manipulació submergida disfressada de progressisme i llibertat, astutament presentant com a normal el que és anormal, com a moral tot el titllat d'immoral; com endarrerit, el respecte, la tradició i la religió i així successivament. I ja dins d'aquesta manera de procedir s'està procurant i s'aconsegueix, mentalitzar la manera de pensar i de sentir de tot un poble, vulgarment anomenat massa. Per descomptat que això té incidència remarcable a la informació, espectacles, ensenyament, costums, festejos, commemoracions, festivitats i activitats diverses. Aquesta és l'única raó del perquè unes festes en honor de la Mare de Déu de la Mercè, a

poc a poc s'ha convertit en, Mercè 1985 a seques, per afegir-hi fins i tot les últimes grosseries d'uns espectacles degenerats, que per no ser menys com moltes grans ciutats, també tenim a Barcelona i ja dins d'aquesta línia em permeto vaticinar per ben aviat, la presentació d'aquesta històrica diada amb el possible nom de, Festes de Tardor o quelcom similar, tal com ha succeït a la nostra ciutat de Badalona, amb motiu de la seva festa anual dedicada al co-patró sant Anastasi, que actualment s'ha convertit en Festes de Primavera.

Que sàpiguen a consciència, els de bona fe, quin és el terreny que trepitgem i que no s'arribi un dia a argumentar, en pla de justificació, que han estat defraudats o simplement enganyats.

GENÍS DE TERA TEIXIDOR

Televisió pública i privada

Ahir, diumenge, vaig escoltar, al canal català de TVE, el primer debat públic referent al projecte de Llei del Govern sobre la futura regulació de les televisions privades. El debat fou interessant i en vam sortir amb unes idees més clares sobre aquest mitjà modern de comunicació de masses.

Ara per ara, no voldria terciar en la polèmica. Però allò que més em va cridar l'atenció fou la insistència dels dos qualificatius que donaven a la televisió: pública i privada. I em va recordar la dicotomia insistent en un altre indret social que és l'educació: l'escola pública i la privada. En primer lloc, mentre alguns propicien la desaparició de l'escola privada, demanen insistentment la televisió privada. No és això un contrasentit? En altres mots, es propicia, en una democràcia, el monopoli de l'escola, i en nom de la mateixa democràcia, es demana trencar un monopoli. Hi ha una

connexió lògica entre totes dues peticions?

A més del greuge anterior, que és més bé material, hi ha en els dos casos un greuge moral o ètic; un greuge d'hipocrisia de les paraules. Així, s'oposa públic a privat, quan en realitat és estatal i privat, i no públic i privat, car públics ho són tots dos. Així, la Televisió Estatal, és pública, com ho és la catalana, que no és estatal, però sí pública. I l'ensenyament d'un Institut és estatal, mentre que el d'un col·legi, és privat; però tots dos són públics. O no?

Ja fóra hora de dir les coses per son nom. El Banc d'Espanya és estatal i públic; el camp del Barça és privat, però públic alhora. Si o no?

AURELI FARRÉ JORDÀ

El Papa encara no ens felicita en català

A més de compartir la queixa del senyor Espinàs i el que fa notar mossèn Jarque a l'"Afinant" del n. del passat 26 d'abril —n. 396— referent al capteniment del Sant Pare envers la nostra llengua, voldria afegir que, per tal d'aconseguir que la Santa Seu ens tingui la consideració lingüística que ens pertoca, no solament "n'hi hauria prou que l'embaixador d'Espanya complís amb el seu deure i exigís —diplomàticament— que el Vaticà tingués en compte les lleis constitucionals del nostre país..." (etc.), sinó també que aquesta informació i aquesta exigència "diplomàtica" es

preocupés de fer-les la Conferència Episcopal Espanyola. Ja fa temps que ho hauria d'haver fet! —tenint en compte també la llengua del País Basc i la de Galícia—. Sobretot, ho hauria d'haver fet la Conferència Episcopal Tarraconense. No s'entén perquè els bisbes catalans, especialment el Cardenal de Barcelona i l'Arquebisbe de Tarragona, no han fet aquesta gestió tan important: posar al corrent a la Santa Seu de la realitat històrica, política i lingüística del nostre país, o, si és que ja l'han feta, perquè la Santa Seu no n'ha fet cas.

MARIA PUJOL

Per què parlen castellà a Castella?

Pius Pujades ens ha assabentat d'un ampli reportatge d'un diari centralista de nom alfabètic, article que té una relació directa amb la llengua catalana. A mansindrets de la geografia ibèrica, quan s'assabenten que a Catalunya parlem el català en resten, no diré admirats, cosa que seria encara de gent intel·ligent —l'admiració és una de les actituds fonamentalment humanes—, sinó d'ordinari astorats. I, instintivament pregunten per què a Catalunya parlem català.

Està clar que la formació que han rebut és eminentment imperial, en el sentit real de la paraula. En efecte, imperi, aquest gènere de política que consisteix en ficar tothom dins del sac, ve de la negació "in", i del mot "par", que vol dir igual, parell. Imperi vol significar, doncs, que no hi ha més que una cosa, la seva. Tot l'altre no existeix, i si existeix, o es fa com si no hi fos o s'intenta anorrear-lo. Ni tan sols considerar-se igual als altres, i si de cas se sobresurt, resta sempre un "primus inter pares". Potser primer, però entre iguals. Però com que no hi ha cap igual, per autodefi-

nició, l'altre no existeix.

No fa pas massa, acompanyava per l'escola una família d'amics d'un amic. En aquell moment, i dominant el guirigall rialler de la recreació, l'altaveu cridava un professor. Aleshores em van preguntar per què donaven les ordres en català, i jo els vaig assabentar que el català era la llengua patrimonial de Catalunya, com el castellà era la llengua patrimonial de Castella. I com que no ho acabaven d'entendre, els vaig preguntar quina era la llengua de Castella? El castellà, naturalment! I per què, naturalment? Perquè si, en respondre, amb una resposta ben infantívola per cert. Perquè sí, no és cap explicació, els vaig replicar. I com que es van quedar mirant-me, els vaig dir que el castellà era la llengua de Castella pel fet de que foren castellans els qui foragitaren els moros del seu territori. Està clar, si és per això, realment. Doncs, pel mateix motiu que es parla castellà a Castella, degut a que s'ho van guanyar, igualment, es parla català a Catalunya, i per tal, és la nostra llengua patrimonial, perquè Catalunya va ser guanyada pels catalans.

Mai no se'ns havia dit això, i quant gent ho ignora, em van dir. I quan s'explicarà a totes les escoles del país perquè tothom ho sàpiga? Una pregunta interessant pel govern del "canvi". Perquè les coses essencials, no han canviat res. Res ni mica.

IGNASI ERILL

En la primera fotografia Joan Pau II dona la mà al primer mandatari polonès, general Jaruzelski i en la segona administra la comunió a Lech Walesa.

A Polònia és on el Papa ha aplegat més gent

Més de dos milions a la beatificació de Karolina Kozka

Varsòvia fou la primera i l'última ciutat visitada pel Papa en el seu tercer viatge a Polònia. L'avió que el portava abandonà Roma a les vuit del matí per arribar dues hores després a l'aeroport d'Okecie, a Varsòvia. L'esperava el general Jaruzelski, vestit de civil, amb les seves ulleres fosques, però amb més deseiximent que en les anteriors trobades amb Joan Pau II. El Sant Pare besà el sol, com és costum, mentre des d'unes tribunes, diversos centenars de polonesos el saludaven amb cants i victors, agitant banderetes i pancartes.

Tres discursos de benvinguda

Es pronunciaren tres discursos a l'aeroport. Jeruzelski saludà el "preclar fill de la nostra nació" i presentà la seva visita com la "prova del diàleg positiu establert entre la Seu Apostòlica i la República polonesa" i formulà el vot que serveixi per confirmar "l'entesa nacional, el treball assidu, el sentit de responsabilitat cívica i patriòtica".

El cardenal primat Glemp, fidel al seu paper de moderador, subratllà les millores que s'han produït des de l'última estada de Wojtyła a la seva pàtria: construcció d'esglésies, absència de crítiques obertes a la tasca d'evangelització, intents de diàleg social. Hi ha altres aspectes menys positius, assenyalà després.

Joan Pau II remarcà que l'Església, des dels temps conciliaris, s'havia fet més conscient que "en Jesucrist el seu camí és cada home, allí on aquest visqui en el globus terrestre. Déu ha confiat com a tasca a l'Església a cada home, tots els pobles i nacions de la terra". Aquest és precisament el sentit dels viatges papals. En el cas particular de Polònia hi ha una raó suplementària. "Desitjo eixamplar el meu cor al més possible per abraçar en un nou impuls d'amor que uneixi a tots els qui visquin en la meua terra pàtria. A tots i a cadascun. A tots sense cap excepció."

"La violació dels drets humans significa una amenaça per a la pau" recordà el Papa a Jaruzelski en arribar a Polònia. Afegí que la seva pàtria havia sofert molt i que ara necessitava pau, i que per aconseguir-la els ciutadans han de disposar del dret de participar en la vida institucional i social del país, i també que l'economia i el treball han d'estar al servei de l'ésser humà, i no al revés. Joan Pau II va tenir la valentia de citar la frase d'un rei polonès perquè la reflexionés i assumís el primer mandatari: "Sé que no sóc el rei de les consciències".

Davant la tomba del cardenal Wyzsynsky

Durant el trajecte de l'aeroport a la seva residència, el Papa s'aturà a pregar davant del monument al difunt cardenal Wyzsynski, al qual el Papa més d'una vegada havia qualificat de ser el seu "pare espiritual". Hora i mitja després de la seva arribada, al Papa va voler trobar-se amb les religioses de clausura en la catedral de Sant Joan. "Només aparentment, els va dir, esteu separades del món: en realitat us trobeu en el seu mateix centre, en el centre de la realitat temporal, de la realitat polonesa, mitjançant el ministeri de l'Església".

I fou en l'anomenat "encontre ecumènic", en la residència del cardenal primat, on el Papa tornà a parlar de Rússia:

"Compreнем molt bé la grandesa d'aquesta commemoració. La proximitat de semblant jubileu hauria de servir per a un ulterior apropament de tots els cristians de la tradició oriental i occidental de Polònia". Fou la primera referència del Papa a un dels greus problemes sense resoldre de l'Església catòlica polonesa: la dels 400.000 "uniats", o catòlics de ritu oriental (la majoria de nacionalitat ucraïnesa), que no són reconeguts per l'Estat i només tolerats per l'Església polonesa de ritu romà.

Discursos molt compromesos

L'encontre del general comunista i el Papa Wojtyła es presentava difícil per representar dues ideologies oposades: materialista

una i defensora dels valors transcendents l'altra. Tanmateix hi hagué una certa distensió entre ambdós jerarques.

El general Wojciech Jaruzelski el va rebre a la tarda amb tots els honors d'un cap d'Estat, en el Palau Reial. profilàcticament, el general va fer més promeses de democratització ("s'està creant una fórmula de pluralisme socialista"), perquè —digué— "s'han amainat les onades d'un mar turbulent", però al mateix temps assenyalà els límits: els principis de l'Estat comunista i la "raó d'Estat". En el discurs de resposta, Joan Pau II començà recordant la frase d'un rei polonès: "Sé que no sóc el rei de les consciències". I, a partir d'aquí continuà el diàleg: "La pau que amb tanta freqüència sona en les paraules del senyor president del Consell d'Estat, està lligada abans que res a aquella guerra que ha causat tantes víctimes." I, sense més preàmbuls, el Papa passà a recordar la Carta dels Drets Humans, perquè "si voleu conservar la pau, recordeu-vos de l'home, dels seus drets inalienables, del dret a la llibertat religiosa, del dret a associar-se i d'expressar les seves pròpies opinions. Tota violació i tota manca de respecte als drets de l'home constitueixen una amenaça per a la pau".

Més endavant el Papa va dir a Jaruzelski, que escoltava sense tancar els ulls, que "de fet la pau és sempre, entre les nacions i en el si d'una mateixa societat, el futur madur de la justícia social". Després, Joan Pau II demanà als seus amfitrions que no considerin les persones com a "objecte de les directrius de l'autoritat", sinó com a "subjectes participants en la gestió dels afers públics de tots els po-

lonesos" i afegí que això té una gran importància per a "tota l'economia nacional". I, —precisà— "em permeto parlar així, perquè conec profundament el difícil període que està passant la vida de la nació i de l'Estat".

Inauguració del Congrés Eucarístic

El II Congrés Eucarístic Nacional (el primer tingué lloc el 1930) fou obert pel Papa amb una missa concelebrada a l'església de Tots els Sants, de Varsòvia. A més dels cinc mil fidels que omplien de gom a gom el temple, a la plaça contigua, desenes de milers de persones seguien el ritu eucarístic. En l'homília, el Papa esmentà un paràgraf del sacerdot Jerzy Popiełuszko, assassinat per membres del servei de seguretat. La cita es referia al símbol de la creu, que és "un símbol de valentia, de fortalesa, d'ajuda, fraternitat". Aquesta cita d'una homília pronunciada pel sacerdot el 1983, fou acollida amb grans aplaudiments.

Visita al camp de concentració nazi de Majdanek

Joan Pau II passà el dimarts, dia 10 de juny, a Lublin, a cent quilòmetres de la frontera soviètica i arribà a Tarnow. Visiblement emocionat visità el camp de concentració nazi de Majdanek. A la seva arribada una orquestra interpretà la "Marxa fúnebre" de Chopin. A continuació el Papa s'agenollà davant del monument dedicat a les víctimes de l'horror nazi i romangué deu minuts en oració. Davant d'una dona que miraculosament sobrevisqué als horrors d'aquest camp —en el qual perde-

ren la vida més de mig milió de persones— i que demanà al Papa que pregués pels presoners assassinats, aquest va respondre: "Hem de pregar per tots i recordar els qui foren la causa d'aquest camp de mort per lliurar-los a la justícia i a la misericòrdia de Déu".

Antic professor d'Ètica

El Papa va ser professor d'Ètica a la Universitat catòlica de Lublin, l'única universitat catòlica existent en els països de l'àrea comunista. En aquesta Universitat, Joan Pau II tingué dos encontres: un amb representants de la vida acadèmica de Lublin i de tot Polònia (hi eren presents la major part dels rectors de les universitats de l'Estat) i l'altre amb els estudiants i professors de la Universitat. En ambdós casos dibuixà un panorama de l'humanisme cristià profund i obert que ell va ensenyar aquí.

Ordenació de sacerdots

A les quatre de la tarda el Papa celebrà una missa a l'aire lliure, durant la qual ordenà un grup de sacerdots de diverses diòcesis. Entre ells hi havien tres diaques de ritu grec-catòlic. En aquesta part del viatge hi han estat presents els dos ordinaris de la part polonesa de les arxidiòcesis situades actualment a l'URSS: el bisbe Kisiel de Bialystok (arxidiòcesi de Vilna, a Lituània) i el bisbe Jaworski de Lubaczow (arxidiòcesi de Lwow, a Ucraïna Occidental). Les mesures de seguretat han estat a Lublin molt severes. El centre de la ciutat va estar tot el dia pres per la policia. Vuit dirigents del dissolt sindicat Solidarnosc foren detinguts preventivament.

La premsa polonesa ha publicat els discursos del Papa davant del general Jaruzelski, el dilluns, en el Castell Reial de Varsòvia.

Més de dos milions de persones assistiren a la beatificació de Karolina Kozka

El Sant Pare celebrà a Tarnow la missa de beatificació de la jove

Karolina Kozka davant de més de dos milions de persones, la multitud més imponent fins ara congregada al voltant del Papa.

Tarnow ha viscut, sens dubte, el dia més important dels seus sis segles d'història i la més gran concentració humana que mai no hagin conegut, ni coneixeran, els seus murs. Tota la regió de la Galitzia s'havia congregat allí a primeres hores del matí del dimecres per assistir a la missa celebrada pel Papa en una immensa esplanada, en un barri nou de la ciutat anomenat Falklandy.

La missa de beatificació de la jove Karoline Kozka estava també consagrada als problemes de la vida rural. La nova beata, assassinada al començament de la primera guerra mundial per un soldat rus que va intentar violar-la, pertanyia a aquest món senzill i profundament religiós del camp polonès que durant segles i generacions ha conegut misèries i pobresa. El Papa ha volgut donar-los aquest model de vida martirial i ha volgut, al mateix temps, aixecar la seva veu a favor del sector més deprimat de la societat. Quan, a les nou del matí, el Papa féu la seva aparició a l'esplanada, on ja no hi cabia ningú més, milions de mans s'alçaren per saludar-lo mentre milions de gorges cantaven un himne de benvinguda.

Era impressionant de contemplar aquella multitud, escampada fins on es perdia la vista.

La cerimònia es desenvolupa sense incidents ni afegits de caràcter polític.

El Papa pronuncià el nom de "Solidarnosc"

"Aquí, a les vores del Bàltic, també jo pronuncio aquest nom: Solidaritat, perquè pertany al constant missatge de la doctrina social de l'Església." No feien falta pancartes, ni banderes, ni altres símbols del sindicat fundat l'agost del 1980. El mateix Joan Pau II, amb la seva indiscutible autoritat moral a Polònia i arreu del món, ha reivindicat amb força increïble el dret a la llibertat, a la dignitat de l'home, el respecte als seus drets d'associació i d'expressió. Ho ha fet no solament a Gdansk, sinó també a Gdynia, continuació urbanística del bressol i fortalesa de Solidaritat.

Amb Lech Walesa

Lech Walesa, i la seva nombrosa família, fou rebut pel Papa el dijous. A la sortida de l'encontre, que va durar 35 minuts, va dir que la trobada amb el Papa "li havia recarregat la bateria espiritual". Joan Pau II i Lech Walesa intercanviaren petits obsequis. Walesa lliurà al Pontífex un exemplar de la seva biografia en francès, luxosament enquadernada amb pell blanca i amb l'escut papal imprès. Walesa acudí a la missa a Zaspá, on va rebre la comunió. El divendres el Papa s'adreçà a la joventut reunida en l'esplanada de Westerplatte.

El Papa va transmetre el mateix missatge que havia fet arribar

a la multitud reunida dos dies abans a Cracòvia. Per una banda es mostrà políticament comprensiu amb els joves polonesos que viuen en condicions difícils i els manca l'esperança i afegí que "és just per tant que es parli dels drets de l'home a tot espai en el qual l'home ha de poder ser més home".

Però a continuació va mostrar-se moralment exigent quan va advertir als joves polonesos contra el perill del "relativisme", invitant-los a ser fidels al decàleg i a defensar-se contra la "resignació", "temporització d'abandonar la pàtria" a la recerca d'una vida millor. Més tard, després de celebrar una trobada amb els malalts en la basílica Mariacka, de Gdansk, el Pontífex es traslladà a la porta de les drassanes "Lenin" per dipositar flors i resar al peu del monument als treballadors morts durant la protesta de desembre del 1970.

Amb les dones-obreres d'una fàbrica tèxtil de Lodz

L'elecció de Lodz com a lloc des del qual el Papa volgué adreçar-se a les dones no és casual. Lodz significa en la història i també en l'actualitat de Polònia allò que aproximadament significa per Anglaterra Manchester o per a Catalunya Manresa, Sabadell i Igualada.

Però el tema laboral va donar-li motiu al Papa per traçar una visió general cristiana de tota la problemàtica de la dona quant a membre de la societat. El Papa recordà

que el treball de la dona "és abans de tot aquell que realitza en la pròpia llar familiar. La posició de l'Església és clara: exigeix abans de tot que sigui plenament apreciat tot allò que la dona fa treballant a casa. La societat té el deure de desenvolupar estructures i establir condicions de vida que no obliquin les dones a treballar fora de casa."

Al santuari marià de Czestochowa

A Lodz el Sant Pare va arribar-hi procedent de Czestochowa, on en el curs d'una oració la nit del dijous, va voler "encomanar a la Verge de Jasna Gora, mare de Polònia, a tots els germans i germanes del sol patri per tal que tinguin esperança. L'home que viu a la terra polonesa necessita molta esperança".

Una vegada més el Papa destacà les virtuts de "tots aquelles que vencen les barreres de la por", els qui malgrat tot "no han perdut la fe en els valors i ideals autèntics", i també "tots els qui senten anhels de major llibertat".

Últim acte a Varsòvia

L'últim acte del Papa a Varsòvia, fou una missa de cloenda del Congrés Eucarístic, a la qual assistí una gran massa de fidels, i una processó eucarística fins el Palau Reial.

Abans havia rebut la comunió jueva als quals qualificà de "germans en la fe" i els manifestà

el seu "respecte per la seva fidelitat a la seva tradició".

També Joan Pau II visità la parròquia on havia treballat Jerzy Popieluzsko, el sacerdot assassinat el 1983 per la policia. El Papa pregà uns instants davant la tomba del sacerdot i tingué unes paraules de consol per als seus pares.

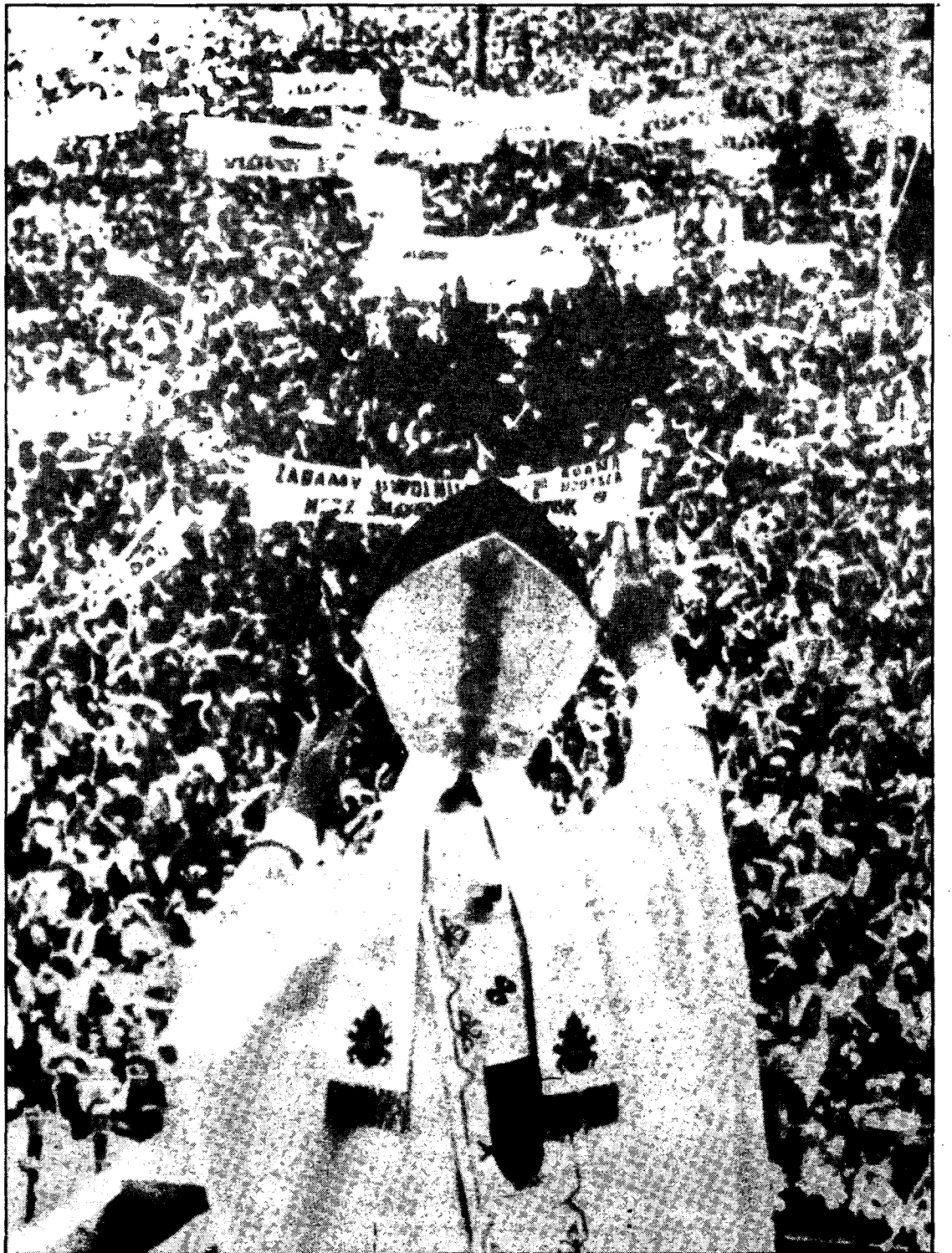
Comiat diplomàtic amb el general Jaruzelski

Joan Pau II, finalitzà el diumenge la seva tercera visita a Polònia amb l'anunci que la Santa Seu entaularà negociacions per establir relacions diplomàtiques amb Polònia.

Abans de sortir cap a Roma el Papa s'entrevistà altra vegada amb el cap d'Estat polonès, Wojciech Jaruzelski, a l'aeroport de Varsòvia. Joan Pau II recalca que Polònia té un paper destacat entre els pobles d'Europa.

Jaruzelski en el seu discurs de comiat a l'aeroport emfatitzà que en els darrers dies Polònia havia estat objecte d'una "manipulació" des de l'exterior. Amb forma molt crítica, el cap del Partit Comunista polonès subratllà que el Papa deixava una vegada més la seva pàtria d'origen, però la nació polonesa roman on és i ha de resoldre per si mateixa els seus problemes.

Joan Pau II va arribar de nit a Roma, i quedava finalitzat el seu viatge apostòlic a la seva estimada pàtria.

A la dreta, el papa Joan Pau II resa davant el monument als morts en la revolta polonesa del 1970. A l'esquerra, el Papa davant la multitud a Gdansk.

Festa del Cor de Maria (dissabte dia 27 de juny). - En el marc de l'inici de l'Any Maria i de tres celebracions eucarístiques, la nostra comunitat cristiana ofereix presentar la NOVA IMATGE de Maria a la llum dels últims documents de l'Església, que es desprèn del canvi cultural que ha experimentat la dona del nostre temps. El primer dia, dijous

dia 25 de juny, el P. Josep Vilarrúbies, responsable de pastoral dels claretians ens parlarà de "Maria, la primera laica del Poble de Déu". El segon divendres, dia 26 de juny, el P. Xavier Saigí, consiliari del MUEC intentarà apropar "Maria a la joventut d'ara". I en la diada de la festa, el P. Jordi Pijoan, Provincial, situarà "La presència de Maria en

l'església i en el món d'avui". Tots els actes tindran lloc a les 8 del vespre en el SANTUARI-PARRÒQUIA DEL COR DE MARIA (c/. St. Antoni M.ª Claret, 47. Barcelona).

Unió Eucarística Reparadora (Obra dels Sagraments Calvaris). - Diumenge, dia 28 de juny, celebrarà la clausura de curs al Tibidabo. Presidirà l'Assessor diocesà Mn. F. Sala. Després de dinar es passaran uns vídeos sobre la Mare de Déu. A les 10 del matí sortirà l'autocar de la Rda. de Sant Pere (entre Urquinaona i Catalunya), per tornar a les 7 de la tarda. Tant pel dinar a la Casa "Mater Salvatoris", com per l'autocar, cal avisar amb antelació. Encara que no pertanyin a l'Obra, poden participar en aquesta celebració tots els cristians que ho desitgin.

I Trobada de LLARS d'INFANTS CRISTIANES. - Dissabte, dia 4 de juliol, tindrà lloc la I Trobada de LLARS d'INFANTS organitzada pel Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya. Els directius i educadors de Llars d'Infants interessats a participar en aquesta Trobada cal que es posin en contacte amb el Secretariat abans del dia 15 de juny, en ordre a rebre'n informació més detallada i, si s'escau, formalitzar l'oportuna inscripció. Per a més informació i inscripcions: Secretariat de l'Escola Cristiana, c/. Riva-

Dia 25 de juny del 1987, a les 19'30 h., i en la

CONSELLERIA DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA (Palau March - Rambla de Santa Mònica, 8)

PRESENTACIÓ del MEETING DE RIMINI/87 "CREACIÓ, ART i ECONOMIA"

i a continuació

TAULA RODONA SOBRE GAUDÍ

Organitzat per ASSOCIACIÓ INTERNACIONAL DELS AMICS DEL MEETING PER A L'AMISTAT ENTRE ELS POBLES

deneyra, 6, 5è. 08002 Barcelona. Tel. 302 70 13.

il·lustrada amb diapositives. Cal avisar abans.

Fraternitats de Betània del Germanet Carles de Jesús (Foucauld). - Pròxim Desert (recés amb el Tema: "Les Morades de Santa Teresa", presentat per Vicente González, de l'Equip Nacional dels Tallers d'Oració, com a Animador en l'Esperit, el pròxim dia 28 de juny. Lloc: Trafalgar 70, 1er. 1.ª, tel. 302 71 77, de les 10 del matí a les 19 hores. L'Eucaristia serà concelebrada pels Pares salesians Antonio Samsó i Amado Pérez, Guies dels Tallers d'Oració. L'exposició del Tema, serà

ABADIA DE SANT MARTÍ DEL CANIGÓ. - L'abadia ofereix a grups de joves, associacions parroquials, etc., acompanyats per un responsable o sacerdot, la possibilitat de passar uns dies de descans, convivències o, simplement, de reflexió personal, al mateix cor del CANIGÓ. Amb nosaltres aprendreu escoltar la veu del silenci. Per inscripcions adreceu-vos a la FRATERNITAT DE SANT MARTÍ DEL CANIGÓ. 6680 Vernet Les Bains. França.

PROJECTE KATENYA 87

Aquest estiu i com a continuació del projecte Kenya/86 que ens portà l'estiu passat a deu escoltes catalans a construir unes aules per a l'escola de la Missió de Kibagare (suburbi de Nairobi) conjuntament amb joves Kenyates, hem preparat un camp de treball a St. Fruitós del Bages.

El lloc escollit és el Collet, una granja-escola per a la readaptació de nois provinents del Tutelar de Menors. La tasca a realitzar és la construcció de coberts pels animals i eines fent servir la tècnica del Morter Mesh que vam aprendre a Kenya, i col·laborar en les tasques habituals de la granja.

En aquest camp de treball hi participaran, a més de cinc escoltes Kenyates, tot un seguit de joves catalans interessats en el coneixement del Tercer Món.

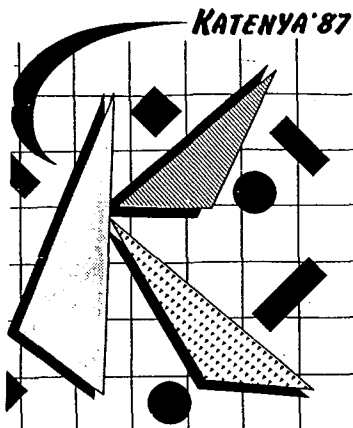
El nostre objectiu és engrescar a d'altres grups i ajudar-los a dur a terme projectes de servei social a l'Àfrica.

Restem a la vostra disposició.

Grup Kenya/86

Per a més informació podeu telefonar:

—Concepció Garcia, tel. 301 63 15.
—Lourdes Bonet, tel. 232 39 87.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

S'OFEREIX Sra. de companyia per tenir cura de malalts o infants. Sra. Mercè. Tel. 256 95 73. Referències.

VOSTÈ pot passar unes bones vacances a Poblet per 1.550 ptes. al dia. Disposarà d'una habitació doble per a dues persones, cuina equipada, accés a la piscina, pista poli-esportiva, ping-pong, TV, parc infantil i a part, amb preus reduïts, pista de tennis i billar. L'informarem als tels. 87 01 00 i 87 03 08. Balneari Vil·la Engràcia. L'Espluga de Francolí (Tarragona).

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

VENÇ torre a Vallromanes. 4 habitacions, piscina. Molt bona situació. Superfície terreny 25.000 pams. Tel. 555 08 86.

SOLTER de 33 anys vol casar-se amb persona afí. Apartat de Correus 995 o tel. (977) 54 00 60 Tarragona de 20 a 22 hores.

ASSISTENTA Social amb referències busca treball. Tel. 209 43 29. Tardes.

S'OFEREIX Sra. per tenir cura d'infants els matins. Tel. 256 95 73

ES LLOGA Rectoria molt gran, prop d'estació d'esquí Valtell. Interessats, tel. (972) 74 03 19. Vilallonga de Ter (Girona).

NOIA 26 anys desitja relació amb nois de 26 a 36 anys. Fins matrimonials. Escriu aficions i circumstàncies a AP. 23174 BARCELONA.

SOLTER 59 anys vol casar-se amb soltera de 50/56 anys. Tel. 256 20 12, de 20 a 22 hores.

NECESSITO postals de la Mare de Déu. Per a uns bons amics. Contestarà a tots. Joan Vilademunt. Granollers, 5-08032 Barcelona.

VIDU 59 anys, catòlic practicant, vol conèixer dona soltera o vídua de 50 anys. Tel.: 830 08 48. Finalitat matrimonial.

ES LLOGA apartament a Salou, lloc molt tranquil, bon preu. Tel. 318 84 42.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

El Nou Provincial dels franciscans conventuals

Fa poc ha estat nomenat provincial dels franciscans conventuals d'Espanya el pare Valentín Redondo. El nou superior va néixer a Mambrilla de Castrejón (Burgos) l'any 1944. Fou ordenat sacerdot a Roma l'any 1968. És llicenciat en teologia, història i espiritualitat franciscana. Actualment, era superior de la fraternitat conventual de Barcelona i rector dels estudiants de teologia de la seva província que resideixen al mateix temps a la ciutat comtal. Com a expert en història i espiritualitat franciscana el pare Valentín han impartit classes en el Curs d'Estudis Franciscans que promouen conjuntament la Facultat de Teologia de Catalunya i les diferents branques franciscanes.

Actualment, els franciscans conventuals formen una única província religiosa a Espanya, que des d'aquest moment serà governada pel pare Valentín. En canvi, Catalunya sempre ha tingut una significació especial i particular per als menors conventuals pel fet que al 1905 s'erigí a Granollers el primer convent que restaurà l'Orde a Espanya, suprimint el 1568. Des de llavors el títol de la província franciscana-conventual és de Mare de Déu de Montserrat. En l'ac-

tualitat, a més a més, de les cases que l'orde té en territori espanyol, dirigeix una missió a Colòmbia.

En la primera quinzena del pròxim juliol els franciscans conventuals celebraran Capítol Provincial a Madrid, que presidirà el nou electe provincial, pare Valentín Redondo. En ell s'estudiaran les prioritats de vida i actuació de l'orde en els tres anys consecutius. D'això en donarem informació en el moment oportú.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

----- 100 pts.
----- 200 pts.
----- 300 pts.
----- 400 pts.
----- 500 pts.
----- 600 pts.
----- 700 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València 244. 2on. 08007 - BARCELONA

BARCELONA

En un jorn de pregària i esbarjo

Els Grups d'Oració i Amistat van peregrinar a la Salut, de Sabadell

SABADELL.— Cada any pel mes de maig, el mes dedicat a Maria, els Grups d'Oració i d'amistat peregrinem a un Santuari Marià per honorar la nostra Patrona i Mestra d'Oració, la Verge Maria.

Enguany, la sortida s'ha fet el dia 23 de maig i el santuari visitat ha estat el de la Mare de Déu de la Salut, de Sabadell. El grup era ben nombrós: 4 autotocars amb unes 200 persones, entre les quals s'hi trobaven alguns nens que van donar la seva nota d'alegria.

Al Santuari de la Mare de Déu de la Salut, que es troba a pocs quilòmetres de Sabadell, a dalt d'un turonet i rodejat d'ombrívols boscos, vam resar Laudes i oïrem la Santa Missa. Un cop oïda la Missa, cantarem la Salve pròpia de la Verge de la Salut i vam pujar al Cambril per besar-la i acomiadar-nos d'ella.

En sortir del Santuari vam esmorzar tenint al mateix temps ocasió els grans de fer un xic d'agradable convivència i els petits de jugar i córrer pel bosc. A aquesta hora es reuniren amb nosaltres Mn. Albert Torrens, Consiliari dels Grups de Barcelona i Mn. Jaume Armengol, que també pertany als Grups i que és ben conegut de tots nosaltres pels seus grans coneixements de la història de Catalunya.

Mn. Jordi Sotorra, qui té cura del Santuari i que ens acollí molt amablement, ens va fer una breu explicació de la seva història; en ell tenen un especial relleu les pintures

murals, obra del pintor Vila Arrufat.

Tot seguit, sortírem cap a Caldes de Montbuy, a on vàrem visitar la famosa Majestat, que es troba a la parròquia dedicada a la Verge de l'Assumpció. A honor d'aquest Crist crucificat, regnant gloriós des de la Creu, vàrem cantar un cant de lloança a la Creu Victòria.

I de nou en camí, ens dirigírem a Bigues, tenint ocasió de contemplar els bonics prats exultants de verdor que les roselles en aquest temps clapegen de roig viu. En arribar a Bigues vam dinar en un ambient joios i amable, com acostuma a ser sempre entre nos-

altres.

A dos quarts de cinc de la tarda ens posàrem de nou en camí per anar a visitar les conegudes i boniques esglésies romàniques de Terrassa. Les tres són realment una joia del patrimoni de l'Art de Catalunya.

Vespres a Terrassa

Després d'aquesta visita de caràcter cultural que a tothom agradà molt, vàrem anar a resar les Vespres al Convent de les Carmelites Descalces de Terrassa, que molt joioses de compartir amb nosaltres aquesta hora de res, ens acollírem

amb gran complaença. Les Vespres van ser presidides per Mn. Armengol i Mn. Torrens i cantades per les monges i per tots nosaltres. En el moment de les pregàries se'n feren nombroses, pel que es pot ben bé dir que van ser unes Vespres viscudes amb un esperit de veritable comunitat i obertes a les necessitats del món que ens envolta.

Aquest acte religiós va ser, doncs, una digna cloenda d'aquest jorn, en el qual bo i compartint pregària i esbarjo, ens va deixar a tots un sentiment de pau i de joia al cor i moltes ganes de tornar-hi.

CARMEN VIDAL

30.000 persones demanen que es torni a retransmetre la Missa de Montserrat

MONTSERRAT.— El Grup Sant Jordi, en representació de les 30.000 persones que van lliurar llurs signatures demanant la recuperació de la transmissió de la Missa de Montserrat, va oferir, el diumenge dia 31 de maig, la missió que li ha estat delegada amb aquestes paraules:

"MARE DE DÉU DE MONTSERRAT:

Ens trobem ací una representació del Grup Sant Jordi, de Barcelona, portadors d'un desig i d'una esperança.

Milers de cristians de diversos llocs de Catalunya desitgem de poder-nos unir a aquesta Missa Conventual de Montserrat, que de temps ençà podíem seguir des de les nostres llars i ara no podem fer-ho ja que les continuades peticions a la premsa no han donat resultats satisfactoris.

Davant aquesta mancança, trenta mil persones han delegat el Grup Sant Jordi per a fer arribar, a les Instàncies competents del nostre país, llurs signatures manifestant la voluntat de ser-nos retornada, als llocs on ara no arriba, la transmissió d'aquesta Missa que tant estimem i necessitem.

És, doncs, aquesta missió que hem assumit amb tot el que significa que, avui, Mare de Déu de Montserrat, venim a oferir-te en aquesta Eucaristia.

El Grup Sant Jordi, et demanem que ens donis coratge i fermesa en aquesta tasca que ens ha estat confiada per tants catalans; no ens podem quedar, només, mirant al cel. Fes-nos seguir tots els camins, sense cansar-nos, fins a trobar el que condueixi a l'assoliment d'allò que desitgem veure realitat i és encara, avui, una esperança."

ESGLÉSIA I ESCOLA

Deu anys de vida del Consell de l'Escola Cristiana

El juny de 1977 el Cardenal Jubany creà un organisme de caràcter diocesà que de seguida esdevindria l'òrgan representatiu del conjunt de les comunitats educatives dels centres escolars de l'Església de Catalunya: el **Consell de l'Escola Cristiana** i el seu **Secretariat** executiu.

Ben segur que ningú dels qui participàrem d'alguna manera en la posada en marxa d'aquesta nova manera de funcionar en el camp de les escoles teníem idea del que aquest col·lectiu seria deu anys després. Avui en som testimonis.

Les escoles cristianes de Catalunya són en l'actualitat 515, i estan escampades per la pràctica totalitat de les comarques, amb 12.149 professors i 301.763 alumnes. Es tracta del col·lectiu més significatiu de l'ensenyament d'iniciativa social del nostre país.

Després de promoure i dur a terme moltes i molt variades activitats al servei de les comunitats educatives al llarg d'aquests deu anys, el Consell de l'Escola Cristiana ha considerat oportú de revisar els seus Estatuts per tal d'adequar-los a la realitat que representa.

Els nous Estatuts, aprovats pel mateix Cardenal Jubany amb l'acord dels altres bisbes de Catalunya, estableixen una participació més àmplia de les comunitats educatives de les escoles adherides al Se-

cretariat, dels diversos nivells educatius i de les diferents diòcesis catalanes.

Com a òrgan executiu d'aquest Consell, el Secretariat està organitzat en quatre departaments bàsics (pastoral, pedagògic, jurídic i financer), que presten serveis diferenciats al conjunt de les comunitats educatives de totes les escoles.

Fora de Catalunya el Secretariat és molt conegut i apreciat per les publicacions que els seus grups de treball preparen i divulguen amb una certa regularitat.

De manera particular, han estat molt valorats els documents de treball elaborats en ocasió dels tres Congressos celebrats, així com els relatius a l'aplicació de la LODE.

En realitat, la imatge de les escoles cristianes de Catalunya a d'altres Comunitats Autònomes és la imatge reflectida a través d'aquests documents, que han esdevingut expressió d'un estil de treball i d'un tarannà que ja és distintiu.

Ara, en celebrar els primers deu anys de vida i de servei a les escoles, donem gràcies a tots els qui ens han ajudat a fer camí i a fer Església.

SECRETARIAT DE L'ESCOLA CRISTIANA
Juny de 1987

Constitució de l'Agrupació

"Escoles de Catalunya per al 2000"

Un conjunt d'institucions del nostre país vinculades a l'ensenyament d'iniciativa social han constituït l'Agrupació "ESCOLES DE CATALUNYA PER AL 2000" (ECA/2000), que representa prop d'un miler de centres escolars i unes set-centes mil famílies.

El propassat dilluns dia 15 l'ECA/2000 ha presentat a l'opinió pública el seu MANIFEST PROGRAMÀTIC, que consta de deu punts que expressen la seva voluntat de col·laborar activament a millorar el conjunt de les escoles del país per tal que ofereixin una educació de qualitat i donin adequada resposta a les expectatives de la nostra societat.

El President de la Generalitat ha adreçat un escrit de felicitació i encoratjament a les institucions fundadores de l'ECA/2000. "Tot el que es faci al nostre país per a promoure l'ensenyament i l'educació de la gent —els ha dit—, són pedres fermes que anem posant en la construcció de Catalunya. ECA/2000 n'és una".

Aquesta Agrupació té intenció d'endegar un conjunt d'actuacions que ajudin a prendre consciència de la importància de l'escola i de la necessitat de potenciar-la per tal que pugui dur a terme la missió que la societat li ha confiat.

En una propera edició del nostre setmanari donarem més informació referent a aquesta iniciativa.

GIRONA

Un trist lideratge en ocupació d'habitaclles per famílies marginades

"Sense res no es pot viure"

GIRONA.— Caritas afirma que el cinquanta per cent dels casos estudiats viuen així. Caritas diocesana de Girona ha contribuït a l'estudi de la situació en què es troben més de mil famílies de tot Catalunya que no reben cap ingrés fix i que recentment s'ha donat a conèixer a través d'un fulletó titulat "Viuen de l'aire del cel?". A Girona s'han estudiat uns 65 casos, resultant que la meitat viuen en pisos o cases que han ocupat sense permís dels seus amos. De fet, a la ciutat de Girona, sobretot al barri antic, s'hi troben nombrosos habitacles buits ja que els seus habitants s'han traslladat a pisos nous de l'eixample i han tancat la porta. D'ací que s'hagi produït recentment l'actuació dels anomenats "squaters", si bé aquest fenomen va ser tallat ràpidament pels propietaris de les vivendes i l'ajuntament.

Un informe de Caritas fa un crit d'alerta sobre casos de persones que voregen la misèria més absoluta.

Acollits a cases de parents o amics

En canvi, s'ha generalitzat l'ús de vivendes desocupades per part de famílies marginades que no compten amb cap ingrés fix, amb una certa permissivitat per part dels seus amos. També s'observa a l'estudi de Caritas que el 20 per cent d'aquestes famílies restants es troben acollides en cases de parents o amics.

Per altra banda, Girona va també al davant pel que fa a famílies que porten més temps sense tenir un ingrés fix ja que el 80 per cent de les enquestades fa més de quatre anys que no en reben cap. Un altre aspecte interessant és el referent a la situació d'aquestes famí-

lies, predominant la situació de "parella normal" en un 67 per cent. Les mares que viuen soles representen un 22 per cent, i tant és degut a viduitat, com per ser solteres o separades.

Quant al nombre de fills, la meitat d'aquestes famílies gironines tenen nens de menys de cinc anys, sobresortint en relació a la resta de Catalunya. I quant a la conducta dels membres d'aquestes famílies, Girona destaca pel nombre d'empresonats o ex-empresonats i delinqüents que sumen un total del 10 per cent. En canvi, la prostitució és mínima i la drogadependència també.

Per últim, l'estudi de Caritas demostra que a Girona són relativament importants les

malalties somàtiques, psíquiques i infeccioses que sofreixen aquestes famílies fins arribar a un 60 per cent.

L'estudi de Caritas acaba amb aquestes paraules: "Sense res no es pot viure i si aquestes famílies van vivint, ara caic ara m'aixeco, com s'ho fan? Hem de suposar que algunes tenen recursos procedents de maneres de fer no legals? A quins ambients es veuen abocades per tal de sobreviure? Què veuen i viuen com a normal els fills d'aquestes famílies? Quan els poders públics no fan res, o molt poc, perquè aquestes persones tinguin assegurat un mínim per viure — habitatge, alimentació, accés a la cultura — estan fomentant, a la pràctica, el món submergit de la il·legalitat i del malestar social com la delinqüència, la droga o la prostitució".

M. CABALLÉ

TORTOSA

Trobada de fi de curs dels Equips de la Mare de Déu

SANT CARLES DE LA RÀPITA.— El passat 31 de maig se celebrà a Sant Carles de la Ràpita, la trobada de fi de curs dels Equips de la Mare de Déu. En el Centre Cultural de la parròquia de la Santíssima Trinitat d'aquella ciutat es reuniren dues-centes set persones, presidides pel Sr. Bisbe i amb la participació del Consiliari Diocesà dels Equips, reverend Francisco Ciuraneta, dels representants de la Comissió Permanent de Catalunya, matrimoni Martí-Cartes, del matrimoni responsable dels Equips en la diòcesi, matrimoni Reverté-Simó i del matrimoni enllaç de Sant Carles, Zaragoza-Brunet.

Després de l'oració final, se celebrà una posada en comú d'un estudi-reflexió realitzat prèviament pels equips. El tema escollit per a aquesta trobada fou la part que el Document preparatori del Sínode dels Bisbes sobre la vocació i missió del laic en l'Església i en el món dedica a l'espiritualitat laical. Això ha servit per revisar els mitjans que ofereix als laics el Moviment dels Equips per créixer en la vivència de la seva espiritualitat específica.

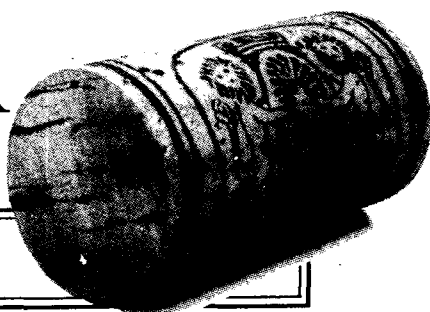
L'acte central de la jornada fou la celebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per quatre consiliaris i pel reverend Sr. Arquebisbe de la demarcació. En aquesta celebració participaren molt activament els fills dels matrimonis, presentant les peticions acompanyades amb murals. En l'homilia, el Sr. Bisbe desenvolupà diferents aspectes de la nostra responsabilitat específica com a laics que hem de fer present el Regne en el món.

A continuació es va compartir el dinar en el qual no mancaren els dolços típics d'aquestes terres, obsequi dels equips de Sant Carles. Donat el caràcter de convivència que tenia la jornada es va destinar la tarda a realitzar una visita turística molt interessant per diferents llocs de la Ciutat i dels seus ports. Cal ressaltar la visita a un museu marítim particular, amb peces úniques en el món. Des d'aquí agraïm al Sr. Brunet la seva disponibilitat i magnífiques explicacions.

El "Cant dels adéus" clausurà la jornada, exemplarment organitzada pels Equips de Sant Carles.

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Freres • CALISAY.

BARCELONA

Constituïxen la cara més dolorosa de les conseqüències de l'atur i de la manca de subsidis

Caritas vol donar una resposta als problemes angoixants dels "nous pobres"

BARCELONA.— Les Caritas Diocesanes de Catalunya i les Illes han fet conjuntament un informe sobre un grup de famílies que, al llarg de sis mesos, s'han adreçat a aquesta institució en demanda d'ajuda.

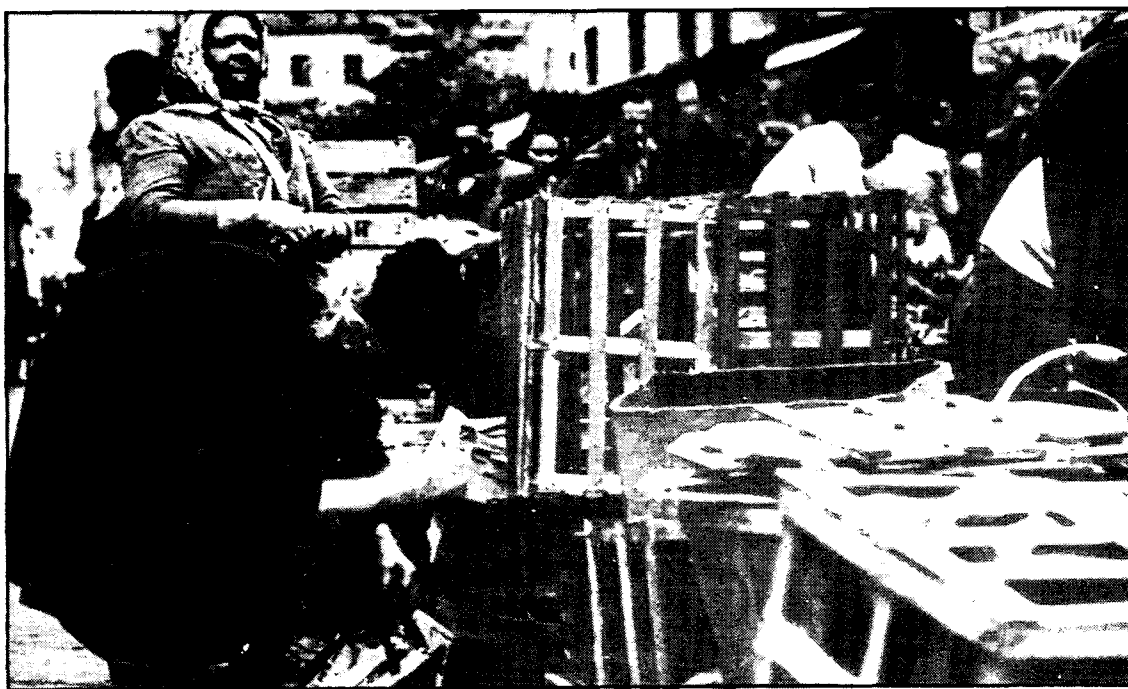
Aquestes famílies —1.214 en total— tenen una característica comuna: cap d'elles comptava en el moment de la demanda a Caritas amb un ingrés econòmic fix. Acostar-se a la realitat social d'aquest col·lectiu per denunciar la seva situació a la societat ha estat el principi inspirador d'aquest informe.

Vegem ara algunes de les dades de l'informe, que hem titulat "Viuen de l'aire del cel?".

—El col·lectiu estudiat —1.214 famílies— té un nombre de 3.030 fills, el 70% dels quals és menor de 12 anys.

—El 35% de les famílies té un únic progenitor (mare sola, 28,7%; pare sol, 7,1%) que ha d'afrontar per si sol la responsabilitat de tirar endavant el grup familiar.

—Una de les dades més reveladores de la precària situació familiar té a veure amb el temps que fa que les famílies no compten amb un ingrés econòmic fix. El 43% de les famílies fa més de quatre anys que no té una entrada fixa. El 25,4% entre dos i quatre anys, mentre que el 30,3% fa un any o menys que no ingressa amb regularitat.

"Viuen de l'aire del cel?" és un informe colpidor que posa sobre la taula situacions que voregen els límits de la resistència humana

—Pel que fa a l'habitatge, el 56,8% de les famílies estudiades viu en un habitatge de lloguer, però fer front al pagament mensual del lloguer és realment difícil si tenim en compte la irregularitat dels ingressos econòmics familiars.

—No ens podem estranyar que el 16,6% de les famílies visqui en condicions no habituals (en pensió, barraca, habitatges ocupats, o al carrer).

—El 12,6% viu allotjat a casa dels parents o amics. Sols

l'11,7% té un habitatge en propietat o l'està acabant de pagar.

—Un altre aspecte que té molt a veure amb la qualitat

de vida és el referent a la sanitat. Les situacions familiars analitzades revelen que el 66,2% de les famílies presenten problemes de salut.

—El 20,7% té en el moment de l'estudi una malaltia de tipus somàtic. El 28,2% presenta diversos déficits sanitaris (somàtics, psíquics, de tipus crònic...). El 12,3% manifesta problemes de salut a causa de l'alcoholisme. El 3,9% té problemes de drogaaddicció.

—Pel que fa a la situació familiar en conjunt, el 60% acusa una manca de recursos humans o bé una inestabilitat de conducta que dificulta l'organització i administració dels escassos recursos que arriben al grup familiar. Les conduttes plenament marginals afecten el 6,8% de les famílies.

Totes aquestes dades són motiu de reflexió per les Caritas Diocesanes de Catalunya i les Illes, i pels treballadors socials que constaten, dia rera dia, com moltes persones que havien viscut amb regularitat del seu sou, fins que es varen quedar en atur, nodreixen ara el col·lectiu dels anomenats "nous pobres". La crisi ha anat eixamplant el seu cercle i cada vegada són més les persones —i famílies— que s'hi troben atrapades.

GLOSSES DOMINICALS

El dia del Corpus

L'Eucaristia és essencial en la vida de l'Església. Jesucrist la va instituir en l'últim sopar, per perpetuar, fins al seu retorn, el sacrifici de la creu. El gran sagrament de l'altar, com el do més preciós, fou confiat per Jesús a l'Església com a «memorial de la seva mort i resurrecció». Així ho ensenya l'Evangeli i ens ho recordà el Concili Vaticà II.

Les belles paraules que el mateix Concili dedica a l'Eucaristia —manifestant que és «la font i el cim de tota la vida cristiana»— són confirmades per la història. És impressionant el que escrivia aquell màrtir de principi del segle II, sant Ignasi d'Antioquia, quan recomanava als cristians: «procureu reunir-vos en el més gran nombre possible per a l'Eucaristia de Déu»; una Eucaristia que és «la carn del nostre Salvador Jesucrist, la que va patir pels nostres pecats». I heus ací aquesta altra afirmació relativa a l'Eucaristia, que podem llegir en l'escrit anomenat «Tradició Apostòlica» de començaments del segle III: «És el cos de Crist, del qual tots els fidels s'alimenten i no ha de ser menyspreat».

L'Eucaristia fou celebrada per les primeres comunitats cristianes i viscuda amb aquella participació «conscient, piadosa i activa», que ens va recomanar el Concili. En els nostres temps cal vivificar la nostra fe en la presència veritable, real i substancial de Jesucrist en l'hòstia santa, sota les espècies de pa i de vi. En donen testimoni les paraules de la consagració, relatades pels evangelis. No es tracta d'un signe o d'una figura, sinó de la veritable presència del mateix Jesucrist, no solament durant la celebració del sacrifici de la missa sinó també mentre subsisteixen les espècies sacramentals.

L'Eucaristia realitza d'una manera perenne l'Emmanuel = el Déu-amb-nosaltres: un misteri de fe, una penyor d'esperança i la font de caritat envers Déu i envers els homes. Tot el bé espiritual dels creients és contingut en l'Eucaristia, i la vida cristiana hi troba el seu punt central. No pot existir

la veritable renovació de l'Església sense una autèntica devoció eucarística. Perquè, com deia Edith Stein —la carmelita descalça beatificada fa poc—, «viure eucarísticament significa sortir fora dels límits de la pròpia vida i traslladar-se a la immensitat de la vida de Jesucrist».

Per a la comunitat cristiana, l'Eucaristia és signe d'unitat i vincle de caritat. És molt íntima la relació entre l'Eucaristia i l'Església. En efecte, l'Església, per voluntat de Jesucrist, «fa l'Eucaristia» i, alhora, l'Eucaristia «construeix l'Església». Els creients «nodrits amb el Cos del Crist a l'assemblea sagrada, demostren d'una manera palpable la unitat del Poble de Déu, unitat aptament significada i meravellosament produïda per aquest sagrament augustíssim», com ho ensenya el Concili.

La festa del «Corpus Christi», com a acte de culte públic tributat a Jesús-Eucaristia, fou establerta en record de la institució d'aquest Misteri. Avui és difícil que la puguem celebrar amb la pompa i la solemnitat d'altres èpoques. Ara és essencial que tots vivifiquem la fe en la presència real de Jesucrist en l'hòstia santa. També cal recordar la necessitat que tots tenim de posseir una caritat efectiva envers els nostres germans. El culte eucarístic solament serà autèntic en la mesura que siguem sensibles a tot sofriment i a tota misèria humana, a tota injustícia i a tota ofensa. Els pobres i els necessitats són molts en la crisi permanent que estem travessant. Aquesta crisi —vull recordar-ho especialment— incideix d'una manera greu en moltes famílies, amb grans repercussions per als fills; a causa de l'atur, o de l'abandó de la llar pel pare o per la mare, o de la separació dels esposos, o del desnonament de l'habitatge.

El Poble de Déu, en el dia del Corpus, ha de donar proves de solidaritat cristiana amb els pobres. Perquè els pobres són objecte de l'opció preferencial de l'Església.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Postelectoral

Ja han passat les eleccions. Per una banda hem sortit de dubtes, i per l'altra hem entrat en nous dubtes. Però sempre hi ha alguna cosa que crida l'atenció i distreu el malhumorament. Allò que diuen els castellans: "un clavo saca otro clavo"...

I així, després de les eleccions d'aquí, hem pogut veure els resultats de les eleccions angleses, i després el de les italianes. Clar que ells són ells i a la seva manera, i aquí som a la nostra. Clar que sembla que ells tenen més experiència, i a nosaltres ens manca calma per tenir-ne. Sempre voldríem que els "nostres" guanyessin, i això no pot ser.

Els anglesos no fa pas gaire més d'un segle que tenen sufragi universal. Abans era molt restringit. Però l'experiència és prou àmplia perquè puguin permetre's el luxe d'enviar de vacances un primer ministre que ha guanyat una guerra mundial, posar al seu lloc un del bàndol contrari, i després tornar-lo a cridar tranquil·lament. Allí es pot criticar el primer ministre i mantenir-lo en el càrrec, important-los molt poc que sigui un Adonis o que sigui geperut. Ensumen el que és bo, i això és allò que val.

Els italians no són tant antics en la professió de demòcrates, i, com a bons llatins, crec que són els que més ho són, són recargolats, i per elegir cap de govern discutiran durant tres mesos. Però avancen malgrat tot, i des d'una pobra economia han sabut situar-se entre els millors.

Nosaltres, ija en teníem de democràcia! Però potser mal entesa i mal païda. Ens la varen arrabassar primer una dictadureta i després una dictadurassa. I moltes vegades, ara, no sabem per on tirar. Ens manca calma i ens manca bonhomia. Ens manca saber perdre i, sobretot, ens manca saber guanyar. Ens cal aprendre molt encara, per assolir la llicenciatura en democràcia.

ORIOL CAMPS

URGELL

El Dr. Deig a 150 catequistes que acudiren a l'aplec diocesà de catequesi

"La vostra missió és viure i transmetre la fe"

BALAGUER.— "Transmetre als altres la fe que hem rebut, fer i formar homes i dones que experimentin el gust de ser cristians" és el que l'Església demana als catequistes segons explicà el Dr. Antoni Deig, Bisbe de Menorca, als 150 catequistes que acudiren a l'aplec diocesà de catequesi, celebrat a Balaguer el 16 de maig.

En el parlament que obrí la jornada, el bisbe Deig digué que "la catequesi no solament és cosa de paraules sinó de fets i actituds". El catequista ha de dir i fer. Insistí en la necessitat de la formació del catequista a fi que adquireixi un coneixement profund i intern de Jesucrist. És essencial la formació permanent del catequista que ha de posar els joves en contacte amb Jesucrist. "És el punt culminant de la catequesi". A continuació explicà la

importància de l'encarnació i de la inculcació de la catequesi. "Catequesi vol dir ressò i el catequista ha de ser un cristià encarnat en el seu món particular".

Acabà la dissertació fent esment de tres virtuts del catequista: la generositat, l'oració i l'alegria. La pregària de la catequesi ha d'arribar a la vida particular del catequista i de la comunitat. Cal fer el treball amb alegria, sense deixar-se influir per les situacions difícils o pels propis sentiments. "Déu és amor i també humor", digué el conferenciant.

La diada acabà amb la celebració de l'Eucaristia i un dinar presidit per la bona gresca i l'adéu fins l'Escola d'Estiu. Efectivament del 20 al 25 de juliol se celebrarà a la Seu d'Urgell la segona setmana de l'Escola d'estiu per a Catequistes.

120 escolans amb el bisbe

LA SEU D'URGELL.— Un grup de 120 escolans —nens i nenes— de les comarques de la Segarra i la Noguera, el 23 de maig van viatjar a la capital de la diòcesi per saludar el Sr. Bisbe i visitar la catedral i el seminari. En la sala d'actes de la Casa del Bisbat el Bisbe va dialogar llargament amb els petits col·laboradors parroquials que van manifestar molt interès per conèixer la funció del Cap de l'església diocesana. La diada havia estat organitzada per la Delegació de Vocacions i les parròquies perquè els infants coneguessin de prop el Bisbe i les dues primeres institucions del bisbat. A part de donar relleu al treball dels escolanets, la diada pretenia també tenir un caràcter vocacional.

A.M.

L'Hospital de Tremp atén els afiliats a la Seguretat Social

TREMP.— Els afiliats a la Seguretat Social del Pallars ja no han de traslladar-se a Lleida per a acollir-se als serveis d'atenció mèdica, sinó que, en virtut d'un conveni entre la Quinta de Salut l'Aliança i l'Institut Català de la Salut, seran atesos en l'Hospital de Tremp.

En virtut d'un conveni signat entre la Generalitat de Catalunya i la Quinta de Salut l'Aliança els afiliats a la Seguretat Social ja tenen dret a tots els serveis mèdics de l'Hospital de la capital del Pallars Jussà: visita mèdica, cures i intervencions quirúrgiques, hospitalització, anàlisi, etc. Fins ara els afiliats a la S.S. havien de traslladar-se a Lleida; per això el conveni satisfà una justa aspiració àmpliament compartida pels pallaresos.

Edifici, instal·lacions i mobiliari són propietat de l'Hospital, que és governat per un Patronat integrat per dos preveres —Mn. Josep Llorens i Mn.

Lluís Barbal— i l'ex-alcalde Dr. Laforga, que han elegit el quart membre, Jesús Calvet, segons prescriuen els estatuts. L'any 1958 el Patronat signà un conveni amb l'Aliança, entitat que des d'aquella data ofereix els seus serveis mèdics als socis de l'entitat. El 1958 l'Hospital va ampliar el servei d'acolliment d'ancians, que el 1973 assolien el nombre de 50 i actualment ja arriben a 100.

L'origen, la història i l'actualitat de l'Hospital estan profundament vinculades a l'Església mitjançant l'acció de personalitats sensibles a l'atenció dels malalts i dels ancians.

El fundador de l'hospital va ser el canonge i degà de Barcelona, Dr. Jaume Fiella, i la data el llunyà 3 de setembre del 1521. El Dr. Fiella bastí l'edifici en el carrer del Forn i donà tots els seus béns a la Fundació. La finalitat era acollir els pelegrins, donar-los habitació i llit, vestit i taula per a menjar,

assistència en cas de malaltia, etc. El capital dóna unes rendes de 400 ptes. anuals i estava dipositat al Banc d'Espanya. El 1842 l'hospital va ser traslladat al convent dels caputxins, edifici abandonat el 9 d'agost del 1835. Aquest edifici, reconstruït, ampliat i modernitzat és l'actual Hospital. Les RR. Missioneres de l'Immaculat Cor de Maria atenen els malalts i ancians des del 3 de gener del 1912.

El prohoms que situà l'Hospital en la línia d'uns serveis adequats al temps actual va ser Mn. Cassimir Torrent, rector de la parròquia, que hi esmerçà temps, diners i sobretot molt afecte. Mort fa tres anys la ciutat de Tremp perpetua la seva memòria en el nom de la plaça de l'Hospital i en el cor de molts malalts i ancians.

ANTONI MIRABET

Francesc Viñas, enginyer en organització empresarial, ha estat recentment ordenat sacerdot pel Dr. Jubany

"L'Església hauria d'utilitzar el vídeo de forma creativa en l'ensenyament religiós"

BARCELONA.—El passat 10 de maig el Cardenal Arquebisbe de Barcelona ordenà prevere a Francesc Viñas i Rexach. Té 31 anys i és enginyer en organització industrial. L'església de Sant Vicenç de Sarrià, plena de gom a gom, aplegà centenars de persones vinculades al nou prevere. En un lloc destacat, l'acompanyaven el seu pare, el qui fou popular locutor de Ràdio Nacional Joan Viñas, i la seva mare Anna Rexach, també d'arrelada nissaga gironina. Entre els concelebrants, Mn. Agustí Viñas, que contemplava emocionat l'ordenació del seu germà.

—Que ha significat per a tu aquesta fita?

—L'ordenació culmina

clara, i amb una actitud dialogadora i oberta, en aquest món de la cultura.

—Suposo que el teu pare devia influir en la teva vocació als mitjans de comunicació...

—Sí. Ja des de petit anava amb ell als estudis de la ràdio i de la televisió, quan presentava els programes infantils "Fiesta con nosotros" i "Día de Fiesta". I seguia amb molta il·lusió la Campanya Benèfica que durant tants anys va fer amb el popular senyor Dalmau. Després les circumstàncies han fet que col·laborés amb el meu pare a l'Àmbit de Investigació i Difusió Maria Corral que realitza una tasca humanista en la comunicació social.

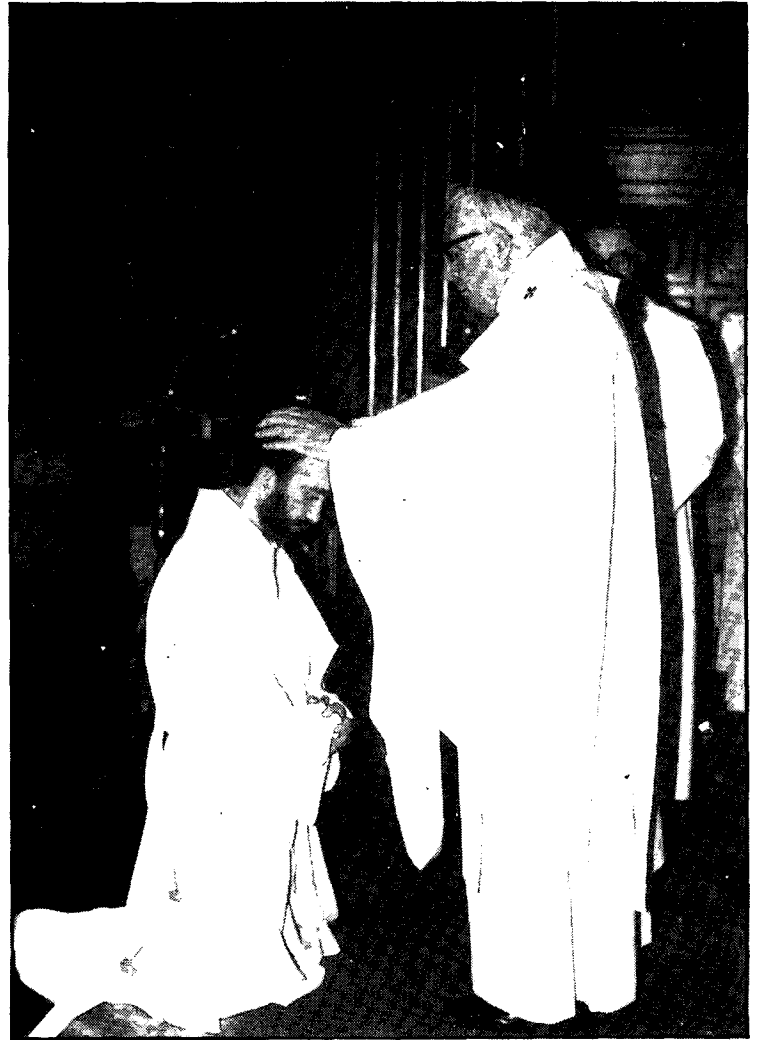
buscar i obrir camins per a utilitzar de forma creativa i fecunda aquesta tecnologia a l'ensenyament religiós, la catequesi, la promoció humana i social i, sobretot, en l'evangelització dels més allunyats perquè per la seva naturalesa la imatge televisiva té molta força comunicativa en les persones del nostre món.

L'Esperit em dona forces

—Com fas compatible la teva tasca al món de la universitat i dels mitjans de comunicació amb una dedicació parroquial?

—He de dir que a Santa Maria de Badalona m'hi he trobat molt ben acollit per tota la comunitat. Col·laboro preferentment en el moviment juvenil Hora 3, en la pastoral de la salut i en la catequesi d'adults. Tots es fan càrrec de les meves altres dedicacions diocesanes i penso que al capdavant és l'Esperit qui dona cohesió a tot el que faig i em dona forces per tirar endavant amb alegria i coratge...

JAUME AYMAR I RAGOLTA

"El vídeo és una tecnologia audiovisual amb grans possibilitats per a la utilització pastoral, tan pel seu ús grupal com per a la seva difusió a través d'un mitjà de comunicació massiu com la televisió", afirma Mn. Viñas.

molts anys de preparació, així com d'estudis a la Facultat de Teologia de Catalunya, i és un motiu molt gran per donar gràcies a Déu, i agrair l'acompanyament, ajuda i estima de tantes persones. Em sento molt feliç i, alhora, exigent en el meu ministeri al servei de l'Església.

La pastoral dels allunyats

—Ara ets un dels responsables del SAFOR —Servei d'Assistència i Formació Religiosa— en el si de la mateixa universitat, què representa per a tu aquesta missió?

—Tornar al món universitari després d'uns quants anys d'haver finalitzat en ell els cursos de doctorat ha estat per a mi molt gratificant. I fer-ho des de la missió d'impulsar aquesta nova etapa del Servei que es tradueix en una presència més activa en el recinte universitari mitjançant conferències, tertúlies, diàlegs i celebracions litúrgiques, fonamentalment eucarístiques. El Cardenal Jubany en l'homília de la meua ordenació de prevere va dir, també, que queda una feina molt important per fer i és la pastoral dels que són allunyats, de les persones alienes a l'Església, el món de la increença, i malauradament a la universitat, per diverses causes, hi ha moltes persones en aquestes condicions. Crec que és molt important presentar el missatge evangèlic de forma

El continent de l'esperança

—La teua experiència com a secretari executiu del SERTAL —Servei Radiotelevisiu de l'Església a Amèrica Llatina— com t'ha ajudat en el coneixement de la comunicació social?

—Aquests tres anys de viure a Bogotà a la seu del CELAM —Consell Episcopal Latinoamericà— i d'iniciar aquest Servei han estat una experiència eclesial inoblidable que m'ha donat una visió de la realitat del "continent de l'esperança" —ja que en ell, hi viuen quasi la meitat dels catòlics del món—, i m'ha refermat en la gran tasca que els mitjans de comunicació poden fer —i ja fan— com a instruments al servei de l'evangelització.

—Ets membre de la Delegació diocesana de mitjans de comunicació social de Barcelona. Darrerament has fet una ponència als bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense sobre les possibilitats d'utilització del vídeo en la pastoral; quin va ser el nucli de la teua aportació?

—Explicar que és una tecnologia audiovisual amb grans possibilitats per a la utilització pastoral, tan per seu ús grupal com per a la seva difusió a través d'un mitjà de comunicació massiu com la televisió; i suggerir que l'Església, tot coneixent les característiques i possibilitats del vídeo, hauria de

FETS I CRITERIS

La por de creure

Els temps han canviat. Abans el cristià vivia enmig d'un ambient social que no era contrari a la fe. En certa manera la fe tenia un suport sociològic.

Actualment es pot "deixar" de ser cristià i no passa res. Fins i tot aquest és un fet que tant pot passar desapercebut com pot ser aprovat com la cosa més natural del món.

Una societat de consum i una cultura moderna, sense valors espirituals, acaparen i distreuen la persona de manera que no queda espai per escoltar la crida de Déu ni per reflexionar sobre el sentit de la vida.

Afegim-hi que avui el sentit del progrés és presentat com un canvi continu. Així el rostre del món i de la societat canvia constantment i una imatge és substituïda ben aviat per una altra de nova. En aquest context modern les persones arriben a pensar que l'Església, com totes les institucions que tenen una llarga història, ja està "superada".

La vida actual planteja al creient interrogants que no es plantejaven abans. Des de tots els horitzons de les ciències, de la història i de la vida moderna arriben impactes que són com "sorpreses" per a la fe.

La fe, alimentada per la catequesi, "coexisteix", en la consciència dels infants i dels joves, amb idees noves apreses a l'escola o bé rebudes de la mateixa societat.

El problema no es planteja avui ja des del punt de vista del respecte humà sinó més aviat des de la necessitat d'obrir els ulls i

atrevir-se a preguntar-nos si creiem i quina és la nostra fe.

La fe no ha estat mai la virtut dels porucs. I la primera exigència del coratge de creure és tenir la valentia de conèixer allò que creiem i mirar-ho cara a cara.

Només la humil confiança en la gràcia de Déu dona l'audàcia que cal per mirar el nostre interior i examinar-nos amb sinceritat.

¿Creiem que Déu existeix i que ens estima? ¿Creiem que Jesucrist nasqué de la Verge Maria, morí en la creu i va ressuscitar al tercer dia? ¿Creiem que Jesucrist va enviar l'Esperit Sant i que els Apòstols predicaren l'Evangeli arreu del món? ¿Creiem en l'Església, que és l'obra meravellosa de Jesucrist?

Si vencem la por de creure, aleshores desapareixeran les mitges veritats, les confusions i els fermentes de descomposició.

Avui és més necessària que mai una fe que s'alimenti de la Paraula de Déu amb la catequesi i amb la predicació, les quals han de comunicar la Bona Nova de la salvació, han d'ajudar a redescobrir la dimensió eclesial de la fe i a assolir una fe viscuda que, amb la pregària i els sagraments, porti el testimoniatge d'amor als germans.

Si vencem la por de creure, la fe farà el seu treball: creurem en la pregària, creixerà l'esperança i tastarem el "fruit de l'Esperit, que és caritat, joia, pau..." (Gal 5, 22).

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Segons es manifestà en la IV Assemblea Regional de la FERS-Catalunya

Les religioses podran dirigir espiritualment un centre sanitari si escasegen sacerdots

Els dies 15, 16 i 17 de maig tingué lloc a Barcelona la IV Assemblea Regional de la FERS-Catalunya ("Federació Espanyola de Religioses Sanitàries", delegació de Catalunya).

S'iniciaren les sessions amb una Eucaristia, celebrada pel Dr. Francesc Muñoz, Vicari Episcopal de Religioses. Foren presents a l'Assemblea la Presidenta Nacional, Antonia Azpilicueta i la Presidenta de Catalunya, Pilar Acarreta.

La Secretària de la FERS-Catalunya, Antonia Ortiz, féu una relació de les activitats portades a terme durant el trienni, i l'Economia, Nativitat Anchetta, exposà l'estat de comptes.

El Dr. Xavier Trias i Vidal, Director General de Sanitat de la Generalitat, exposà la realitat sanitària avui a Catalunya, i digué, entre altres coses, que continuarien vigents els convenis concertats de les clíniques privades de religiosos i religioses —col·lectiu anomenat "Xarxa hospitalària"—, però que no es farien nous concerts.

Referent al tema dels ancians, seria ideal, digué el Dr. Altarriba, que en cada barri hi hagués un centre o casal per a vells, així com s'intenta que n'hi hagi per a infants i per al jovent, formant un conjunt de veïnat en tots sentits, i que no és desitjable el trasllat de vells a altres poblacions o barris. Manifestà tanmateix que l'ideal d'un casal o residència de vells és el que no sobrepassa de 50 places.

A títol informatiu és interessant el comentari que féu en l'Assemblea el Dr. Lluís Martínez Sistach, Vicari General i Secretari de la Conferència Tarraconense, sobre l'acord "Marc", signat pel cardenal, Dr. Jubany, per una banda, i pel Conseller de l'Institut Català de la Salut (ICS), per altra. En dit acord s'estableix que en tots els centres sanitaris de l'ICS, més els compresos en la "Xarxa hospitalària" hi hagi un departament de serveis religiosos. Els responsables dels quals seran presentats per la corresponent curia diocesana; seran sacerdots i si aquests escasegen, podran cobrir el lloc religiosos no clergues i religioses. Aquest acord beneficia el malalt que té dret, si ho desitja, a ser assistit espiritualment. El Dr. Martínez Sistach donà una informació exhaustiva de com es troba actualment l'aplicació d'aquest acord.

Segons la germana Consol Muñoz, que treballa intensament en la Secretaria de la FERS-Cata-

lunya, en l'Assemblea es tractaren altres temes de relleu, com per exemple, la manera de ser signe profètic en el món actual des de la vida religiosa-sanitària, que exposà el Dr. Joan Guiteras i Vilanova; les coordenades per les quals es regeix el món actual, tema dictat pel sociòleg i jesuïta, pare Joan Garcia Nieto, etc.

L'últim dia, diumenge al matí, es féu la nova elecció de la Presidenta de la FERS-Catalunya que recaigué en la mare Montserrat Giral i Mestres, generala de les religioses Hospitalàries de la Santa Creu.

A l'Assemblea assistiren 75 delegades i l'ambient general fou de gran germanor i desig de treballar en aquesta parcel·la tan important de l'Església.

FRANCESC GAMISSANS

Homogeneïtzació de la Humanitat

Antigament, cada mare criava el seu fill. Si no tenia llet buscaven una dida que l'alletés almenys un any. En començar la utilització de la llet de vaca per a l'alimentació dels nadons, amb tota la bona fe, a les vaqueries posaven molt de compte a donar a cada criatura sempre la llet de la mateixa vaca, fins que algun cervell privilegiat descobrí que no era bo aquell sistema. En efecte, en mamar, el nen podia encomanar-se els constipats i malalties de la mare, però era preferible això que no pas encomanar-se les malalties de la seva vaca. L'experiència demostrà que, amb l'homogeneïtzació de la llet, desapareixia el risc d'encomanar-se les petites malalties de cada vaca, s'aconseguí una mitjana de qualitat constant i es constatà que l'homogeneïtzació de la llet és cosa bona.

Antigament, amb l'extraordinària escassetat de mitjans de comunicació, cada poble tenia i conservava els seus trets característics i diferencials, la seva llengua, costums i tradicions. Els que viatjaven eren molt pocs i les influències que es rebien d'altres pobles eren escassíssimes o gairebé nul·les.

Ara, però, entre viatges, cinema, més viatges, premsa, més viatges i migracions i, darrerament, la TV i el turisme massiu, les influències mútues actuen sobre tots els pobles de totes les latituds, i s'intercanvien costums i modes que per una banda suprimeixen diferències i per l'altra introdueixen semblances. Fins i tot en la llengua. Avui els idiomes van incorporant mots estranys, més o menys adaptats i ja no sabem si les llengües s'enriqueixen o s'empobreixen amb això. El que és indiscutible és que per aquest camí, amb uns quants anys més, totes les llengües posseiran una gran quantitat de mots iguals i que, a poc a poc encara, les llengües es van homogeneïtzant, i els costums, i les modes, i l'arquitectura, i el lleure..., i tantes coses!

Potser és bona, també, aquesta homogeneïtzació? Això sí que és difícil de contestar, perquè ofereix avantatges i inconvenients, sens dubte. Jo, per si de cas, aconsellaria d'oposar forta resistència a ser homogeneïtzats ja que no sé què hi podem guanyar, però sí que em sembla que es veu ben clar què hi perdem. Hi perdem les nostres identitats, la nostra llengua, els nostres costums, les nostres tradicions.

En contrapartida, però, encara que sigui a molt llarg terme, també ofereix un gran avantatge. A conseqüència de la gran mescla de races, potser acabarà que ja no hi haurà blancs, negres, grocs; no hi haurà cap diferència, o mínimes, entre els fills d'Europa o els d'Àsia, els d'Àfrica o els... de qualsevol poble, perquè només hi haurà la gran raça humana, tots iguals i sense cap pretext per rebuigs ni per preferències. I amb un sol idioma quasi, degut a aquesta proliferació de matrimonis heterogenis, o amb petites diferències que ens permetran entendre'ns millor que no pas actualment amb l'esperanto o l'anglès...

Que hi estem anant, em sembla indiscutible. Però, que arribarem aquí o allà, qui ho sap?

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

TROBADA I ASSEMBLEA GENERAL

MONTSERRAT 27 de juny de 1987

PROGRAMA

- 10 h.- Acolliment a l'atri de la Basílica.
- 11 h.- Missa Conventual.
- 12 h.- Assemblea
 - Benvinguda.
 - "El nostre Setmanari"
 - ¿Perquè? Com? Vers on? per mossèn Joan E. Jarque.
 - Aprovació dels NOUS Estatuts.
 - Precs i preguntes.
 - Paraules de Clausura.
- 14 h.- Dinar de germanor.
- Parlaments i comiat final.

Us preguem que truqueu al tel. 301 37 18 abans del proper dia 25. Informeu-nos si pujareu a Montserrat per mitjans propis o amb l'autocar de Catalunya Cristiana.

US ESPEREM

Preu del tiquet del dinar 1.500 ptes.- Preu de l'autocar 500 ptes.

La atmosfera de diàleg, més fictícia que real

El Govern sosté que avui a Polònia ens trobem en ple clima de reconciliació i que la visita del Papa té lloc com a senyal de diàleg i fins i tot de concòrdia nacional. Penso que és útil aclarir una mica aquest punt. A Polònia, entre poder i societat existeix una profunda i recíproca desconfiança. Certament, la situació social no és explosiva, no és tibant com en altres moments, per més que la difícil situació econòmica, que s'ha fet més dramàtica amb els recents augments de preus decretats pel Govern, corre el risc de provocar sorpreses desagradables.

També ha millorat lleugerament les relacions entre Església i Estat. Cal reconèixer que la cooperació per a la preparació del viatge del Papa ha estat bona. Tanmateix, romanen sense solució moltíssims problemes sobre els quals l'Església ja fa anys que demana una negociació. N'esmento alguns: la Fundació per a l'agricultura —que, segons es deia era al caure— ha fracassat tot d'un cop; l'estatut jurídic de l'Església —un problema de la solució del qual en poden dependre positivament moltes d'altres coses— encara no ha estat definit; les associacions catòliques no són legalment admeses; els permisos per a la impressió de llibres i periòdics són molt inferiors als sol·licitats; manca encara el reconeixement oficial d'algunes escoles superiors catòliques, com, per exemple, la famosa Acadèmia Pontifícia Teològica de Cracòvia, que no pot ser esmentada ni per escrit, perquè oficialment no existeix; la qüestió de l'ensenyament a les escoles de l'anomenada "ciència de la religió" —una assignatura, que es tem, amb fonamentades raons, orientada vers l'ateisme o, almenys, vers una indiferència religiosa— no ha estat aclarida, malgrat les repetides protestes de l'Església.

Podríem esmentar altres problemes no resolts encara que demostrin com aquesta "atmosfera de diàleg" és més fictícia que real. Molt més si es considera el fet que a Polònia no existeix una oposició que vulgui fer caure el Govern, o sigui, que vulgui canviar el sistema. Tots sabem que això no és possible. Però aquí n'hi ha prou proposant petits passos vers una humanització del sistema vigent per ser acusats d'extremisme. Així, doncs, des del meu punt de vista, es tracta d'un diàleg de parets enfora.

Amb això no vull treure importància a alguns fets positius esdevinguts els darrers temps, com, per exemple, l'amnistia per als presos polítics. Però el fet és que entre la gent es respi-

ra un aire de frustració, no de diàleg constructiu. No sé fins on podrà canviar aquesta situació el viatge del Papa, encara que suposi una certa injecció de llibertat i d'esperança per al poble.

Aquest viatge també és important per a la vida interna de l'Església. És veritat que el certificat de salut del catolicisme polonès és molt positiu, encara que jo diria que el nostre és un catolicisme "més sacramentalitzat que evangelit-

zat". Tanmateix, els darrers anys augmenta, sobretot entre els joves, un moviment dirigit vers un aprofundiment de la fe i un major compromís amb la vida de l'Església, perquè existeix una necessitat d'aprofundir més la nostra fe i que aquesta sigui més il·luminada. El Papa ens ajudarà en aquest punt.

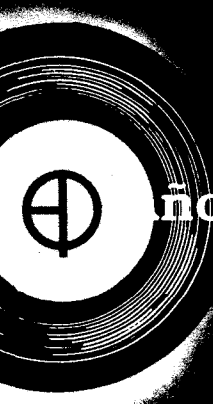
Finalment, hi ha un altre punt que em sembla fonamental indicar: la relació Església-cultura. Entre els intel·lec-

tuals de Polònia —com a tot arreu—, la proporció entre creients i no creients no és la mateixa que existeix entre el poble. El percentatge de liberals, agnòstics i anticlericals entre els homes de la cultura ha estat fins ara més alt que la mitjana del poble. En aquests darrers anys hem assistit al fenomen d'un apropament en massa d'aquestes personalitats a l'Església —potser atrets en principi per raons més polítiques—, però ara sincera-

ment impressionats per la profunditat i la novetat de la fe cristiana. Seria una llàstima que l'Església no s'obris suficientment a aquestes persones, que els tingués gairebé por en lloc d'intentar de comprendre-les. En canvi, es tracta d'una ocasió que no hem de perdre. També sobre aquest punt el Papa serà per a nosaltres un mestre.

JERZY TUTOWICZ*

* Jerzy Tutowicz és director del setmanari polonès "Tygodnik".

El disco de **El Madroño** Mariano

MADRE DE LA ESPERANZA

En un momento de profunda crisis espiritual, en obsequio a la Madre, por cuatro autores:

José A. Olivar (letra), Joaquín Madurga (música)
J. J. García Caffi y el maestro Jesús Romo (orquestración)

Intérpretes: coral «El Madroño». Solistas: M.^a del Carmen, M.ª Nieves, Joaquín Madurga, Fernando Carroza, R. Barrena y L. Rosa de la Torre.

Cara A:

1. Siempre que digo madre
2. Salve marinera
3. Madre de la esperanza
4. Madre de todos
5. Ave María (Schubert)

Cara B:

1. Ave María purísima
2. Magnificat (texto oficial)
3. Ave María, llena de gracia
4. Dichosa tú
5. Estaba al pie de la cruz

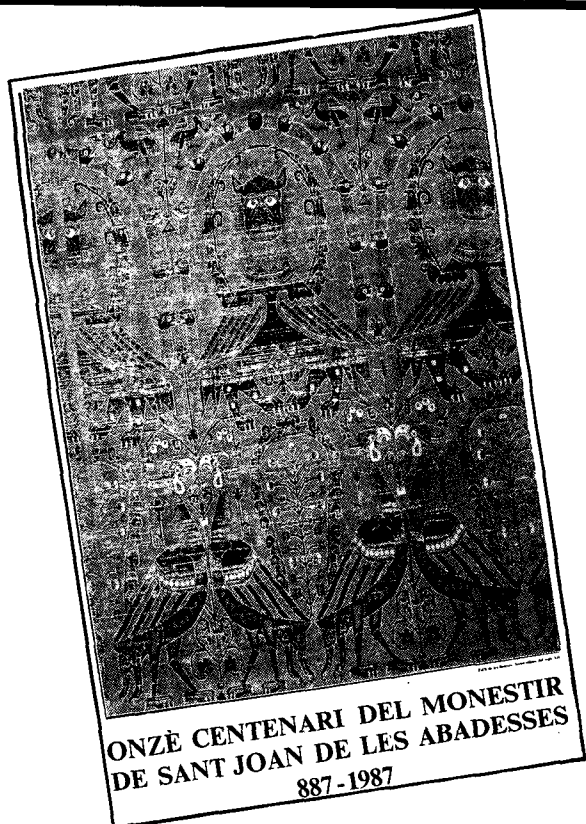
Disco: 950 ptas. Casete: 950 ptas. Folleto: 200 ptas.

Para que el pueblo cante su devoción a María con palabras sencillas y melodías populares.

28027 MADRID
Protasio Gómez, 15 - Tel.: (91) 742 05 50 / Télex 41872 EPSP-E

 08003 BARCELONA
Vía Laietana, 38 - Tel.: (93) 310 18 08

EDICIONES PAULINAS

ONZÈ CENTENARI DEL MONESTIR
DE SANT JOAN DE LES ABADESSES
887-1987

El Monestir, co i espiri

Els monestirs medievals han merescut de ser considerats, per la seva àmplia i profunda activitat, factors essencials de la formació d'Europa i molt especialment de Catalunya. S'ha dit del nostre país, com s'ha dit d'Anglaterra, que ha estat obra dels seus monestirs.

El monestir de Sant Joan de les Abadesses, una de les quatre grans abadies de la nostra època comtal —les altres tres són Cuixà, Ripoll i Sant Cugat del Vallès—, ocupa un lloc molt destacat en aquesta tasca afaiçonadora de la nostra terra.

Va ser fundat entre el 880 i el 885 pel comte Guifré el Pelós. La seva església va ser consagrada per Gotmar, primer bisbe de la diòcesi tot just restaurada d'Osona, el dia 24 de juny de l'any 887. És l'esdeveniment del qual enguany celebrem l'onzè centenari. Una de les missions que el monestir tenia encomanades era la de repoblar la seva vall, que, com extenses zones del centre de la Catalunya central, havia quedat quasi deserta a causa, no sols de la invasió dels àrabs, sinó d'esdeveniments posteriors. Emma, la filla del fundador, portà a terme amb extraordinària eficàcia la repoblació, no sols de la vall de Sant Joan, sinó de terres que n'eren prou allunyades, algunes en els límits del territori fins aleshores arrabassat als àrabs. Emma, la primera abadesa de Sant Joan, traslladà activitats i homes al Berguedà i al Vallès, hi construï diverses esglésies i hi organitzà pobles.

Quan el monestir de Sant Joan era regit per canonges augustinians, que, després de llargues vicissituds, havien succeït les monges, expulsades per una butlla papal a causa de les denúncies del comte de Besalú Bernat Tallaferro, germanastre de la darrera abadesa, prosseguí la tasca de construcció i organització en els seus extensíssims dominis. A través de Ponç de Monells, abat del segle XII, que, sense deixar l'abadia de Sant Joan, regí la renaixent diòcesi de Tortosa, el monestir va fer arribar fins a l'extrem de Catalunya, enviant-hi canonges i llibres, la seva vocació d'expansió cultural.

Sovint els abats de Sant Joan, que eren consultats pels reis i havien merescut la confiança de papes, influïren en importants deci-

sions eclesiàstiques i civils.

El monestir, promotor d'art i cultura

Malgrat que el monestir de Sant Joan va ser afectat en diferents moments de la seva història per esdeveniments adversos, que van provocar la dispersió de molts dels seus manuscrits, es pot conjecturar que la seva biblioteca havia estat prou voluminosa, més que no s'ha acostumat a suposar. Sabem també que hi havia hagut una notable activitat de transcripció de llibres.

Els inventaris i els objectes sortosament encara conservats demostren un amor a l'art, sempre al servei del culte, que atorga al monestir de Sant Joan un lloc preeminent. No va limitar-se a la recepció d'objectes d'art, alguns dels quals revelen una obertura a remotes influències. La planta de l'església abacial del segle XII, la que ha arribat fins a nosaltres, és importada de França, cas únic a

Catalunya; la decoració dels seus capitells recull temes de les més variades procedències i l'extensíssima col·lecció de teixits orientals i islàmics, superior a la que es trobava en altres temples de la seva importància, deixen entreveure una inclinació molt marcada a les obres sumptuàries i exòtiques. Però el monestir de Sant Joan no va ser únicament receptor d'obres artístiques; ell mateix va saber-ne també endegar la producció. Ens consta que al segle XIII va ser tallat al monestir de Sant Joan el famosíssim grup escultòric del Davallament de la Creu, sortosament encara existent, i al segle XIII, va funcionar-hi un taller d'escultura gòtica en alabastre que, malgrat les diverses mans que s'hi endevinen, ha deixat un conjunt de retaules i imatges d'un caràcter molt homogeni i alhora molt diferenciat de tots els altres conjunts de Catalunya.

Signes de profunda espiritualitat

Un monestir és, per definició, una institució destinada al culte i a la pregària. Encara que les circumstàncies històriques i els conceptes d'altres èpoques imposessin al monestir de Sant Joan altres activitats, aquesta va ser sempre la seva dedicació primordial. Tot l'art que el monestir ens ha llegat és religiós o, si és profà pel tema,

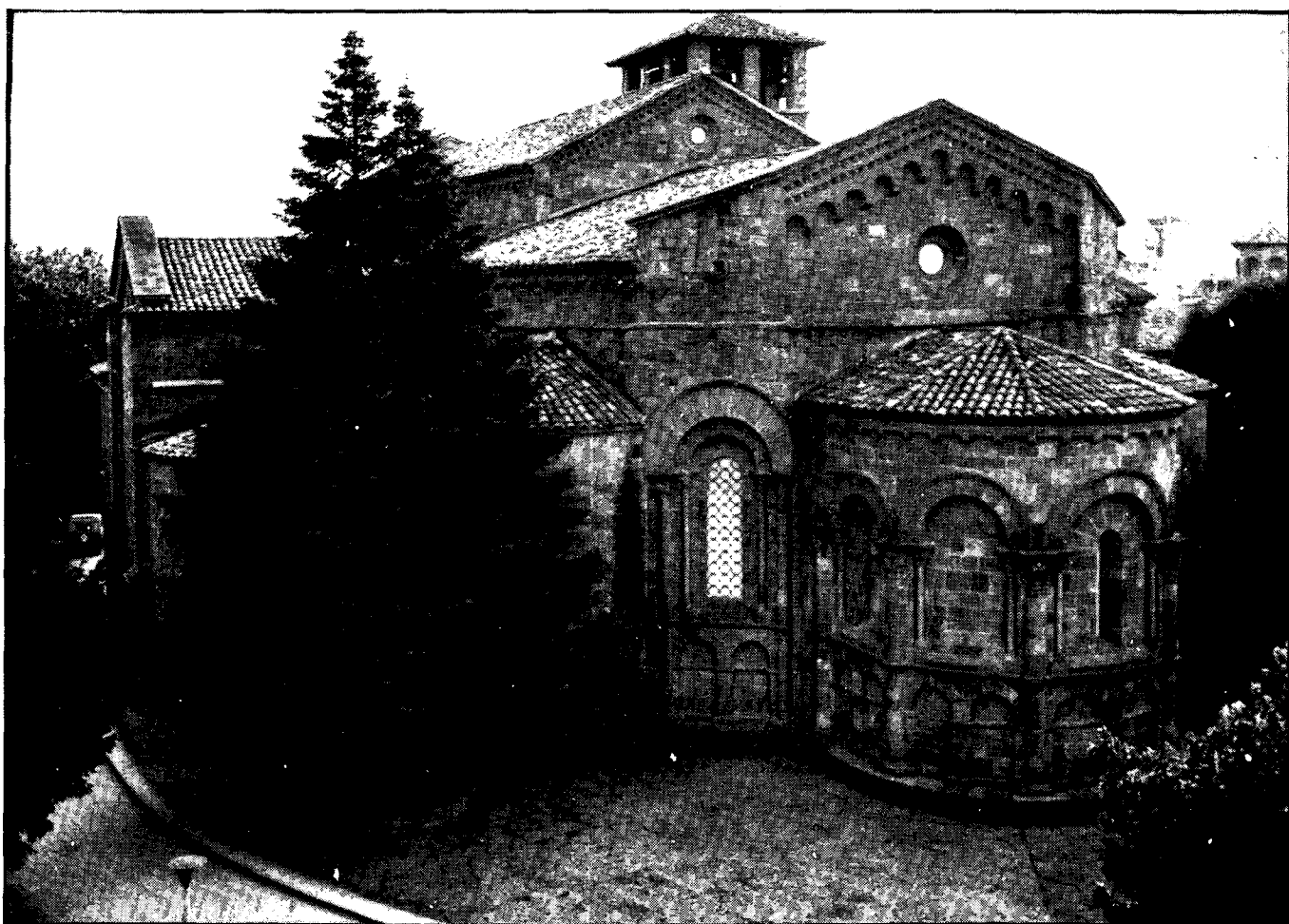
era utilitzat exclusivament per al culte. Les consuetes detallen la cura i la minuciositat extremes i la magnificència amb què s'hi celebrava la litúrgia. Una plèiade de figures de profunda espiritualitat emergeixen de la història del monestir. Emma és qualificada, per diversos documents, de religiosíssima. Sovint els seus abats renunciaven al càrrec i acabaven vivint humilment entre els germans i és prou freqüent el cas de cavallers que s'acullen al monestir amb veritable esperit de penitència, com el de nobles que es desprenen dels seus béns a favor de l'església o dels pobres. Sobresurt, però, entre tots, el canonge Miró, fill del castlà de Tagamanent, que el segle XII adorna el monestir amb la seva vida exemplaríssima, dedicada íntegrament a l'oració i a la caritat, com ens expliquen els documents antics. La seva virtut li va mereixer el títol de beat i encara avui les seves despulles, guardades en un magnífic sarcòfag d'alabastre, són objecte de la veneració dels fidels.

Però en la història del monestir de Sant Joan hi ha un motiu molt rellevant de devoció, centrat en el Santíssim Misteri. L'any 1251 un laic de la vila anomenat Dolcet va costejar un grup escultòric que representa el Davallament de la Creu. Situat a l'absis major, damunt l'altar de Santa Maria, van ser col·locades a l'esquena del Crist tot de relíquies de sants, i al front, una hòstia consagrada. Tot

això, fet amb la intenció d'augmentar la veneració de la imatge, no desdeia pas dels costums de l'època. L'any 1426, quan l'abat Arnau de Vilalba va voler fer repintar aquestes imatges, van adonar-se que el Crist tenia una cavitat al front coberta amb una làmina de plata. Un cop oberta, van descobrir-hi una hòstia embolcallada amb un drap de lli i van comprovar que es conservava incorrupta. Un còdex antic els en va explicar l'origen. Entusiasmats, el poble, va designar-la amb el nom de "Santíssim Misteri", i la vila i les poblacions veïnes en feren el centre d'un fervor creixent i n'enriquieren progressivament la capella fins a convertir-la en una esplèndida construcció barroca. Amb la revolució del 1936, la forma eucarística va desaparèixer. La Generalitat de Catalunya, amb l'ajut d'uns quants santjoanins, va aconseguir de salvar el grup escultòric, que, instal·lat novament al centre de l'absis major reconstruït, omple tota l'església d'una commovedora majestat.

El monestir en l'època moderna

El concordat de l'any 1851 va suprimir la col·legiata que havia succeït, a les acaballes del segle XVI, la canònica augustiniana i que havia procurat de mantenir-ne l'esplendor del culte. L'antic temple monàstic va assumir les funcions parroquials que fins aleshores

Capçalera del temple romànic del segle XII

Sarcòfag del b

entre de culte tualitat

hores exercia la veïna església, també romànica i parcialment conservada, de Sant Pol. Ben aviat el bisbe Morgades, que havia restaurat de soca-rel el monestir de Ripoll, va proposar-se de restaurar també el de Sant Joan. El seu trasllat a la diòcesi de Barcelona, que no va tardar gaire, i l'esgotament que havia produït la tasca ingent de la restauració de Ripoll van fer que el projecte es limités a unes tímides intervencions.

Al començament de la segona dècada d'aquest segle els santjoanins van adonar-se que no es podia ajornar més la renovació del seu monestir. Van aconseguir no sols de crear un clima de fervor a la mateixa vila, sinó d'interessar en el seu propòsit institucions i particulars d'arreu de Catalunya que els van donar suport. El bisbe Torras i Bages va encoratjar i fins ajudar econòmicament l'empresa, que, dirigida per l'arquitecte Josep Puig i Cadafalch, la màxima autoritat d'aquell moment, en pocs anys va dur a terme la restauració d'una part considerable de l'església. Circumstàncies diverses la van interrompre i la guerra civil del 1936-39 va destrossar-ne la decoració secundària, encara que es va salvar, no solament l'edifici, sinó també les imatges i objectes de culte més interessants i valuosos i, íntegrament, l'arxiu.

Passat el trasbals de la guerra, un patrici il·lustre, Jaume Espونا, va emprendre la restauració definitiva del monestir. En va

confiar el projecte a l'arquitecte Raimon Duran i Reynals, un dels homes de més sensibilitat que ha tingut aquest país i es va aconseguir una restauració que tothom considera exemplar. No s'ha interromput després l'acció dels santjoanins enamorats de l'art i del seu monestir —a la vila no hi han faltat mai— que han completat la restauració d'aspectes parcials del temple i han arranjat dependències annexes, alhora que han creat un museu on són guardades i exhibides peces històriques que s'ha pogut salvar de tantes destruccions. Es té cura de l'església amorosament i s'hi uneixen molt harmònicament, com no passa gaire, l'interès històric i la impressió de cosa viva. El seu interior deu ser un dels espais religiosos més plenament aconseguits.

El centenari

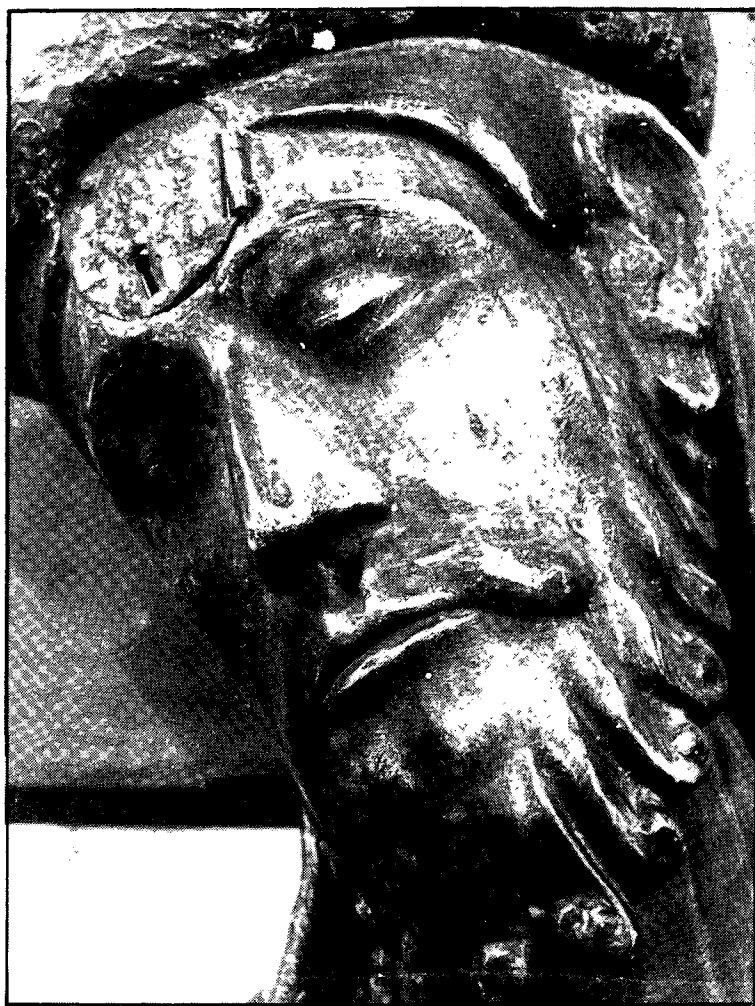
En l'elaboració del programa commemoratiu de l'onze centenari de la fundació del monestir, s'ha procurat principalment la coherència. S'ha intentat que tots els actes girin entorn de la significació de l'esdeveniment que es recorda, que contribueixin a explicar-lo d'una manera original, clara i senzilla, i que corresponguin dignament a la seva transcendència. Hi són invitats no solament els santjoanins i els habitants d'aquelles poblacions que han tingut una relació històrica amb el monestir de Sant Joan, sinó també

tots els catalans que hi vegin un símbol de la tradició religiosa i cultural de Catalunya.

La commemoració, que ha estat precedida d'una presentació oficial, que tingué lloc a Barcelona, avalada per l'alt prestigi de l'Institut d'Estudis Catalans, que l'acolli a la seva seu, i presidida pel Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, s'estructurarà en quatre celebracions.

La primera, que coincidirà amb la festa de sant Joan Baptista i els dies immediats, tindrà com a motiu l'origen del monestir. El dia 24, data exacta del centenari, se'n commemorarà la fundació i la consagració de l'església. El dia 26, amb un concert de l'Escolania de Montserrat, començarà la commemoració de la presència benedictina en la formació del monestir, que continuarà l'endemà, dissabte dia 27, amb l'assistència de les comunitats de monges benedictines de Catalunya i de l'abat de Montserrat, que faran reviu el culte litúrgic d'altres èpoques. El diumenge dia 28 es commemorarà la repoblació de la vall.

La segona celebració, que serà el diumenge dia 12 de juliol, tindrà com a motiu el monestir en tant que promotor d'art i cultura. Al matí serà explicada l'aportació del monestir a la cultura catalana i seran interpretades algunes mostres de la seva producció literària i musical. A la tarda, poetes, pintors i músics, entre els quals hi haurà algunes primeres figures de

Testa del Santíssim Misteri. Segle XIII.

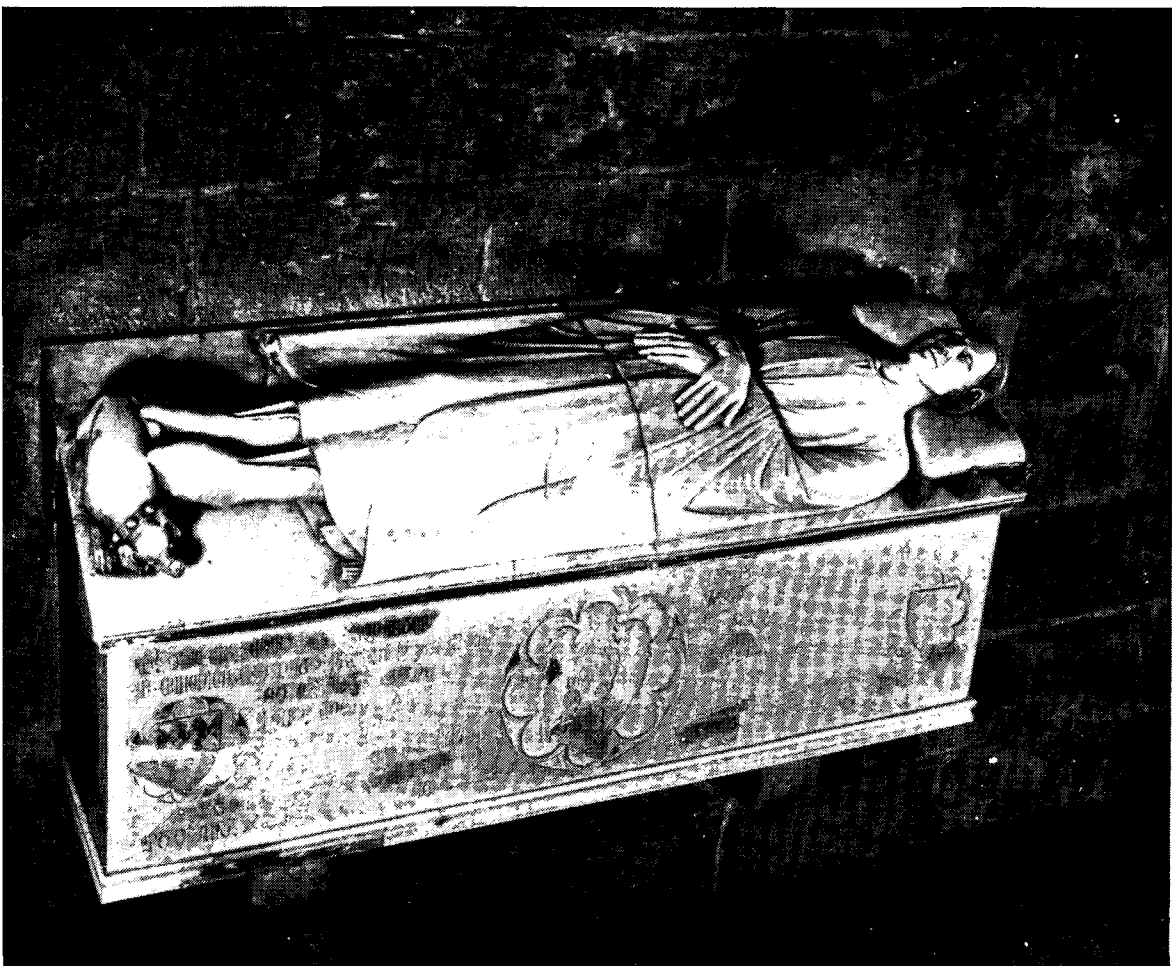
la cultura catalana actual, dedicaran un homenatge al monestir. El Bisbe de Vic obrirà la sessió, i la clourà el President de la Generalitat.

El monestir, centre de culte i espiritualitat, serà el motiu de la tercera celebració, que serà el diumenge dia 30 d'agost. Serà precedida per una vetlla de pregària el dia abans al vespre. Una solemne celebració eucarística, que tindrà lloc a migdia, serà seguida per l'exposició de l'Eucaristia al front del Crist del Santíssim Misteri, que durarà fins a les cinc de la tarda. Tot seguit, al claustre, s'interpretarà el Ball dels Pabordes, una dansa centenària que va néixer de les festes anuals del Santíssim Misteri i era ballada pels pabordes

que en tenien cura. Tenint en compte que el monestir de Sant Joan de les Abadesses ha estat durant llargs segles un dels centres de culte importants del país, seria escaient que molts cristians de Catalunya, a través de grups i moviments, o bé individualment, s'adherissin a aquesta celebració.

La quarta celebració commemorarà el monestir com a repoblador de terres i ordenador de pobles. Consistirà, essencialment, en un homenatge a l'abadessa Emma. Hi seran especialment convidats els pobles —són una vintena— en els quals l'abadessa havia fet arribar la seva acció repobladora o constructiva.

C. C.

eat Miró de Tagamanent. L'escultura és del segle XIV.

Sant Joan Baptista, patró del Monestir. Brodat del segle XV.

CALENDARI

Diumenge, 21 de juny. XII del temps ordinari. Sant Lluís Gonça-ga, S.J. Sant Ramon, bisbe i santa Demètria, verge màrtir. El sol surt a les 6,17 i es pon a les 9,28 (hora solar).

Festa major a Camprodon.

Dilluns, 22 de juny. Sant Paulí de Nola; Sant Joan Fisher i sant Tomàs Moro, màrtirs.

Dimarts, 23 de juny. Sant Zenon i sant Zenas, màrtirs; sant Ja-cob, patriarca i santa Agripina, verge màrtir.

Dimecres, 24 de juny. LA NATIVITAT DE SANT JOAN BAP-TISTA. Sant Orenci i sis germans màrtirs.

Festa major a Arties, Boi, Campdevànol, Foixà, l'Hospitalet de Llobregat, Les, Montgat, Palamós, Sant Joan de Vilatorrada, Sar-rià de Ter, Valls, Vilada i altres pobles.

Dijous, 25 de juny. Sant Guillem, abat; sant Pròsper, bisbe; sant Adalbert, confessor i santa Eva, monja.

Fira a Bossost.

Divendres, 26 de juny. El Sagrat Cor de Jesús. Sants Joan i Pau, germans, màrtirs; sant Pelai, nen, màrtir i santa Perseveranda, verge.

Dissabte, 27 de juny. El Puríssim Cor de Maria. Ntra Sra. del Per-petu Socors. Sant Ciril d'Alexandria, bisbe doctor i sant La-dislau, rei.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

21 de juny. Diumenge XII de durant l'any. Lectures: Primera, Jr 20, 10-13, S 68, segona Rm 5,12-15, tercera Mt 10,26-33.

22 de juny. Dilluns de la setmana XII de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 12, 1-9, S 32, segona Mt 7,1-5.

23 de juny. Dimarts de la setmana XII de durant l'any. Lectu-res: Primera, Gn 13,2-5-18, S 14, segona Mt 7,6.12-14.

Vigília de Sant Joan Baptista.

Lectures: Primera, Jr 1,4-10, S 70, segona 1Pe 1,8-12, tercera 1,5-17.

24 de juny. Dimecres. Naixement de Sant Joan Baptista. Lectu-res: Primera, Is 49,1-6, S 138, segona Fets 13,22-26, tercera Lc, 57-66.80.

25 de juny. Dijous de la setmana XII de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 16,1-12.15-16, S 105, segona Mt 7,21-29.

26 de juny. Divendres. Sagrat Cor de Jesús. Lectures: Primera, Dt 7,6-11, S 102, segona 1Jo 4,7-16, tercera Mt 11,25-30. (Gn 17,1.9-10.15-22, S 127, Mt 8,1-4).

27 de juny. Dissabte de la setmana XII de durant l'any. Lectu-res: Primera, Gn 18, 1-15, Lc 1,46-55, Mt 8,5-17.

Litúrgia de les hores: **Setmana: IV**

D'ACÍ I D'ALLÀ

Poesia i símbol, necessitat religiosa

Qualsevol coneix la impossibilitat de dir-se, a ell o als altres, allò que una veritable poesia fa sentir. La poesia consisteix en con-figuració verbal oïble. El contingut d'una pàgina en prosa pot ser extret i mostrat. L'essència de l'element poètic és inaferrable, com els perfums. Certament, Déu excedeix infinitament els nostres conceptes, els ultrapassa, de manera que mai no he comprès la ma-nia moderna ferotge d'alguns a criticar els símbols. Crec que el sen-tit de la prohibició divina de fer-nos imatges de Déu provenia del fet que cap forma no li és adequada. La poesia és teofania, o al-menys, ontofania. En realitat la cadira del quadre de Van Gogh és inseparable de les línies i de la simfonia de colors que la componen. La prosa, diu Sartre, mostra. La poesia —afegeix—, com la pintu-ra, ens crida a l'infinit. Avui força del que es canta a missa és quasi mesquí. I, potser, menyspreem allò poètic, com la guineu, que no podent abastar els raïms, se n'anà dient que eren verds.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

"Deixeble del Senyor i forjat en l'esperit del pare Chevrier"

Mossèn Josep Breu i Goberna

"Senyor, durant els set anys passats al 'Tercer Món', a l'Amè-rica llatina, he procurat que l'Esglè-sia de Barcelona, de Catalunya i Balears, sentís la crida a una major solidaritat amb els més pobres del món. Us dono gràcies per tots els germans i grups que m'heu donat al llarg de la meua vida perquè m'han ajudat a conèixer-vos i estimar-vos més. Que les meves últimes parau-les siguin les vostres: A les vostres mans encomano el meu esperit."

Aquest és un fragment de la pregària de co-miat que mossèn Josep Breu i Goberna escrivia un mes abans de morir. El seu traspàs fou el 14 de maig de 1987 a Medellín (Colòmbia). Havia complert 57 anys d'edat.

Mossèn Josep Breu, fill únic de mare viuda, nasqué a Cervera el juliol de 1929. Cursà estu-dis de Química a l'Institut Químic de Sarrià i després ingressà al Seminari diocesà de Barce-lona, on cursà estudis de filosofia i teologia. Fou ordenat sacerdot a l'església parroquial de Sant Joan d'Horta, el setembre de 1962.

Fou vicari de distins pobles; consiliari de la JAC i de l'escoltisme, així com també de CIFAC i ACI. En totes aquestes activitats es consolidà la seva vocació de viure i actuar pastoralment en barris i moviments obrers.

Posteriorment, havent cursat estudis supe-rior de Teologia en la Facultat de Sant Fran-cesc de Borja, i havent mort la seva mare amb la qual vivia, féu un any de reciclatge del Pradó a Medellín. A Amèrica llatina fou consiliari de moviment obrer d'Acció Catòlica a Colòmbia, on dugué a terme molt bona feina pastoral en el món obrer i en el món dels infants i dels joves.

Cau malalt a Medellín

Sentint-se malalt, renuncià tornar a Barce-lona i romangué a Medellín, oferint la seva vi-da al Senyor pels pobres del Tercer Món.

"Durant tot aquest temps de malaltia —escrivia en una carta— he anat sentint una crida permanent del Senyor. He comprès que la malaltia formava part del seguiment de Je-sús. El Senyor em fa sentir la seva fortalesa, la seva pau, la seva confiança per poder ser capaç de viure fins al darrer moment."

Com hem dit moria el passat 14 de maig d'enguany.

El cardenal Jubany fa un elogi de mossèn Josep Breu

El dia 22 de maig passat i en la parròquia de Sant Ramon Nonat, a Collblanc, de la qual mossèn Breu en fou rector, es va celebrar una Eucaristia, presidida per monsenyor Josep Capmany, i a la qual assistiren un gran nombre de fidels. Pronuncià l'homilia mossèn Jordi Jorba, delegat diocesà de Missions.

L'arquebisbe de Barcelona, cardenal Ju-bany, envià una carta que fou llegida i en què entre altres coses diu: "Ha estat llarga la pro-va; però l'ha acceptada amb el mateix esperit amb què aguantava el treball, la fatiga i les contrarietats en el seu ministeri sacerdotal. El seu lliurament a l'obra evangelitzadora dels humils i dels pobres, sobretot a través dels mo-viments cristians obrers, ha estat exemplar. Realment, ha estat un 'veritable deixeble' del Senyor, forjat en l'esperit del P. Chevrier, i fi-del a una vida de pobresa i d'austeritat, com a membre de l'Institut del Pradó."

Que descansi en pau aquest nou servent de Déu que lliurà la seva vida per donar a conèixer Jesús als més humils.

F.G.

ADULTS EN LA FE

Crist, l'home nou

JOAN GUITERAS I VILANOVA

El primer capítol de la constitució pastoral "Gaudium et Spes", del concili Vaticà II, referit a "La dignitat de la persona humana", es tanca amb un apartat que duu el títol que encapçala el present article. Parlar de Crist, l'Home nou, és l'única manera possible de cloure una antropologia teològica o visió de l'home des de la fe. Per allò que, "en realitat, el misteri de l'home no s'aclareix veritablement sinó en el misteri del Verb encarnat". L'e-nigma de la nostra existència rep llum de la imatge de Je-sucrist Salvador, esdevingut home per a nosaltres.

El document, d'acord amb les constants teològiques, no pot deixar de referir-se al primer home, Adam. Una història ben coneguda, convertida en reclam d'un nou home. Crist és aquest nou Adam. Amb ell comença una nova creació. I el temps de la redempció. Espai per a ho-mes segons el voler diví. Enaltiment de la mateixa natura-lesa humana. Perquè la gràcia no destrueix pas la natura-lesa, sinó que la transforma i l'enlaira. Hom llegeix aques-ta bella expressió: "Crist, el nou Adam, en la mateixa re-velació del misteri del Pare i del seu amor, manifesta ple-nament l'home a si mateix i li descobreix la seva vocació Altíssima". Crist aclareix la vida dels homes en tant que és el Revelador, la Imatge del Pare, el Redemptor, la Salut dels cristians i de tots els homes.

No a un antropocentrisme alienant

Cal adonar-s d'entrada, que l'home veritable és el re-suscitat. Ell, com un nou Adam, refà la història i fa possi-ble que cada humà atenyi el seu fi: la seva divinització. Ara, cada ésser humà, en Crist, rebrà la llum que més cla-

ror li aporta: que és fill de Déu. És l'home com ha de ser, un obert a la transcendència. Tancar-lo seria la més gran enganyifa, el més contrari a la realitat. L'home no té el seu secret en ell mateix, sinó que aquest radica en Déu. Un bellíssim secret: és estimat pel Pare i salvat en ell, per Crist i l'Esperit.

En l'amor del Pare, l'home s'entén com a fill. Llavors sap exactament qui és. Acull l'amor del Pare i es disposa a viure per als germans. Com ha dit un autor: "La revela-ció veritable de l'home és la revelació del vertader Déu". Una revelació que deslliura de si mateix, que esdevé lliu-rament ple. I, per tant, una valoració real de l'home. Hom és humanització per la relació. Amb Déu i els altres.

Tres grans realitats

"Ell és la imatge del Déu invisible, ell és l'home per-fecte que ha restituit als fills d'Adam la semblança divina, deformada des del primer pecat". En efecte, Crist és l'ho-me perfecte: d'una banda, és la imatge del Déu invisible i, de l'altra, Aquell que és capaç de restaurar la semblança. Es que per Crist l'home pot transfigurar-se sobrenatural-ment. Hom afirma, en un segon moment, que el Crist és home veritable, cosa que equival a dir que té les mateixes es-tructures que nosaltres (raó, voluntat, afectivitat...), me-

na una vertadera existència humana i aconpleix les tas-ques essencials dels humans. És d'aquest Crist que cal parlar: del que es fa en tot igual, menys en el pecat. Així esdevé model, imatge-norma per a una existència ver-taderament humana. S'ha de valorar, doncs, l'encarnació real del Fill de Déu. I, en tercer lloc, hom indica que hi ha una unitat entre Crist i la humanitat: es tracta, en definiti-va, del seu poder salvador. Crist assumeix la naturalesa humana per a transformar-la i, a més a més, "d'alguna manera s'uneix a tot home, cosa que implica una relació de totes les persones en l'Home Crist."

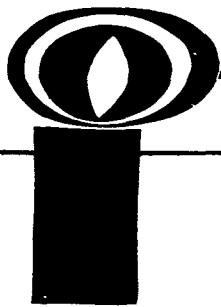
Així, doncs, trobem que Crist ens permet de trans-figurar-nos, és el nostre model i s'implica estretament amb la humanitat que, en ell, esdevé més una.

Crist, el Redemptor

El Senyor Jesús no és solament un exemple per a nos-altres. Hi ha molt més en ell. Per la seva passió, mort i re-surrecció ens obre un camí, una manera de viure lliure-ment. Segons allò que ell mateix digué: "Jo sóc el camí, la veritat i la vida."

En la creu de Crist hi ha la nostra salvació. El seu lliura-ment influeix eficaçment en les nostres vides. La gràcia de la salvació i de la vida nova és sempre al nostre abast. El misteri de mort i de vida s'ha d'anar desplegant en el nostre cor, mentre anhelem la manifestació total de Déu.

Hi ha, per tant, una acció personal de Crist per a ca-dascun dels homes. Existeix una crida a la salvació. Som cridats a ser fills de Déu i podem —per la gràcia— ser-ne. En això correspon un paper especial a l'Esperit Sant.

Maria, l'Església que volem

NOTA: Es comenten aquí les lectures corresponents al diumenge 12 durant l'any, malgrat que en algunes diòcesis les misses d'aquest diumenge seran, per decisió episcopal, les de la solemnitat de Corpus. El text i comentari de les lectures del Corpus es publicaren la setmana passada i la nota sobre la celebració de la solemnitat i trasllat al diumenge d'una part de la litúrgia del dia es publicaren a l'edició de Catalunya Cristiana del dia 7 de juny (Pentecosta).

"EL SENYOR SALVA EL POBRE DELS QUI VOLEN FER-LI MAL"

Aquest text bé podria ser l'expressió del Crist perseguit, un eco de la pregària de Getsemaní, amb la tenebror de les traïcions i la llum de la força de Déu, "guerrer invencible". Com els profetes de l'antic testament, com Jesús mateix, "l'Església peregrina entre les persecucions del món i els consols de Déu" (sant Agustí, citat a Lumen gentium 8). Jesús mateix, en enviar els deixebles, no els assegurà pas altra cosa (vegeu l'evangelí d'avui). La "pobresa", massa vegades idealitzada o ideologitzada, és en realitat aquesta actitud de confiança total i exclusiva en el Senyor.

Lectura del llibre del profeta Jeremies (20:10-13)

Digué Jeremies: "Sento com parla la gent, em veig amenaçat de tots costats; diuen: Vosaltres que teniu amb ell un pacte d'amistat, denuncieu-nos-el, perquè el puguem denunciar; seguïu-lo de prop: potser es deixarà enganyar; llavors podrem apoderar-nos-en i venjar-nos d'ell. Però el Senyor em fa costat com un guerrer invencible; per això els qui em persegueixen cauran, no podran apoderar-se de mi, quedaran tan confosos del seu fracàs, que ningú no oblidarà mai més la seva vergonya.

Senyor de l'univers que coneixeu a fons els justos, que penetreu tot l'interior dels homes: feu-me veure com feu justícia, ja que és a vós que jo he confiat la meua causa.

Canteu al Senyor, lloeu el Senyor: ell salva la vida del pobre de les mans dels qui volen fer-li mal".

"ESCOLTEU-ME, SENYOR, VÓS QUE ESTIMEU TANT"

La pregària del salmista està calcada en la pàgina profètica, i és la pregària que cadascú i tota l'Església pot recitar, en la vivència constant del misteri de mort i resurrecció que és la vida de comunió amb Crist. El salm 68 ha estat assumit per l'Església com un salm capaç de descriure el misteri pasqual del Senyor, i la selecció de versets que en fa el text responsorial d'avui és ben adient per subratllar totes les dimensions del misteri.

Salm 68:8-10,14 i 17,33-35 (R.:14c)

Per vós, Déu meu, he d'aguantar els escarnis, i abaixo els ulls, avengonyit; els meus germans em consideren foraster, em desconeixen els meus familiars. El zel del vostre temple em consumia, i he hagut de rebre els insults dels qui us ultratgen.

R.: Escolteu-me. Senyor, vós que estimeu tant.

A vós us prego, Senyor, en aquesta hora propícia; escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, vós que sou fidel a salvar els amics. El vostre amor, Senyor, vessa bondat; mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; els qui busquen Déu sincerament diran: "Tingueu llarga vida". El Senyor escolta sempre els desvalguts, no té abandonats els seus captius. Que el lloin el cel i la terra, els mars i tot el que s'hi mou. R.

L'Any Marià ha començat ja, i tots hem pogut participar de l'admirable experiència del rosari recitat per milions de cristians, en diàleg amb el Papa. Fou per a tots l'evidència de com Pentecosta ha unit la diversitat de les llengües en una mateixa fe i en una mateixa glorificació de Déu.

L'orientació de l'Any Marià, tal com Joan Pau II ens l'ha proposada en l'encíclica "La Mare del Redemptor", és alhora cristològica i eclesiològica. Crist, Maria, l'Església. Joan Pau II es complau, d'altra banda, a subratllar el caràcter "precursor" de Maria: prepara la vinguda de Crist, anticipa la presència de l'Església.

Això m'ha fet pensar en una frase que sentim repetir sovint, i que potser fins i tot nosaltres hem dit alguna vegada: "¿quina Església volem fer?". És una frase plena d'enardiment i de zel, que no poques vegades inclou, en els qui la diuen, un sentiment d'insatisfacció i d'incertesa sobre el treball que tenen entre mans.

L'Any Marià, presentant-nos Maria de Natzaret com a imatge i model de l'Església, ens dona una resposta molt vàlida a la pregunta esmentada. ¿No diem que Maria és "imatge i primícia de l'Església gloriosa, model d'esperança certa i consol del poble que camina?" (prefaci de l'Assumpció de Maria). Doncs, heus aquí la pauta per al treball de construcció de l'Església...

• ¿"Construir" l'Església?

I, en primer lloc, cal adonar-nos d'antuvi que això de "construir" l'Església no és tan clar... Perquè, Maria, ¿qui l'ha "construïda"? Ben cert, és una criatura humana, i com a tal té els seus pares, la seva cultura, la seva llengua..., la seva voluntat i els seus esforços de fidelitat. Però allò que la fa original és precisament el que Déu ha fet en ella: "plena de gràcia...", el Senyor ha fet meravelles en Maria!

Amb l'Església és quelcom semblant. Allò que fa que l'Església no sigui una societat com qualsevol altra, o un club, o un partit polític, no és pas allò que els homes podem fer, sinó allò que Déu li dona. L'Església pot ésser rica o pobre, avançada o conservadora socialment, en un país o en un altre, culturalment brillant o amb gent de classe baixa (així ho deia Pau als de Corint, 1 Cor 1, 28), etc..., però el que sigui una "multitud reunida en la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant" (sant Cebrià, citat a Lumen gentium 4), no li ve dels homes, sinó de la misericòrdia de Déu.

Posem, per tant, d'entrada, una certa sordina a la pretensió excessiva de "construir" l'Església. Sant Pau, quan parla d'edificar l'Església, ho fa en referència a l'acció de l'Esperit i del ministeri apostòlic (vegeu Ef 4, 11), i per a ell "edificar" és el mateix que créixer en la fe.

• Maria-Església

Maria és "feliç perquè ha cregut". El seu itinerari de fe, tan magníficament descrit per Joan Pau II en l'encíclica esmentada, és el model més radical de l'Església que hem de voler. Treballar decididament perquè l'evangelí penetri al cor dels homes, perquè els homes puguin ser feliços en la comunió dels sants. Sense aquest punt de partida és absolutament incoherent dir o pensar que es treballa per edificar l'Església.

Maria ha viscut tota la vida sota la Paraula de Déu. Quan pensem en l'Església, no la veiem pas altrament. Una Església que vulgui renovar-se constantment no té altra mitjà més que el d'emmirallar-se en aquesta Paraula. I no pas —com avisa sant Jaume— de tal manera que, un cop vist el seu rostre, ja no es recorda més de la seva fesomia. L'Església que volem és una Església que està atenta a la Paraula, "escoltant-la religiosament i proclamant-la amb fidelitat" (Dei Verbum, 1). I la Paraula —cal dir-ho tot— "no és objecte d'interpretació personal, perquè no ha estat mai per una voluntat humana que ha vingut la profecia, sinó que ha estat enduts per l'Esperit Sant que els homes han parlat de part de Déu" (2 Pere 1, 20-21). Per això no s'edifica l'Església a través d'interpretacions de la Paraula individualistes, apartades de la gran Tradició apostòlica i del magisteri autèntic actual dels pastors.

Maria ha viscut en la lloança del Senyor "perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa", i ha mostrat la seva atenció envers els que podien estar en dificultat. Així ens ensenya, encara, quin és el camí de l'Església que volem. Una Església que mostra la seva originalitat més radical quan es reuneix en la lloança i l'acció de gràcies, unida a Jesucrist que li és present, moguda per l'Esperit. En el fons mateix d'aquesta lloança, però, troba la motivació per pensar en aquells que Déu omple de béns, mentre s'aparta de compartir el poder d'aquells que Déu derroca del seu soli. Així, l'Església que volem passa per la litúrgia i per la caritat indissolublement unides, o potser millor, dues vessants d'una mateixa realitat.

No seria gens difícil continuar aquesta descripció dels trets fonamentals de la figura de Maria per tal de trobar la resposta adient a la imatge de l'Església. Cadascun de nosaltres convé que ho faci si vol de veritat tenir ben clar el sentit de l'Església, no pas a partir de dades sociològiques simplement, o d'orientacions ideològiques, sinó de la realitat ja acabada, perfecta. No ens mantinguem en la incertesa sobre l'Església que volem, quan la tenim plasmada en la primera de tots els cristians: Maria.

"EL DO NO TÉ COMPARACIÓ AMB LA CAIGUDA"

La represa dels diumenges durant l'any ens porta la lectura semicontinua de la carta als romans. El primer text que llegim és una de les afirmacions fonamentals: l'absoluta gratuïtat i magnificència del do de Déu, realitzat en el misteri de Crist. Aquesta gratuïtat no esclou la col·laboració responsable amb la gràcia de Déu, però sí exclou el que algú pugui gloriar-se davant Déu, com si tingués el protagonisme de la pròpia salvació.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (5:12-15)

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Abans que la Llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist.

"NO TINGUEU POR DELS QUI MATEN NOMÉS EL COS"

Aquest text forma part del que s'anomena "discurs de missió", el segon dels grans reculls de paraules de Jesús que estructuraven l'evangelí de Mateu. El discurs comença amb l'elecció dels Dotze com a conseqüència de la misericòrdia de Jesús envers els homes. El fragment d'aquest diumenge insisteix en la fortalesa apostòlica, que no és pas fruit de les forces humanes sinó de la gràcia de Déu. Sant Pau deia quelcom semblant: "quan em sento feble, aleshores sóc fort" (2 Cor 12,10).

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (10:26-33)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: "No tingueu por dels homes. No hi ha cap secret que tard o d'hora no sigui revelat; no hi ha res amagat que tard o d'hora no sigui conegut. Allò que us dic en la fosca, digueu-ho a plena llum, allò que us dic a cau d'orella, proclameu-ho des dels terrats. I no tingueu por dels qui maten només el cos, però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos. ¿No venen dos pardals per pocs diners? Doncs, ni un d'ells no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. Però a vosaltres, Déu us té comptats cada un dels cabells. No tingueu por: valeu més que tots els ocells plegats. A tothom que em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel, però a tothom que em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel".

LA BÍBLIA A L'ABAST

Eucaristia

L'antífona del salm responsorial mena la comunitat pels camins de la lectura "eucarística" d'aquest text: **Glorifica el Senyor, Jerusalem** (v. 12a). Jerusalem és imatge de l'Església, la Jerusalem celestial, l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel (He 12:22s). Aquesta Església de Jesucrist, que és ara que es manifesta més Església que mai, quan s'aplega i celebra el memorial de la mort i la resurrecció del Senyor. És, doncs, a aquest aplec festiu, que el salm responsorial exhorta a glorificar el Senyor. A donar-li glòria, proclamant les seves meravelles, i fent acció de gràcia. La invitació a la lloança del Senyor pren avui una característica especial. Avui és Corpus, la Solemnitat del Cos i de la Sang de Crist. Dia especialment dedicat a posar en relleu la força i la importància que té per a la vida cristiana la celebració del memorial del Senyor, en tota l'amplíssima dimensió i profunditat d'aquest misteri de l'eucaristia, que no agafa únicament la celebració de la missa, o l'adoració de la reserva eucarística reclosa als sagraris de les nostres esglésies, ni l'esclat triomfal de les processons del Corpus. L'eucaristia és així i molt més, tal com ens recorda el Concili Vaticà II: "El nostre Salvador, a l'últim Sopar, la nit en què era traït, va establir el sacrifici Eucarístic del seu Cos i sang, amb el qual havia de perpetuar pels segles el sacrifici de la Creu, fins al seu retorn, deixant així a la seva estimada Esposa, l'Església, un memorial de la seva mort i resurrecció; **sagrament de pietat, senyal d'unitat, lligament de caritat, convit pasqual, en el qual es rep Crist, l'ànima s'omple de gràcia, i se'ns dona penyora de la glòria futura**" (SC 47). És en aquesta perspectiva que avui recitem el salm responsorial.

L'aliment del poble

(Salm 147: 12-13.14-15.19-20 R.: 12a)

JOSEP M. ARAGONÈS

El Senyor ha consolidat la seva Església, beneeix els seus fills, assegura la pau i l'alimenta amb la flor del blat (vv. 13-14). Vet aquí el motiu de la invitació a lloar Déu, i que sant Tomàs recollí tan admirablement —comentari preciós al v. 12 del nostre salm— en la primera estrofa de l'antiga seqüència de la missa del Corpus: "Sion, lloa el Salvador; / lloa el Guia i el Pastor / amb devotes melodies. / Tant com pot l'atreviment / lloa't tu, que a bastament / tanmateix no el lloaries."

El pa de la pau de Crist

Déu manté la pau al teu territori i et sacia amb la flor del blat. Hauríem de saber fer una lectura profundament eucarística d'aquest verset. Eucaristia i pau no són dos conceptes juxtaposats. Són dues visions d'una mateixa i única realitat. O potser millor: la pau és una conseqüència absolutament inseparable de l'eucaristia. El qui combrega amb el Cos de Crist ha de ser necessàriament un home de pau, perquè també ha de combregar amb tots els germans. És el que ens recorda sant Pau en la segona lectura: **El pa és un de sol.** Per això tots nosaltres, ni que siguem

molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa (1C 10:17). Quan es participa en la celebració eucarística "de manera conscient, piadosa i activa" i no com uns "espectadors estranys i muts", és quan s'aconsegueixen els fruits de comunió amb Jesucrist i amb la seva obra salvadora que el Concili expressava amb aquest desig: "Que els cristians siguin reconfortats a la taula del Cos del Senyor, donin gràcies a Déu, **aprenguin a oferir-se quan s'ofereix la Victima Immaculada**, no solament per les mans del sacerdot sinó juntament amb ell, i cada dia es trobin més perfectes, per la mediació del Crist, en la unitat amb Déu i entre ells mateixos, perquè, finalment, Déu sigui tot en tots" (SC 48). O com diu el prefaci de la missa d'avui: **Així ens acostem a la taula del Senyor i, penetrats de la vostra gràcia, ens anem configurant a la imatge del vostre Fill.** El pa de l'eucaristia és Jesucrist, que és la nostra pau (Ef 2:14). S'hauria de notar clarament que els qui celebren l'eucaristia estem compromesos del tot a ser gent de pau. Treballadors incansables de la veritat, la justícia, la llibertat i l'amor, que són els fonaments de la pau.

El pa de la Paraula

L'Israel que travessa el desert sota l'impuls de Déu és imatge de l'Església peregrina. Allí Jahvè alimentà els israelites amb el manà. Ara ens alimenta amb el pa de l'eucaristia. Però llavors i ara necessitem l'aliment de la paraula de Déu. Aquesta paraula que no ha deixat mai de ressonar enmig de la humanitat, i que en aquests darrers temps, que són els nostres, s'ha fet carn i sang nostres i ha vingut a habitar entre nosaltres. **El Pare envia ordres a la terra, anuncia les seves paraules als fills de Jacob, als fills d'Israel, els seus decrets i decisions** (vv. 15 i 19). A la comunió amb el Cos de Crist hi accedim pel bany de l'aigua i la paraula. Amb el baptisme som una nova creació que creix i es nodreix amb la paraula de Déu. Per això abans d'accedir a la taula del pa som comensals de la taula de la paraula. I és la paraula de Déu la qui ens urgeix a córrer cap a la comunió i a acceptar-ne totes les conseqüències. **La seva paraula corre de pressa, no es detura** (v. 15b), ni permet que ens aturem nosaltres. I quan, a contracor de la paraula de Déu, ho fem, quan ens aturem encallats en la forma que sigui del nostre egoisme, ens hauríem de preguntar si som dignes d'arribar a la comunió. Per poder combregar amb el Cos de Crist s'ha d'estar en comunió amb la paraula de Déu, amb els seus decrets i decisions. Per això és precís que els cristians tinguem fam autèntica de la paraula de Déu, i que la fam i la set de la justícia ens arribin a produir insomni. Llavors descobrirem que "la renovació de l'Aliança de Déu amb els homes, en l'eucaristia, encén i porta els fidels a la caritat esperonadora de Crist" (SC 10), i que és "per Ell, amb Ell i en Ell" que Déu rep tot honor i tota glòria. I amb el salmista direm: **Glorifica el Senyor, Jerusalem.**

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia (1)

Vam veure en l'article de la setmana passada com el bisbe de Barcelona, Díaz Valdés, fou un precedent en l'interès per la Geologia. Un altre dels factors que intervingueren positivament en el fet de la dedicació de Mn. Almera a la geologia va ser evidentment l'ambient favorable a aquesta ciència que es produí durant el segle XIX. Aquest segle fou un dels més moguts i trasbalsadors de la història de la humanitat. No tan sols per la gran quantitat de trastorns polítics que ocasionaren una notable evolució política i social, sinó també per l'entusiasme que se suscità per l'estudi de les ciències positives, entre les quals certament no fou pas excepció la geologia. És durant el segle XIX que s'iniciaren i creixeren les principals societats científiques de la història.

Un dels canvis importants és la creixent especialització que adquireixen les ciències, i un altre el caràcter d'universalitat que van aconseguint la cultura i el saber: creix el nombre d'institucions d'ensenyament, es multipliquen els centres d'investigació i es difonen els llibres, les revistes i els diaris. Els centres directors principals, que no únics, d'aquest moviment són les universitats, que abandonen el seu caràcter de centres de formació humanística i esdevenen centres d'investigació i de divulgació de les noves descobertes. Un altre factor del canvi cultural és la fundació de moltes escoles politècniques i de ciències aplicades.

2 - Durant el segle XIX creix l'interès per la geologia

La geologia a Europa durant el segle XIX

La ciència de la terra és una de les que més progressa durant aquesta centúria. A partir del 1800 es duu a terme una doble tasca que es permet l'avenç: per una banda, l'exploració dels terrenys, mitjançant mètodes i instruments que permeten l'aixecament de mapes geològics i l'estudi de roques i fòssils; i per una altra, el progrés dels mètodes d'estudi amb l'adopció de punts de vista més amplis i multiplicació de coneixements.

Mentrestant van sorgint societats dedicades als estudis geològics: el 1801 es funda la "Geological Society of London"; el 1830 la "Société Géologique de France" i el 1848 la "Deutsche Geologische Gesellschaft". Ben aviat en totes aquestes societats hi trobem espanyols inscrits, que van empènyer després la marxa ascendent d'aquelles societats espanyoles fundades ja anteriorment com el "Museo de Madrid", la "Real Sociedad Española de Historia Natural" i les Acadèmies de Madrid i Barcelona, i contribuïren a l'intensificació dels estudis geològics.

Aquesta efervescència científica comporta que cada vegada més arreu d'Europa es cultivi la

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

geologia de camp: són molts els qui es llencen a l'estudi del terreny per a estudiar-ne les roques, els fòssils i la formació. En aquest ambient un francès, **Jules Marcou** (1824-1898), s'atreveix a publicar el primer mapa geològic del món, "Carte géologique de la Terre", el 1862, després d'haver viatjat per Europa i Amèrica. Naturalment l'obra és molt imperfecta. I només representa classes de roques i edats relatives entre elles, i encara amb molt poc detall; però fou un començ i alhora l'expressió d'un desig de conèixer la Terra des del punt de vista geològic.

La geologia al nostre país fins a la primera meitat del XIX

A Catalunya l'afany del coneixement científic va aflorar molt aviat: el 1764 ja es creava l'Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona que en un principi prengué el nom de "Conferència Físico-Matemàtica Experimental". Gràcies a ella no es va perdre la cultura científica catalana

a aquesta època. I en el seu ambient és on trobarem els primers batecs de la geologia a Catalunya. Originalment era constituïda pel nombre limitat de setze socis, els quals, ells sols, tenien cada setmana una conferència del tema que fos; però no va trigar gaire a organitzar-se d'una altra manera i s'hi donaren cursos lliures de diferents especialitats: química, mineralogia, geologia, botànica... Consta que el curs de matemàtiques, que es féu amb classe diària, arribaren a assistir-hi més de cent alumnes.

El 14 d'octubre de 1770 l'antiga "Conferència Físico-Matemàtica Experimental" va adoptar el nom de "Reial Acadèmia de Ciències Naturals i Arts", i es dividí en nou seccions, la sisena de les quals era la d'Història Natural. Cal dir, però, en honor de la veritat, que el nivell científic no hi era gaire elevat.

Les primeres manifestacions didàctiques de la geologia a la nostra terra es deuen a **Josep Comas** del darrer terç del segle XVIII. Però el que cal considerar com el primer geòleg català fou en **Carles de Gimbernà** (1765-1834), barceloní, fill d'un cirurgià de fama mundial, Antoni de Gimbernà i Arboç (1734-1816). Va estudiar a Madrid i després, pensionat per Carles IV, a Anglaterra; i visità també les institu-

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

cions universitàries de França, Bèlgica, Alemanya, Suïssa, Itàlia i Hongria. El 1798 tornava a Madrid, però només s'hi estigué quatre anys, i retornà a l'estranger, on realitzà importants treballs geològics, entre els quals, el 1803, la cartografia gairebé completa del territori de Suïssa. Científic de prestigi reconegut internacionalment, va ser sens dubte un geòleg de gran talla, bé que els seus treballs encara no s'han estudiat detingudament.

El 1936, amb la devastació del Seminari Conciliar, desaparegueren les seves obres, que hi eren guardades a la biblioteca episcopal, segons el testimoni presencial del bibliotecari Pere Buhigas de la biblioteca de Catalunya. També en desaparegué el seu bust que des de poc temps després de la fundació, el 1818, del "Museu de coses antigues i precioses", —o sigui el gabinet d'Història natural del Seminari—, hi havia estat presidint i el Dr. Almera conservà en el seu museu de geognòsia i paleontologia. Malgrat l'altura científica de Gimbernà, la influència que exercí sobre els geòlegs de Catalunya fou molt feble, a causa d'haver viscut gairebé sempre a l'estranger.

Una altra figura que cal mencionar és **Josep Antoni Llobet i Vall-Ilosera** (1799-1861), tant pels cursos que organitzà com per l'obra "Elementos de Geología" (sic) i la tasca bibliòfila i la d'ordenació i classificació dels minerals de l'Acadèmia de Ciències.

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

Els pelegrins tenien dret d'asil al Sant Sepulcre de Palera

Antic monestir del Sant Sepulcre, dit també de Sant Domènec. Església d'un impressionant interior, gran i nu, amb una petita cornisa com a detall ornamental. Tres naus amb els corresponents absis. A l'oest, porta i quatre finestres i campanar de paret refet. Al mur nord, porta tapiada. Al sud una altra porta i finestra. Del monestir no resta pràcticament res (es pot endevinar l'emplaçament del claustre, davant l'actual hostatgeria). (Vicenç Burón).

No calia anar a Jerusalem

Un dels fets més remarcables en la història del Priorat de Palera és, sense dubtes, el dia de la consagració del temple. Son pocs els casos coneguts dins el Principat, que superin la magnificència d'aquells actes, amb la presència de tantes personalitats rellevants en un dia com aquell 2 de setembre de 1085. La representació de la noblesa catalana, era encapçalada pels fundadors del cenobi, Arnau Gonfred de Palera i la seva esposa Brunegilda.

La cerimònia la presidia el bisbe Guifred de Girona, acompanyat per l'arquebisbe de Narbona i cinc prelats més: el de Barcelona, Carcassona, Magalona, Elna i Albó, a més de l'abat del monestir de Santa Maria de la Grasa del Llen-

guedoc —al qual Palera va pertànyer durant segles—.

Deuria ésser impressionant aquella cerimònia. La imaginació ens fa veure a tots aquells prelats, vestits amb rics ornaments, els càntics, l'encens, el complicat cerimonial... Els cavallers i les dames de la noblesa portant les seves millors gales, acompanyats de patges, servidors i gent d'armes. Seria un espectacle grandios de bellesa, luxe i religiositat.

Aquest priorat es posà sota el patronatge i la jurisdicció del Sant Sepulcre de Jerusalem. Aquesta característica feia que tota persona que peregrinava a Palera, rebés els mateixos beneficis espirituals que si hagués anat a Terra Santa. El document més antic que en parla, diu així: "a qualsevol que allí vindrà a fer oració y de la sua propietat o substancia, donarà a la dita Iglesia, confessats

sos pecats y feta penitencia dels mals comesos, que en estos tals los sia recompensada tal paga de Nostre Senyor, aixis com en lo sepulcre de N. Sr. Jesucrist de Jerusalem".

Un altre avantatge important dels qui anaven al Sant Sepulcre de Palera, era que en entrar en un cercol de trenta passes al voltant de l'església, no podien ser detinguts per cap autoritat, rebent la total immunitat, i els era aplicat immediatament el dret d'asil.

Els pelegrinatges, un fet quotidià

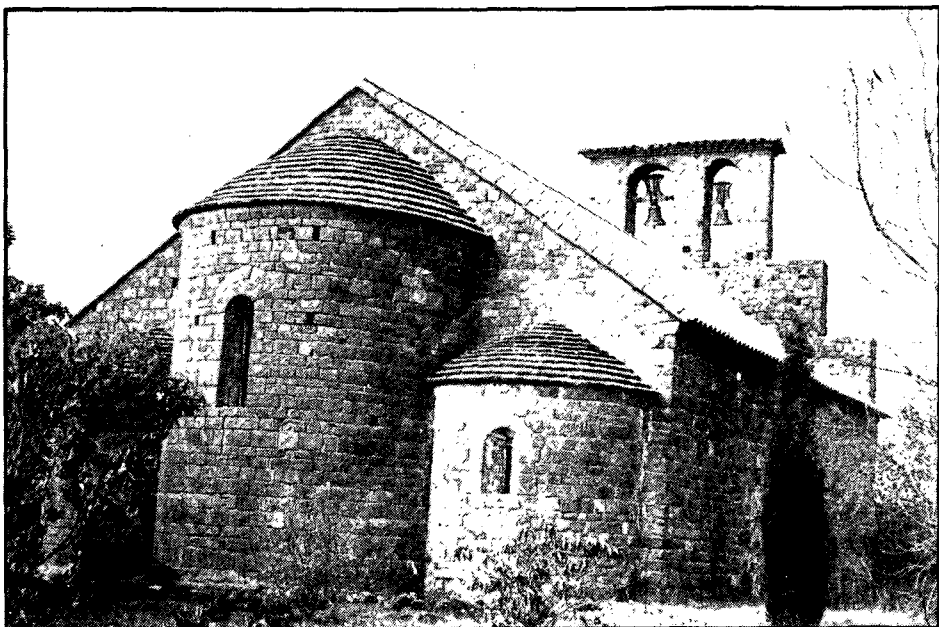
Els pelegrinatges a Palera, van ser un fet quotidià durant centúries i a l'ombra del priorat, es creà l'orde de cavallers del Sant Sepul-

cre de Jerusalem, a imitació dels establerts a Palestina i en d'altres llocs on hi havia monestirs o esglésies dedicades a l'enterrament de Crist.

Per acabar, m'agradaria transcriure un escrit del nostre incomparable literat empordanès Josep Pla, que assistí a algunes cerimònies organitzades pels cavallers del Sant Sepulcre i que amb la seva prosa entre irònica i narrativa, diu així: "Quan es posen la roba de mudar, pròpia de l'orde, fan un gran efecte, veure enmig d'aquests boscos, en aquestes terres solitàries i remotes aquests personatges del Sant Sepulcre, amb els seus hàbits (que els arriben als peus), blancs i fantasmals, la seva gran insígnia vermella a la part esquerra del pit, i

els seus barrets tan anacrònics i emplomats, és realment un espectacle d'un impressionant i escenogràfic teatralisme."

No voldria deixar passar aquesta ocasió, per recomanar molt sincerament una visita a aquest lloc incomparable. La carretera arriba a peu de monument i així també es pot veure, a més del temple del Sant Sepulcre, el veí de Santa Maria, un edifici també romànic i en molt bon estat de conservació, i gaudir d'aquells boscos i arbres de gran frondositat i verdor. Tot un conjunt que no oblidareu, acompanyats per l'esperit dels monjos, els prelats, els senyors, els cavallers i els pelegrins, que en èpoques reculades van trepitjar aquestes terres amb la il·lusió gairebé d'anar a Jerusalem.

L'església, d'un interior impressionant, és a Beuda, a la comarca de la Garrotxa. (Foto Arxiu Gavin).

Pla Triennal 1987-1990 (i IV)

4art. objectiu: Evangelitzar els pobres, amb els pobres i des dels pobres

INICIATIVES DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL	RESPONSABLE I TERMINI	SERVEIS DE LA CONFERÈNCIA A LES DIÒCESIS	SUGGERIMENTS PELS PLANS DIOCESANS
1. Assemblea Plenària dedicada monogràficament al tema de la caritat en la vida de l'Església, considerada en els seus aspectes espirituals, pastorals i organitzatius. Atenció permanent a les exigències de la justícia en relació amb les situacions socials i econòmiques de la nostra societat. Elaboració d'un Document L'Església i els pobres (en continuïtat amb Testimonis del Déu viu i els catòlics en la vida pública).	Assemblea Plenària (1989)	Oferiment de les conclusions de l'Assemblea.	Jornades d'estudi sobre el Document: L'Església i els pobres.
2. Estudi i promoció de la presència de l'Església en zones o sectors especialment deprimits a Espanya i al tercer món.	C.E. Pastoral C.E. Pastoral Social C. Mixta C.E. Missions C.E. Migracions (1987-1990)	Estudi sobre zones i sectors més marginats i menys atesos eclesialment.	Reunions i programacions diocesanes.
3. Convocatòria a les institucions dedicades al servei assistencial i a l'acció pastoral entre els pobres, presentant les noves necessitats sorgides en aquest camp.	C. Mixta (1987)	Intensificar les relacions amb CONFER i FERS.	Creació de centres d'acollida amb institucions i associacions eclesials o no confessionals (Pro-Vida).
4. Intensificar l'acció pastoral en defensa de la vida.	Comitè Pro-Vida (1987-1990)	Estudi dels problemes de les mares solteres o en dificultats.	Establir les Delegacions diocesanes de Pastoral Social.
5. Estudi de la immigració. Pla d'assistència pastoral, serveis d'informació, assistència social.	C.E. Migracions C.E. Pastoral Social (1987-1990)	Seguiment, impuls i coordinació dels esforços diocesans contra l'atur, la droga i la delinqüència.	Establir les Caritas Parroquials o comarcals.
6. Potenciació dels serveis als gitans.	C.E. Migracions (1987-1990)	Atención creciente a los inmigrantes.	
7. Elaboració d'un pla integral d'assistència pastoral als presos i als que surten de la presó.	C.E. Pastoral Social (1987-1988)		
8. Atenció a la problemàtica temporal i espiritual del tercer món.	C.E. Missions C.E. Apostolat Seglar C.E. Pastoral C.E. Pastoral Social (1987-1990)		

Intensificar la solidaritat dels pobres i necessitats. En un esforç evangelitzador és indispensable donar testimoni visible d'allò que s'anuncia mitjançant la pràctica de la caritat fraterna amb els pobres i necessitats de les mil maneres possibles i necessàries en una societat complexa i complicada com la nostra. La diaconia i la multiplicació dels signes és part essencial del procés evangelitzador com a visibilitat, garantia i força convincent del que es viu i anuncia. Aquest objectiu està també requerit com a resposta al descrèdit que es vol donar a l'Església i a la vida cristiana com una cosa inoperant i indiferent per a la vida real dels homes, manifestat en el desig de privatitzar l'Església per considerar-la una institució socialment inútil. Aquest objectiu està exigít per les necessitats dels nostres germans més pobres que mereixen un millor servei de fraternitat per part de l'Església, un suport en la promoció de la justícia, en l'assistència i en l'afecte de la caritat (25).

Pertanyen a les Joventuts Marianes Vicencianes

Joves catalans fan una tasca d'evangelització a Hondures durant les vacances

En sortir aquest número, un grup de joves de les Joventuts Marianes Vicencianes és a punt de viatjar a Hondures. Hi van amb la missió de servir i evangelitzar.

Enguany el grup és format per vuit joves de les diòcesis catalanes i vint de la resta de l'Estat. Van acompanyats del conciliari de les JMV de Catalunya, pare Miquel Garcia. Tots plegats continuaran amb il·lusió la tasca d'estius passats.

Hondures forma part de la Província de Barcelona (Catalunya, Balears i València) dels Pares Paüls. També hi ha 4 comunitats de Filles de la Caritat de la Província de Barcelona. Tant uns com les altres treballen ja fa molts anys allà des del Carisma vicencià en la promoció, servei i evangelització, al si de l'Església i del poble hondureny. Pels Missioners que són allà la presència de joves i col·laboració és motiu de joia i d'agraïment ja que durant 2 mesos fan tot allò que poden.

Des del seu tarannà eclesial-vicencià, volen inserir-se en l'Església i el poble hondurenc compartint tot allò que són i tenen com a comunitat de J.M.V. Saben, els qui ja hi han estat d'altres estius, que això els enriqueix.

—La vostra feina a l'estiu a Hondures és prou útil, o ho seria molt més si hi estiguéssiu tot l'any?

Són molt útils els dos mesos ja que intentem deixar el missatge, grups formats amb algú responsable i material perquè treballin durant la resta de l'any. Ara sabem també

Malgrat la pobresa, no hi manca l'alegria. Els joves, acompanyats de nadius, surten cap a un poble dels afores de Sant Pere de Sula.

que la necessitat és immensa i que ells s'han pogut quedar durant sis mesos, els costa molt tornar perquè passen de seguida, però això no vol dir que amb dos mesos no siguin suficientment útils i aprofitables al màxim.

—Pels qui heu estat d'altres anys, quina impressió vau tenir en veure la realitat hondurenya?

La impressió és gran i dura, ja que existeix un gran contrast d'injustes situacions, fruit de la ignorància i del subdesenvolupament, com els preus

alts en la llet i el pa i en canvi els preus més baixos en les begudes refrescants i alcohòliques.

—Quins són els principals mals que pateix la societat hondurenya?

La manca total d'estabilitat en la família, el 75 per cent de les mares són solteres, l'alcoholisme, la drogaaddicció (inhalació de coles), la incultura (supersticions) i les condicions infrahumanes en què viuen, tant sanitàries, com tals, animació rural, missions populars, visites a domicili, campanya infantil i juvenil i

presència en els mitjans de comunicació social, periòdic, televisió i ràdio, curssets d'higiene, dietètica d'acord amb la preparació dels qui hi anem.

—Fins a quin punt l'estada a Hondures és d'esbarjo o de treball?

Tenim molt present el que hem de fer i sabem l'esforç que duu aquest projecte, tenint present, també que som enviats per la nostra comunitat d'origen: som invitats a servir i higièniques.

—Quin suport vau trobar en les institucions i en l'es-

glésia local hondurenya?

El suport el vàrem trobar en l'església. Ens donà suport i ens va oferir la seva estada. Les institucions del món escolar ens obriren les portes, el professorat col·labora en la Campanya Infantil i des de fa deu estius.

—Quines són les activitats bàsiques que porteu a terme a Hondures?

Tot allò que a la nostra manera d'entendre l'Evangelització "Carisma Vicencià" duu, és a dir, la promoció social, la catequesi a totes les comuni-

Aquesta és la delegació catalana que enguany va a Hondures.

Viure la fe des del compromís

D'acord amb el tarannà vicencià del Moviment i les seves opcions pedagògiques, els joves de la 2.ª Etapa del Catecumenat són convidats, al llarg de l'any i d'una manera especial a l'estiu, a dedicar les seves vacances al servei i a l'evangelització dels més necessitats.

Coincidint amb la necessitat de voler promoure, amb motiu de l'Any Internacional de la Joventut, una acció pastoral entre els joves hondurenys, s'organitzà una acció coordinada pel Delegat de Pastoral Juvenil de la Diòcesi de S. Pere Sula, P. Lluís Solé (nascut a Tarragona) i, en nom del Moviment d'ací, pel P. Joan Amengual (ambdós Paüls). Aquest es feu càrrec, conjuntament amb els joves de les JMV. de Catalunya i d'altres que procedien d'altres llocs d'Espanya, de dur a terme la anomenada CAMPANYA INFANTIL i la CAMPANYA JUVENIL, els objectius de les quals eren, principalment, oferir, als joves de la diòcesi de Sant Pere Sula, l'oportunitat de conèixer, participar i organitzar-se com a grup de joves cristians, vivint la fe compromesa en la justícia que brolla de la Caritat.

El primer estiu fou el de l'any 1985 en què anaren a Hondures 19 joves (dues noies de Barcelona).

L'estiu-86 foren 16 i la seva tasca fou, des de la comunitat que formaven, continuar inserits en les tasques iniciades l'estiu anterior.

Un moviment missioner i marià que vol una societat més justa

Les Joventuts Marianes Vicencianes és un Moviment de joves. Al si de l'Església, vol acompanyar-los en el creixement de la seva fe i així arribar a una maduració de la vida cristiana rebuda com a llavor i do de Déu en el Baptisme, fins a la seva inserció en la comunitat viva de l'Església.

Al 1830, a partir de les aparicions de la Verge Miraculosa a una Filla de la Caritat, santa Caterina Labouré, neix una associació juvenil la qual, amb diversos noms (Fills i Filles de Maria), mètodes i estructuració, però sempre amb l'objectiu i el tarannà de servir els pobres, ha ajudat molts joves. Els ha ajudat a viure la seva fe cristiana tenint Maria com a model de servei i companya de camí, a l'estil de sant Vicenç de Paül.

A partir del Concili Vaticà II el Moviment assumeix

les renovacions que sorgeixen d'ell i, amb nou vigor i estil renovat.

Un moviment entès a les parròquies

Als seus inicis el Moviment estava vinculat als col·legis de les Filles de la Caritat i Pares Paüls (C.M.). En l'actualitat, el Moviment s'ha estès a les parròquies, a grups de joves vinculats a les llars d'Avis, hospitals, centres psiquiàtrics. Avui, a Catalunya i Balears hi pertanyen un miler de joves, i a l'Estat Espanyol, són 40.000.

Les J.M.V. és un moviment internacional i adopten a cada país, aquelles caracte-

rístiques que li vénen donades per la cultura i la manera de ser pròpies, sense perdre mai el "carisme" propi de servei als pobres, d'incardinació a l'església local, el seu caràcter missioner i marià. Com a moviment eclesial està vinculat a aquelles institucions que treballen amb la finalitat de servei als pobres: Caritas, Secretariat de Marginació, Delegació Diocesana de Missions, etc., d'acord amb les possibilitats de cada lloc.

Servei directe als pobres

Com a moviment de tarannà vicencià, fa tasques de

servei directe als pobres i marginats (llars d'avis, llars d'infants abandonats, hospitals, colònies, nens marginats, missions populars).

Col·laboren amb les parròquies en la catequesi d'infants, els adolescents i joves, l'animació de la litúrgia, el consell pastoral, etc. Formem part també de la Delegació Diocesana de Joves.

Al si del moviment, que funciona en línia catecumenal, és a dir en petites comunitats i grups que van fent el seu camí de maduració de la fe, de servei al pobre, es fan reunions setmanals o quinzenals (depèn de la dinàmica de cada centre de JMV.). Im-

pulsen les activitats un jove gran que és l'animador-responsable i una Filla de la Caritat a qui pertoca l'acompanyament espiritual del grup-comunitat. Cada centre, a l'inici del curs, fa el seu projecte pastoral. Els responsables dels centres, joves i germanes, amb el consiliari, un pare Paül, elaboren el projecte per a Catalunya, Balears i Osca. Cada diòcesi, ensem, elabora també el seu projecte d'acord amb les opcions pastorals de la seva Delegació Pastoral de Joves i d'altres institucions que col·laboren amb les joventuts.

Les J.M.V. formen part de la Família Vicenciana (P. Paüls, Filles de la Caritat, Conferències de Sant Vicenç, Voluntàries de la Caritat, etc.). És la branca jove que Maria va demanar que iniciés Santa Caterina Labouré al 1830 per fer-li homenatge i tenir-la com a model de servei als pobres. Maria, doncs, és el model de servei, evangelització i pregària.

a evangelitzar, no a fer turisme i allí formem i vivim en comunitat.

—Què valoreu més, la tasca de servei social, educatiu, etc. o la possible tasca evangelitzadora que hi podeu portar a terme?

Ja hem dit que per nosaltres l'Evangelització ho comporta tot: promoció i evangelització no es poden esperar. Per a Sant Vicenç de Paül era fer efectiu l'Evangeli.

—D'on va sorgir la idea d'anar a Hondures?

Fou l'any 1985, l'Any Internacional de la Joventut quan el Papa ens parlava a nosaltres els joves que havíem d'Evangelitzar els joves. El nostre moviment ens obria la possibilitat de sortir dels nostres lligams familiars i materials per viure aquesta meravellosa experièn-

cia.

Per què Hondures? Allí teníem la casa dels nostres missioners Paüls.

—Els que hi heu estat d'altres anys, podríeu explicar breument la vostra experiència a Hondures?

És difícil explicar-me perquè cal viure-ho, però ha representat un canvi per a mi, t'adones de moltes coses que en tenir-les no els dones valor, com és la importància de la família, l'aigua potable i els aliments. També he après i he descobert que en el qui sofreix i en el més pobre hi ha Déu, jo ja ho sabia, però fins que no he estat enmig d'aquest sofriment no ho havia vist. Després la satisfacció de sentir-me bé i ajudat perquè malgrat no tenir gairebé res, res no trobavem a mancar, l'hondureny et dona el que tenia per menjar (és a

dir, no el que li sobrava sinó el que tenia) amb la finalitat que estiguessis una mica de temps al seu costat, escoltant-los o atenent-los. Tot això en mi m'ha colpit, que si bé sóc aquí, encara sento les seves veus i cants i procuro al meu entorn, donar tot allò de bo que hi hagi en mi.

—Com valoreu la inculturació i el respecte a les cultures pròpies de les comunitats del Tercer Món?

—Els errors que en el passat s'hagin pogut cometre, ara ja s'han superat.

—Fins a quin punt creieu que els habitants del Tercer Món, poden ser arrossegats per la misèria i la desesperació vers l'ateisme i a creences diferents a les cristianes, com sectes, etc...?

És un terreny adobat per qualsevol ideologia o secta.

—Hondures viu en constant estat de tensió política y militar. ¿Es respira en l'ambient el conflicte centreamericà?

Sí, és viu molt intensament en l'ambient. Ja no solament recluten els nois a la nit, sinó que comencen a fer-ho durant el dia, hi ha tensió i por.

—El naixement a l'Amèrica llatina de la teologia de l'alliberament pot arribar a xocar amb una teologia més tradicional, representada per vells ordes o l'església més tradicional?

No estem en condicions de saber-ho, ja que existeix una anàlisi d'un temps major. La informació que tenim no és que hagi tingut enfrontaments l'Església, sinó que són enfrontaments de problemes polítics.

C.C.

Objectius

- 1er. L'aprofundiment de la fe.
- 2on. Formar comunitat cristiana.
- 3er. Compartir i celebrar la fe amb d'altres joves.
- 4t. Viure el compromís cristià amb plenitud.
- 5è. Trobades amb d'altres comunitats de J.M.V. compartint el carisme vicencià.
- 6è. Apropament al món dels pobres i marginats.
- 7è. Oportunitats de servir els pobres i marginats.
- 8è. Possibilitat de viure la fe al si d'un moviment cristià de joves.

És important tenir cura de la higiene dels nadons. Cal que els hondurenys estiguin ben informats del tema.

EXCURSIONS, CONVIVENCIES, COLONIES

SERVEI AMB AUTOCARS BARCELONA DEL

XX SERVEI COLONIES DE VACANCES

i també:

- Cases de Colònies i Assegurances
- Material de papereria i llibreria

NUMANCIA, 149-151 - Telf. 230 16 06

Jordi Bonet subratlla la importància de l'art per a l'evangelització

Jordi Bonet, membre del Consell Pontifici per als laics

“Cal precisar els deures dels laics dins l'Església”

“Els laics no han esdevingut encara subjectes de ple dret a la comunitat eclesial, però trobades com la que es va fer el mes de maig a Rocca di Papa (Roma) serveixen per superar recels”, assenyala Jordi Bonet, membre del Consell Pontifici per als Laics que va ser-hi present juntament amb el sacerdot barceloní, Salvador Pié que ha escrit un interessant llibre sobre el Sínodo.

Més de dos-cents laics varen participar en aquesta reunió preparatòria del Sínodo dels Bisbes sobre el laicat. Hi havia una representació dels cinc continents a través d'organismes pastorals, associacions i moviments apostòlics. Durant les jornades de treball es discutiren tres temes: 1er. Viure la missió de l'Església, participant en el dinamisme de la història; 2on. Presència al món amb vistes a la vinguda del Regne; 3er. Vocació i missió dels laics, dinamisme apostòlic i relació personal amb Déu.

Suggeriments als pares sinodals

No es pot parlar de conclusions generals, però sí de recomanacions i suggeriments que s'han fet als pares sinodals. Hem fet la proposta, ens diu Jordi Bonet, que es procuri fer durant el Sínodo la canonització i beatificació d'un laic, s'aprofundeixi la importància del baptisme, de l'acció de l'Esperit Sant en els nous moviments i es

faci una definició precisa dels deures dels laics dins l'Església. “També hem suggerit —afegeix— que el Sínodo acabi amb un missatge de Joan Pau II adreçat als laics.”

Jordi Bonet assenyala que el Sínodo ha de fer veure la importància de la figura de Maria, primera representant del laicat, amb motiu de l'Any Marià. “És el nostre model. Pels laics ha de ser un ajut eficaç en la realització de la nostra vocació i missió”. Veu també la necessitat d'insistir sobre l'acció dels cristians en les forces que transformen el món en els camps de la ciència, de la política i de l'economia.

Diàleg obert

Els temes que es varen tractar en la reunió foren nombrosos. El diàleg va ser obert, cordial i sincer i pot esdevenir molt útil quan se celebri el Sínodo. Es va crear una comunitat d'oració i de treball en la qual existia un gran sentit de la corresponsabilitat. S'abordaren qüestions punyents i de gran interès. En subratlla algunes el nostre interlocutor:

“Participació de la dona: El Sínodo ha d'assumir positivament les aspiracions legítimes d'una major participació de la dona que permetin aprofitar l'immens potencial femení per transformar el món amb vistes al Regne.

Món de la ciència i la tècnica: El progrés que es registra com a conseqüència dels descobriments que porta la ciència i les seves aplicacions en el camp de la tècnica representen desafiaments que els laics estan cridats a assumir amb llibertat i responsabilitat. Aquests avenços són positius perquè contenen possibilitats d'aprofitament per al bé comú i per a la construcció del Regne. No estan, tanmateix, exempts de riscos i de problemes que es plantegen en el camp de l'ètica i la moral cristiana, com per exemple passa en relació a la biogenètica o la distribució dels beneficis de la tecnologia en un món desenvolupat i en un món en vies de desenvolupament.”

Participació en el món de la política: Així com es noten signes positius en la democratització de les societats o la decisió d'optar pels pobres sorgeixen qüestions que es tradueixen en difícils problemes d'ètica i de

Creu que el Sínodo ha de fer veure la importància de la figura de Maria, primera representant del laicat

moral cristiana que s'augmenten per la pressió del medi en què actua el laic. De l'Evangeli no se'n desprèn cap projecte polític concret. No obstant, hi ha valors que des de la perspectiva cristiana han de ser respectats.

La importància de l'art en l'evangelització

Jordi Bonet va fer una aportació d'interès a la reunió. Va posar de manifest la importància de l'art, que no necessita cap tipus de traducció, per a l'evangelització. “És molt important —diu— que es tingui en compte aquest tema en un món com el nostre que està canviant. Em va complaure l'acolliment i l'acceptació que va tenir la meua intervenció.”

El nostre interlocutor es refereix, en un altre moment de la conversa, als estímuls i obstacles que sorgeixen per a la participació dels laics. Resulten de les complexes relacions entre la fe i la cultura o es generen en contra-

posar-se la necessitat de mantenir la unitat eclesial amb la pluralitat d'opcions que en el camp de l'acció es presenten a cada cristia.”

Creu, d'altra banda, que en els temes econòmics l'església ha de mostrar una transparència que encara no existeix. “En aquest tema —explica— vaig posar com a model la diòcesi de Barcelona que compta amb un laic per aquests afers. Tothom es pot equivocar, però l'escàndol és més important si s'equivoca un bisbe o un capellà. És millor que no s'hagin d'ocupar d'aquest tema.”

Demana que els capellans i els laics emmarquin les seves actuacions en els camps que els corresponen. “El capellà no ha de fer ni d'alcalde ni d'arquitecte sinó desenvolupar la tasca pastoral que té encomanada. Ha de donar responsabilitats per aconseguir una major participació de tota la comunitat.

T.P.

Ein Karem, un temple ric en art sagrat

Joan el Baptista, precursor de Crist, profeta de l'Altíssim, va venir al món en una ciutat de Judà. El nom de la ciutat no ve citat per l'evangelista. Tanmateix la tradició ens informa que és idèntic al modern nom d'Ein Karem, formós poblet entre les muntanyes de la Judea, a set quilòmetres de Jerusalem, que vol dir “Font de la Vinya” d'Ein, Font i de Karem, Vinya. El document extra bíblic més antic que uneix Santa Isabel i Sant Joan amb la regió muntanyosa és el Proto-Evangeli de Sant Jaume. La primera clàrícia de la vida d'Ein Karem es troba en el Leccionari de Jeronim i en el calendari palestí-georgià del Sinaí, que l'anomena llogarret o poblet.

El període post-croat

Diversos cronistes fan menció d'Ein Karem abans i després dels croats. Remarquen, sobretot, l'estat miserable en què va quedar el Santuari sota el domini musulmà. Va ser utilitzat per motius profans, com a estatge familiar, com a mercat públic o com a corral d'animals. Davant d'aquesta situació el papa Climent VI, el 21 de novembre de 1342, va estendre dues butlles per les quals atorgava a l'orde

franciscà la custòdia dels llocs sants. Aquesta missió va suposar que innumbrables testimonis donessin la vida per la fe.

Sota el domini turc, al 1517, hi varen haver èpoques de tolerància i d'estricta rigidesa. D'aquestes últimes es va arribar a fixar hores i èpoques per al culte cristià, i només es va permetre la celebració de l'Eucaristia una sola vegada l'any, el 24 de juny, previ pagament d'una bona quantitat de piastres. L'any 1673, mitjançant un contracte, el sultà turc va cedir el temple de manera oficial i definitiva als franciscans, i el 29 d'abril de 1674 el custodi del temple, P. Claudio Todi, prenia possessió de l'església.

Sobre la porta d'entrada, a la part interior, un escut d'armes del regne de Castella-Lleó simbolitza la seva cooperació en la reparació general i de la part decorativa. Carles III i Isabel II hi van col·laborar. De quadres, n'hi ha molts i de molt bons. Per exemple “La visitació de Maria a Isabel” atribuït al Greco. Finalment podem donar a conèixer el projecte de “Catalunya Cristiana” de col·locar un preciós mosaic que porta inscrit en llengua catalana “el Benedictus” de Zacaries, com una mostra més de l'estret lligam que uneix Catalunya amb les terres de Judà.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínodo suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

A Gavà els dies 20 i 21 de juny Aplec de Rialles d'enguany

Programa

Dissabte, dia 20

16.00 h. Cinema Maragall
17.30 h. Cinema Maragall.

Recepció dels assistents.

Estrena de la pel·lícula holandesa, doblada en català, "El tresor del pirata", promoguda per l'Associació "Cavall Fort, Drac Màgic, Rialles".

19.00 h. Cinema Maragall.

Salutació oficial de benvinguda.

19.30 h. Parc Torre Lluch

Espectacle: "Ai bandis" a càrrec del grup Soleia Teatre.

21.00 h. Parc Torre Lluch

Sopar col·lectiu.

22.15 h. Parc Torre Lluch

Espectacle: "El metge a garrotades" a càrrec de l'Escola de Titelles i Marionetes de l'Institut del Teatre de Barcelona.

23.30 h. Parc Torre Lluch

Ball i animació amb El Sac de Gemecs.

00.15 h. Parc Torre Lluch

Espectacle de foc a càrrec de la Companyia General del Foc. Continuació del ball i animació.

Diumenge, dia 21

10.00 h. Centre Cultural

Exposició d'activitats dels Grups RIALLES de Catalunya.

11.15 h. Centre Cultural

Taula rodona: "Els espectacles per a nois i noies en els mitjans de comunicació".

13.00 h. Centre Cultural

Espectacle: "El conte de mai acabar" a càrrec d'U de cuc Teatre.

14.30 h. Brugués

Dinar de germanor. Fi de festa.

Actes d'animació per al públic en general:

Diumenge, dia 21

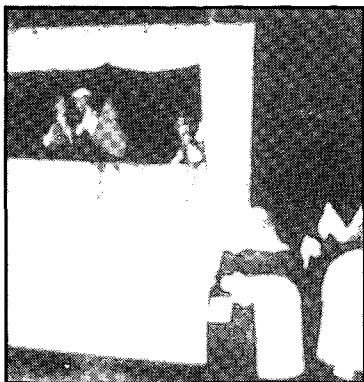
11.00 h. Cerca-Rambla

A càrrec del grup Pamipipa.

12.00 h. Parc Torre Lluch

matí Magatzems Brugués
matí Sports 15

Animació amb el grup Lontainers. L'Aparador Màgic amb La Capsa Màgica, La Casa del Mim amb Opal Teatre.

Ajuts de la Generalitat a l'elaboració de tesis sobre la joventut

Per tal de promoure que també des del món universitari es treballi i s'investigui sobre la situació i problemàtica dels joves, es convoquen uns ajuts per a l'elaboració de tesis de doctorat que versin sobre la joventut des de la perspectiva antropològica, psicològica, sociològica o pedagògica, especialment en tot allò que faci referència a la seva integració al món adult.

Bases

1.- Podran optar a aquests ajuts econòmics els estudiants de les Universitats catalanes que preparin la seva tesi de Doctorat.

2.- La temàtica sobre la qual haurà de versar la tesi objecte de la sol·licitud d'ajut serà la joventut en els seus aspectes antropològics, sociològics, psicològics i pedagògics, especialment en tot el que faci referència a la seva integració al món adult.

3.- Els aspirants hauran de presentar la documentació següent:

a) Sol·licitud on constin nom i cognoms, adreça, telèfon i número del document nacional d'identitat.

b) Certificació de l'expedient acadèmic i curriculum vitae.

c) Memòria que inclogui:

Projecte de la tesi, avalat per un tutor.

Objectiu que es proposa assolir amb la tesi.

Metodologia a emprar.

Durada prevista d'elaboració de la tesi.

Estat d'elaboració en què es troba.

4.- La valoració de cada projecte tindrà en compte el seu rigor, profunditat, originalitat, actualitat i arrelament a la realitat catalana.

5.- Els ajuts seran concedits per un jurat nomenat a aquest efecte pel Director General de Joventut i format per professors de les Universitats catalanes, per persones de reconegut prestigi en el treball amb el món juvenil i representants de la Direcció General de Joventut.

6.- La presentació de sol·licituds es realitzarà en els Serveis Territorials o Comarcals de la Direcció General de Joventut. El termini de presentació finalitzarà el dia 30 de setembre de 1987.

7.- El valor màxim dels ajuts serà de 400.000 ptes.

8.- El lliurament dels ajuts es farà de la manera següent: fins a un 20% del valor màxim de l'ajut al moment de la concessió i la resta quan el beneficiari lliuri a la Direcció General de Joventut una còpia de la tesi totalment acabada avaluada positivament pel tribunal corresponent, i una justificació de despeses.

9.- El termini màxim per a la realització de la tesi serà de quatre anys, a partir de la data de concessió de l'ajut.

10.- La Direcció General de Joventut es reserva els drets de la primera edició de la publicació, si es creu convenient fer-la.

XIX Festes Populares de Cultura "Pompeu Fabra"

Les XIX Festes Populares de Cultura "POMPEU FABRA" se celebraran enguany a Valls (Alt Camp), els dies 24 i 25 d'octubre, amb actes diversos i en coincidència amb la Fira de Santa Ursula. També ha estat convocat l'habitual Concurs Literari amb els premis de poesia, narració i assaig, i el premi "Cavall Fort" de literatura infantil i juvenil. L'organització és a càrrec d'OMNIUM CULTURAL, Delegació de l'Alt Camp, carrer Major, 2, 2n, 43800-VALLS, i el Secretariat Permanent de les Festes carrer de Montcada, 20, tel. 319 80 58, 08003-BARCELONA.

IX Premis Saó

Convocatòria extraordinària amb motiu del n.º 100 d'aquesta revista valenciana

Hi podran concórrer tot tipus d'articles, reportatges, cròniques, semblances, etcètera, sobre esdeveniments, llocs, personatges o problemes del nostre país, i de la nostra església, que afavoresquen el retrobament de la identitat del poble valencià.

1.- Els treballs, en català, s'hauran de presentar per quintuplicat, mecanografiats per una sola cara i a doble espai, amb una extensió màxima de vuit fulls. Els originals aniran signats per l'autor, el qual farà constar, a més a més, el seu domicili i telèfon.

2.- Es concediran dos premis de trenta-cinc mil pessetes (35.000 pessetes), un per cadascuna de les dues modalitats següents:

— Premi Josep Espasa, de temàtica religiosa.

— Premi Ramon Muntaner, de temàtica valenciana.

3.- El termini de presentació clourà el 10 de setembre de 1987. Els originals es remetran al domicili de la revista (carrer Les Garrigues, 8, 5.ª 46001 València). Hom farà constar en el sobre: "Per als premis SAÓ 1987" i la temàtica escollida.

4.- Si els treballs presentats no reuneixen mèrits suficients, el jurat podrà declarar deserts els premis.

5.- Els treballs premiats seran publicats per SAÓ. Igualment, la revista es reserva el dret de publicar qualsevol altre treball dels presentats, tot i que no haja obtingut premi.

6.- L'anunciament del jurat, el veredict del qual serà inapel·lable, s'anunciarà oportunament.

7.- La presentació dels originals suposa l'acceptació d'aquestes bases.

Es crea un abonament per visitar a preus reduïts els museus de París

Mentre es prepara per a l'any 1988 un bitllet que servirà "per viatjar" per a tots els museus francesos, ara ja se n'assaja un altre de més reduït que dona accés a seixanta grans museus de París i les seves rodalies.

Per mil nou-cents pessetes es pot adquirir un passatge que dona lliure accés a la visita de les col·leccions permanents de seixanta museus i monuments de París i la seva regió. Entre aquests es troben els grans museus nacionals com el Louvre, i altres de clàssics com el Rodin, el Picasso o el Petit Palais d'Orsay. A més a més, també hi ha els quinze museus de l'ajuntament de París.

Posaran una còpia de les pintures medievals a l'església de Lluçà

L'altar de l'església parroquial de Santa Maria de Lluçà (Osona) antiga canònica augustiniana fundada al segle XII podrà lluir, des del dia 5 de juliol d'aquest

any, una còpia del frontal i laterals d'altar. Es tracta d'una composició de pintura sobre fusta del segle XIII dedicada a la Mare de Déu, del Mestre de Lluçà. Acompanyarà aquesta composició una creu d'altar del mateix autor. La reproducció ha estat confiada a l'artista vigatana Conxita Martín i Sevilla, autora de diverses repro-

duccions del Museu Episcopal de Vic.

Així es complirà un desig constant dels parroquians de Lluçà de tenir a l'església parroquial almenys una còpia del bellíssim frontal que està dipositat al Museu Episcopal de Vic des de finals del segle passat, com també de la creu d'altar.

SRA. DOLORES

COMPRA MOBLES I

TOTA CLASSE D'OBJECTES

ARTÍSTICS.

PI SOS SENCERS.

Paguem al comptat.

Tel. (93) 201 96 30.

Crec en un sol Déu... (1)

Alsi de la col·laboració "Horitzons", de l'Editorial Claret, ha aparegut el n.º 15 sobre un tema al qual no estem gaire acostumats: el Símbol de la Fe o allò que creiem. Confessem cada diumenge la fe que ens salva o el "credo", però tot sovint no sabem ben bé perquè diem totes aquestes coses. El P. Josep Vives, jesuïta, professor de Teologia (patrologia, història de l'Església i Misteri de Déu), de la Facultat de Catalunya, va donar l'any passat unes conferències sobre això, que després van ser pacientment escrites, gràcies a l'esforç d'alguns oients. La tasca ha valgut la pena. L'autor té un únic propòsit: "ajudar a creure amb el cor... i baixar fins allà on la fe es pot trobar amb el més autèntic de la vida i amb els anhels profunds inscrits pel mateix Déu en el nucli més pregon de la persona humana" (p. 9).

L'obra s'estructura en tretze punts, que ressegueixen les formulacions del Credo. I comença explicant què vol dir "creure": "em fio totalment de Déu, i s'ha acabat", des de la meua vida, no solament des de la meua intel·ligència. Seguidament tracta del veritable misteri que és Déu com a únic i com a diferent en el Pare, el Fill i l'Esperit.

Déu Pare és a prop nostre; no perquè ens vulgui controlar, sinó per a donar-se com a Amor per tal que visquem de la confiança en Déu, que "sapiguem que Déu és a favor nostre com un Pare, i que reconeguem, en definitiva, amb obres la seva paternitat com a germans en fraternitat" (p. 24). I la prova més clara de la comunicació i amor de Déu és la Creació, on se'ns revela com a amic de l'home.

I això arriba fins al punt que el seu Fill no ens ha donat detalls sobre l'essència de Déu, sinó que ens ha portat la seva salvació amorosa i gratuïta. És a dir: no es tracta ja

tant d'especular teològicament sobre Déu, sinó de demostrar-ho amb la vida, tot i que només la fe ens salva. Per això Déu deixa de ser quelcom llunyà per a nosaltres i es fa home sense restriccions. I això ens afecta: "S'ha de donar testimoni de l'amor total a Déu Pare en l'amor i solidaritat total envers els germans en les circumstàncies concretes d'aquest món. L'encarnació significa que aquest pobre món nostre, tan malmès pels pecats dels homes, encara és estimat de Déu, i encara hi pot brostar —per la gràcia que s'ha manifestat en Jesucrist— la flor pura de l'amor. No hi ha cap situació o circumstància tan negativa o corrompuda on hom no pugui estimar. Això sí: hi ha circumstàncies en què estimar comporta el risc d'exposar-se a ser crucificat" (pp. 52-53). I la Passió és això: Jesús s'identifica amb els sofriments de tots i cadascun de nosaltres, i nosaltres hem d'estar amb el qui pateix. Per això la resurrecció és dir-nos que no tot s'acaba amb la mort: el Senyor torna; i el mal, la injustícia, etc., seran en darrer terme vençuts.

"Doncs bé, tota la salvació és el do de Déu: tot d'Ell, tot iniciativa d'Ell, però tot responsabilitat nostra. I això, aleshores, vol dir que Déu ha d'estar com actuant i fent efectiva constantment aquesta responsabilitat. Res menys que això és l'Esperit de Déu donat a nosaltres. És la novetat de cada dia" (p. 80). Per tant, és la força de l'Esperit, que ens fa lliures i hereus de Déu.

L'Església és, tanmateix, misteri de la gràcia de Déu i la llibertat dels homes, sacrament i sal de la terra, malgrat que tot sovint se'ns aparegui massa humana i limitada. I en ella, els sacraments són l'acció de Déu que "és significativa i es fa efectivament activa amb signes al nostre abast, amb realitats sensibles: 'formes visi-

creure el credo

Josep Vives, s.j.

Editorial Claret

bles de la gràcia invisible', segons la fórmula augustiniana" (p. 106). I el llibre acaba amb un interessant apartat sobre la resurrecció de l'home, que lluny de resignar-nos a esperar en el cel del més enllà, ens encoratja ara: "El cel comença, ha de començar ja aquí a la terra: perquè aquesta comunió comença ja des de la nostra vida terrena, on hem de fer efectiva la comunió amb Déu Pare a través de la comunió amb tots els homes fills de Déu i germans nostres" (p. 113).

En resum: se'ns ha manifestat l'Amor (Esperit) entre el Pare i el Fill; visquem-ho! Aquest és el missatge de l'Església amb els sacraments. No és "creure el credo" sinó més aviat "viure el credo". El P. Vives així ens encoratja a una fe viva en un Déu Vivent; per això val la pena pensar-hi. El llibre —creiem— hauria de tenir la lletra més grossa, però amb tot, és assequible, sense divagacions teològiques, i tant de bo contribueixi per a preguntar-nos sobre la nostra fe i ens descobreixi noves perspectives.

Fr. AGUSTÍ BOADAS
i LLAVAT, ofm.

(1) JOSEP VIVES, s.j., *Creure el credo*, Col·lecció Horitzons 15, Ed. Claret, Barcelona, 1986, 119 pp.

ARQUEOLOGIA

Balaguer vol restaurar la muralla medieval amb fons de la C.E.

L'últim ple de l'Ajuntament de Balaguer aprovà l'avanç del pla especial del centre i presentà a la Comissió de les Comunitats Europees el projecte de rehabilitació de les muralles de la ciutat amb la finalitat d'optar a la subvenció del 50 per cent de les obres que concedeix habitualment l'esmentat organisme.

El projecte de rehabilitació de les muralles forma part de l'esmentat pla especial del Centre Històric redactat per l'equip d'arquitectes formats per Pasqual i Valeri Mas i Jaume Carné, amb la col·laboració de l'economista Lluís Pizjuan.

Pròximament l'Ajuntament haurà de presentar davant l'organisme comunitari un avantprojecte i un estudi de costos de les obres a efectuar que en una primera estimació se situen sobre els 100 milions de pessetes. Una vegada obtinguda l'ajuda econòmica, l'Ajuntament té intencions de perllongar les gestions perquè les administracions espanyoles es facin càrrec de l'altre 50 per cent.

El projecte preveu la creació d'un passeig de vianants sobre les muralles, des del castell Formós que va pertànyer als Comtes d'Urgell, continuant pel monument de l'església de Santa Maria, fins a finalitzar a la zona coneguda com El Bombo, on existeixen restes d'un torré.

L'actuació rehabilitadora afectarà a una longitud d'un quilòmetre, aproximadament, consolidant la muralla i els esmentats monuments, accessos i creació de zones verdes. D'aquesta manera els ciutadans recobrarien una zona de passeig inèdita fins ara i el mateix temps

que proporcionaria un atractiu turístic més a la localitat de Balaguer.

Empreses privades col·laboren en la restauració del castell de Palafolls

Com a anunci de la campanya "Indústries a Palafolls" patrocinada per l'Associació Industrial, tres empreses de la localitat —Robama, Menadiona i Bioibérica— participen com a patrocinadores en diversos projectes del municipi per un import global de més de 6,5 milions de pessetes. En els quals cal destacar 4,5 milions de pessetes per a la consolidació, rehabilitació i vigilància del Castell de Palafolls, comarca del Maresme.

Les obres inicials de rehabilitació del castell s'orienten a consolidar el pati de l'edifici, per a la seva utilització en manifestacions artístiques, culturals o populars. El projecte, que contempla també ordenar les ruïnes, té un cost de 12 milions de pessetes.

L'any passat la Direcció General del Patrimoni i l'Ajuntament de Palafolls aportaren mig milió de pessetes casa un per a diverses obres de conservació.

L'any 1969 l'Estat cedí la titularitat del castell a l'Ajuntament de Palafolls, creant-se a l'efecte el Patronat del Castell. L'arquitecte Joan Bassegoda i Nonell realitzà un projecte de restauració, autoritzat i subvencionat per la Direcció General de Belles Arts, consistent en l'arranjament del camí d'accés, restauració de la porta principal, neteja del pati i reedificació de la capella romànica. L'any 1976 es va netejar la part intramurs per determinar la disposició de les construccions antigues.

LA SARDANA I LA DANSA

PREMI "FLORICEL-ROSA D'OR".— El jurat que determina la concessió de la "Rosa d'Or" de l'Agrupació Sardanista "Florice" d'Anglès, ha decidit atorgar enguany aquesta distinció a Maria Teresa Farrés i Amenós, d'Igualada. L'activitat sardanista de la Maria Teresa ha estat molt intensa, principalment a la ràdio igualadina i a l'Agrupació Sardanista de la comarca de l'Anoia va ser proclamada Ciutat Pubilla i la Maria Teresa fou escollida per designació dels sardanistes i de les entitats locals com a Pubilla de la Sardana. Felicitem ben cordialment Maria Teresa Farrés per aquesta merescuda distinció com a públic reconeixement a una positiva tasca de foment de la sardana.

"SARDANES DE L'ALT BERGUEDÀ".— S'ha presentat a Guardiola de Berguedà el disc "Sardanes de l'Alt Berguedà" enregistrat per la cobla Joventut de Berga amb dues sardanes cantades per la Coral "Joventut Sardanista" de Puig-reig. Aquest nou àlbum discogràfic es pot considerar com una continuació del disc "Sardanes al Berguedà" aparegut fa poc temps; en aquesta ocasió, les sardanes enregistrades són: "Bell Bagà", cantada per Josep Vila; "Sardana de Guardiola", en versió de cobla i coral, també de Josep Vila; "La festa de Salgars", de Josep Roglán; "Les fonts del Llobregat", de Narcís Oliveras; "La sardana de Vallcebre", de Joan Casas; "L'arròs de Bagà", de Francesc Caballé; "La reina de la vall de Llet", de Josep Cristòfol; "Santa Maria de Castellar de N'Hug", d'Albert Sanahuja; i "La Sardana de Maçanés", d'Agustí Cohí Grau. L'editora és una nova firma discogràfica —"Pro-músic", de Berga— dedicada preferentment a sardanes i música catalana.

NIT DELS MÚSICS.— Des de fa dotze anys, la festa major de Cassà de la Selva té un caire singular amb la celebració de la "Nit dels Músics Cassanencs": un acte extraordinari i ja tradicional que promou l'entitat local d'"Amics de la Sardana" en homenatge de Cassà als seus músics.

El divendres, 12 de juny, tingué lloc la dotzena edició d'aquesta original festa consistent en una gran ballada de sardanes que se celebrà en el bonic marc de la plaça de la Coma de Cassà de la Selva, i en la qual hi actuà la cobla formada especialment per a aquesta ocasió i que enguany hom preveia que fos integrada per un total de 74 músics, fills o residents a Cassà o que toquessin en les cobles cassanencs els quals interpretaren un programa de sardanes d'autors locals o vinculats a aquesta vila gironina.

JOSEP VENTURA

RACÓ DEL LLENGUATGE

Un sorbet molt maco

ALBERT PERA

Hem declarat la guerra als barbarismes, perquè en les situacions de bilingüisme, o per ser més exacte, de diglossia, les interferències mútues perjudiquen ambdues llengües, però molt més la que ha estat, com la catalana, tants anys en condicions d'inferioritat.

Hem d'esmerçar-nos, doncs, a purificar el llenguatge i a treure'ns de sobre tantes paraules que s'han incrustat a la parla quotidiana i que són manllevades indegudament al castellà.

La cosa no és fàcil perquè molts mots i maneres de dir castellanescs han pres carta de naturalesa entre nosaltres, i quan els substituïm pels corresponents i genuïns catalans no ens sonen bé, manquen de naturalitat, no són populars, en definitiva. Així i tot, si fóssim nombrosos els entussidits a mantenir-los, tothom parlaria amb correcció i deseiximent perquè ens seguirien àdhuc els més negligents. Això sí, no em cansaré de recomanar-ho, no ens excedim quan rebutgem mots

no catalans. Temps enrera ja us alertava sobre els mots que semblen barbarismes i no ho són.

Us proposo el següent exercici de correcció de barbarismes: "He anat a comprar hortalisses, i a la pescateria, on tenien peix molt maco. Com que feia molta calor, m'he aturat a prendre un sorbet." Presumptes barbarismes: hortalissa, pescateria, maco, sorbet; que s'han de substituir per verdura, peixateria, bonic, refresc gelat. Però proveu-ho i veureu quina cosa tan encarcarada us surt. I, tanmateix, la frase és correcta i no conté cap barbarisme. Hortalissa i pescateria consten al diccionari Fabra i, fa poc, s'hi han incorporat els mots maco, d'origen castellà, i sorbet, d'origen italià.

L'adjectiu maco, provinent del castellà "majo", és eminentment popular, i vaig tenir una gran alegria quan va ser admès. En primer lloc

perquè era un dels mots més arrelats i més difícils d'eradicar i aquesta feina ens l'estalviem, i en segon lloc, perquè no sempre l'adjectiu bonic el suplia adequadament.

I sorbet ens obligava a emprar dues paraules, refresc gelat, que també és un greu inconvenient, si desitgem que l'expressió es faci popular.

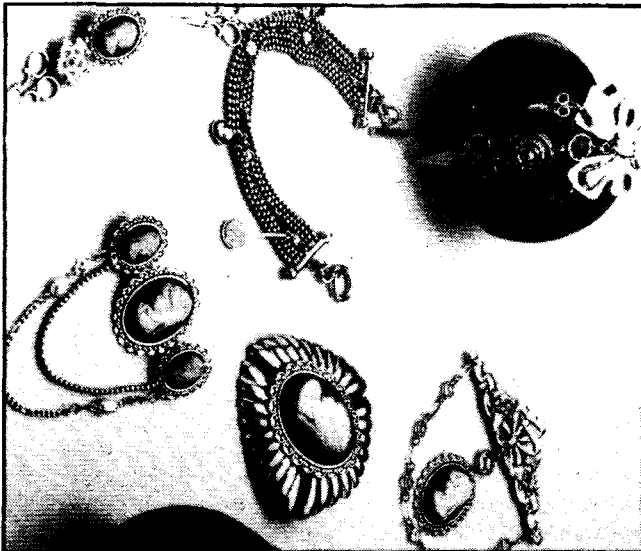
Perles ortogràfiques

A l'emissió infantil Quitxalla de televisió dels dissabtes al migdia, si hem de fer cas de la crítica, s'hi fan programes de qualitat. Si es fessin més sovint serien una excel·lent escola de català per a la mainada. En una d'elles, realitzada pel petit teatre de l'Estenedor, vaig veure i sentir com un pagès contemplava la seva collita de pastanagues i exclamava: que bones deuen estar! No cal dir que un corrector hauria denunciat com a inadmissible aquesta manera de dir castellana. Que bones deuen ser!, hauria estat correcte.

Temes d'actualitat

Margarita Cabello, guanyadora del Premi Novel de la Moda Infantil, amb la nena que va lluir el model guardonat.

Diversos camafeus felicitment recuperats, presentats per la firma Ramón Santaularia, de Barcelona.

Conjunt d'arracades i fermall de grans proporcions, que combina metall i vidres de colors. Pulsera fent joc.

El passat mes de maig es va celebrar, com cada any, la proclamació i lliurament dels XIII Premi Novel de la Moda, que organitza el Gremi de les Indústries de la Confecció de Barcelona, amb el suport de la Direcció General de Promoció Comercial del Departament de Comerç Consum i Turisme de la Generalitat de Catalunya i del Centre de Promoció de Disseny i Moda del Ministeri d'Indústria i Energia.

Aquest any el Premi Novel es va veure incrementat amb la

participació de la nova modalitat infantil, que es va sumar a les dues ja habituals de modalitat femenina i masculina.

Després d'una competició molt disputada, donada la qualitat de tots els models presentats, s'atorgaren els tres primers premis als següents participants: Antonia Becerra, de Barcelona, guanyà la modalitat femenina; en la masculina, M.ª Jesús Gómez, de Pollença (Les Illes) i en la infantil, Margarita Cabello, de Terrassa (Barcelona).

Els tres guanyadors, a més de rebre un premi de 150.000 pessetes en metàl·lic cada un, han guanyat també un stage de formació professional per un període de sis mesos, en les empreses Tocut, S.A. de Barcelona, Manufacturas Vallejo, S.A. de Saragossa i Tutti Frutti, S.A. de Barcelona respectivament.

Una finalitat molt lloable la del Novel de la Moda, que ajuda desinteressadament les joves promeses que, per primera vegada i en un ambient molt propici, tingueren l'èxit ben

merescut.

Bijuteria d'estiu

La coneguda firma Ramon Santaularia d'Accessoris i Bijuteria, ha presentat la seva col·lecció estiu'87, completament dedicada a la dona, a través d'unes peces molt ben elaborades sobre un disseny exclusiu de la pròpia firma.

Els metalls prenen una gran importància, acompanyats gairebé sempre de pedreria i cristalls, molt vius de color. Els dissenys són grans,

enormes en molts casos, però sempre fascinants per l'excessiva atenció utilitzada en el moment de la seva elaboració.

Una marcada presència del camafeu, felicitment recuperat, que es veu en fermalls, collarets i arracades. Els rellotges obtenen molta importància fora del canell i els veiem aplicats a peces increïbles com el cinturó.

Una bonica col·lecció, bàsicament inspirada en i per a la dona.

MARIA JOSE EJARQUE

COSTUMS I TRADICIONS

Més i prou, sobre sant Jaume

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Mai no he fet massa cas dels anònims. Els periodistes en rebem sovint. La gent no dona la cara quan vol enllorad alguna que té cara i ulls i signa. Dol, però, quan es tracta de catòlics. Almenys ho sembla qui m'ha objectat que l'apòstol sant Jaume no evangelitzà Catalunya, ni estigué a Espanya "perquè la Bíblia no ho diu".

Com que algú més podria compartir aital opinió, crec convenient explicar que aquesta secció no té caràcter històric, com el seu enunciat indica: Costums i tradicions". I, "tradició és la transmissió, normalment oral, de pares a fills, de fets històrics, de coneixements, de creences, de pràctiques, de costums, etc."

Així ho defineix la Gran Enciclopèdia Catalana que diu, també, que la relació de la tradició amb l'Escriptura té un sentit ample. Recomana la lectura completa d'aquesta entrada, al meu anònim comunicant: així veurà com la meua interpretació de la tradició, en relació a la Bíblia és constitutiva, no inhesiva, ni interpretativa. I que el seu criteri s'acosta al del protestantisme.

Per no allargar-me més i concretar sobre la vinguda de l'Apòstol a Europa —els francesos creuen que estigué a les Gàl·lies— diré que si m'ha llegit bé, altres cops que he parlat d'aital tema, ho he deixat com un supòsit.

Ara bé; Fray Justo Pérez de Urbel l'autoritat del qual com hagiògraf, en el seu voluminós "Año Cristiano" dedica una bona extensió al tema, amb munió de detalls. I l'anomena "Apòstol de las Españas".

Una versió molt extesa i que ens ve d'una llarga tradició, és que Jaume hauria desembarcat a Iria Flavia (avui Padrón, a Galícia) i després d'evangelitzar Espanya sense massa fortuna tornà a Judea on morí decapitat. Els seus deixebles recolliren el cos i embarcant-lo a Jafa el dugueren a Iria Flavia per a ser sebollit a Galícia. Els francesos el fan arribar a les seves costes i hauria entrat a Catalunya per una de les tres vies romanes, és a dir, per la "Cerdana". I, doncs, podia, molt bé, haver passat per Rigolisa. No parlem, per haver-ho fet d'altres vegades de la seva suposada presència a Lleida i a Tortosa.

Abunden en la primera versió el "Breviarium Apostolorum" del segle VII; el "Comentari a l'Apocalipsi", —dit vulgarment el Beatus—, del Beat de Lièbana —avui venerat com a sant—, del segle VIII; la "Llegenda àurea" de Jacobo de Varazze, del segle XIII i, per no allargar més les cites, rametem l'anònim picallós al llibre de Yves Bottineau "Les chemins de Saint Jacques" del qual hi ha una edició castellana força fidel. Alguns d'aquests i d'altres autors hi són esmentats. Conté, a més a més, diversos comentaris crítics.

Finalment hem de manifestar que no creiem fer cap dany a la religió recollint tradicions i llegendes que han estimulat la fe dels nostres avantpassats. Concretament la devoció a sant Jaume és palesa donada la proliferació d'esglésies que li són dedicades a tots els camins que menen a la seva tomba i la multitud de Jaumes que hi ha arreu del país.

CUINA

Pastís de peix Cristina

Un paquet de Rosada congelada
200 gr. llagostins petits
1 pot de llet Ideal
2 cullerades salsa tomàquet
maionesa espessa

1 llesca pa de motlle
4 ous
50 gr. mantega
una mica de llet
enciam trinxat

Deixeu descongelar completament el peix, tireu-li la sal i passeu-lo lleugerament per mantega i una mica d'oli. Bulliu els llagostins un moment, després peleu-los.

Mulleu el pa de motlle amb una mica de llet, aixafeu-lo amb una forquilla i uniu-lo amb els quatre rovells d'ou, bateu-lo fins a deixar-lo ben fi. Bateu la crema de llet molt freda, munteu-la a punt de nata, barregeu-la amb el que heu preparat, dues cullerades de salsa de tomàquet espessa i les clares a punt de neu, després el peix esmicolat i els llagostins, tireu la sal i pebre. Unteu amb mantega un motlle llarg, poseu paper de plata en el fons, també untat i ompliu-lo amb el que heu preparat. Coeu-lo a bany maria, 3/4 d'hora forn de baix i 1/4 d'hora forn de dalt. Quan estigui, deixeu-lo refredar, passeu un ganivet pel voltant i tombeu-lo sobre la plàtera. Cobriu-lo amb salsa maionesa espessa, barrejada amb una mica de catxup. Rodejeu-lo amb enciam molt trinxat.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

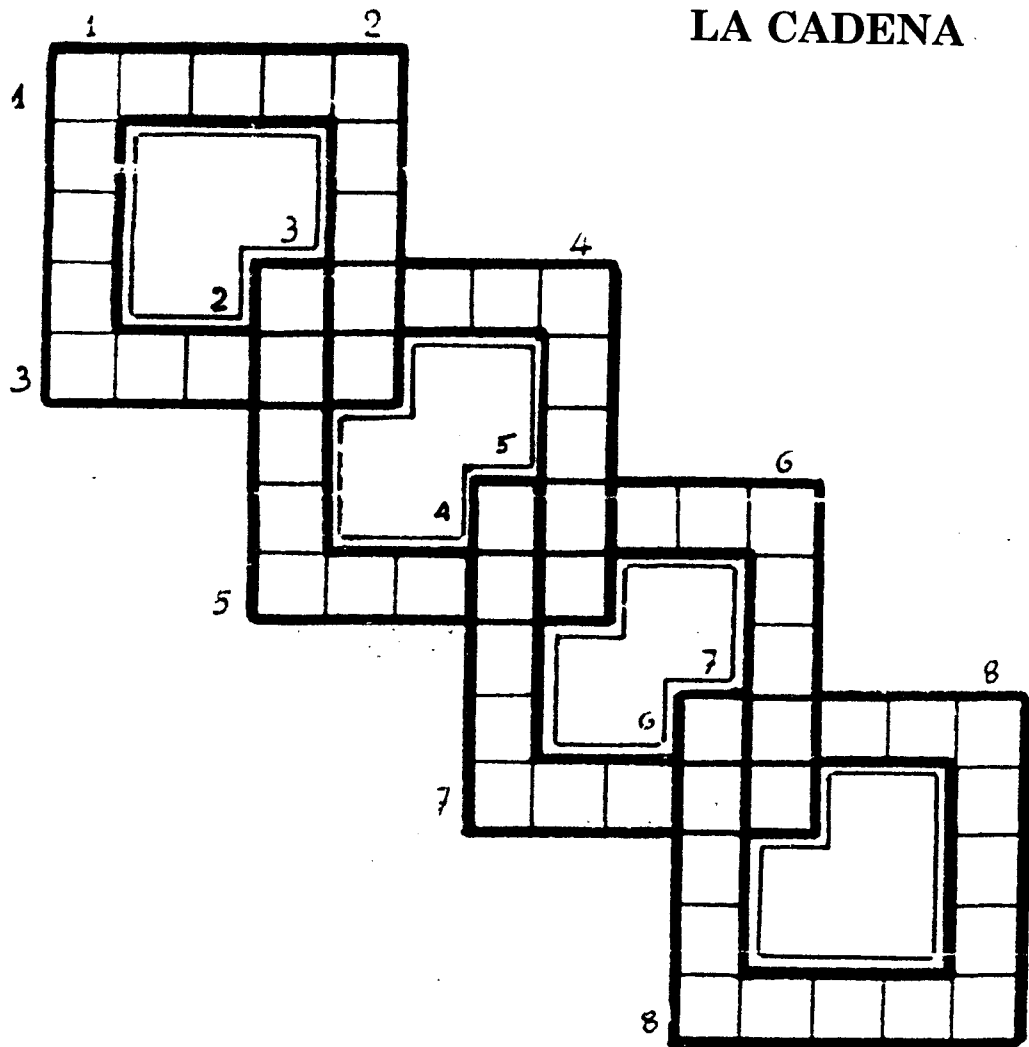
Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4l.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

LA CADENA

Als horitzontals i verticals han de coincidir les lletres de cada cruïlla. Amb la lletra que acaba un mot, ha de començar l'altre.

HORITZONTALS

1.- Cos celest. 2.- Col·lecció sistemàtica de mapes, cartes d'esquemes cartogràfics. 3.- Municipi de la comarca del Bages. 4.- Sorra. 5.- Imatges, escenes que es presenten mentre dormim. 6.- Llegendari. 7.- Figuera de moro. 8.- Home que fa teatre.

VERTICALS

Municipi del Bages. 2.- Paraules que pronuncia Jesús en curar un cec. 3.- Que camina lleuger, àgil. 4.- El qui té el poder de descobrir coses ocultes. 5.- Poble natal de Jeremies. 6.- Peça del joc d'escacs. 7.- Municipi d'Osona. 8.- El crit que fa la granota.

VERTICALS

HORITZONTALS

1.- Artès.
2.- Ereta.
3.- Aïros.
4.- Sauri.
5.- Anatot.
6.- Aïril.
7.- Malla.
8.- Croar.

1.- Astre.
2.- Atlas.
3.- Suria.
4.- Arena.
5.- Somni.
6.- Mitic.
7.- Nopal.
8.- Actor.

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

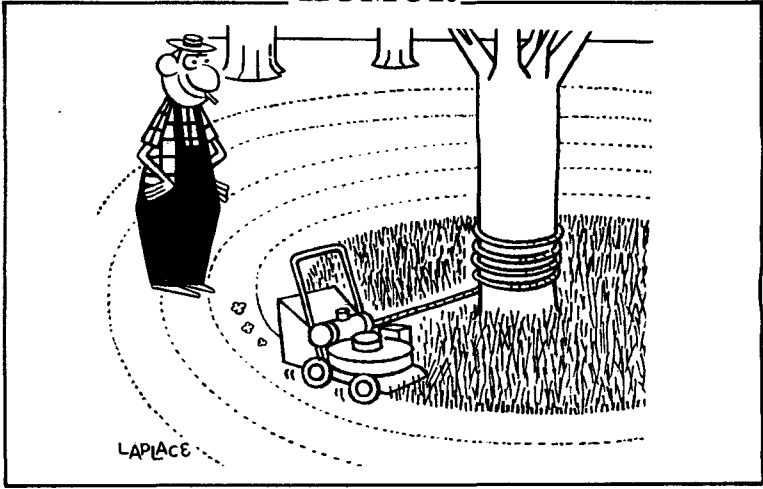

Sant Joan de les Abadesses

Fitxa tècnica: Data d'emissió 21 d'abril d'enguany. Valor: 48 ptes. Tiratge: 3.500.000 ex. Paper: estucat, engomat, mat fosforescent. Estampació: calcografia unicolor. Mides: 28,8 x 33,2 mm., vertical. Dentat: 13 1/4. Plecs: de 100 segells.

El monestir de Sant Joan de les Abadesses compleix enguany l'onzè Centenari de la seva fundació (887-1987). L'església de Sant Joan fou consagrada pel bisbe Gotmar de Vic, el 26 de juny del 887. La comunitat monàstica fou força florent, sobretot a partir del 898 en que Emmona, filla del comte Guifré I el Pelós, en fou elegida abadessa. Morí l'any 942, després de 50 anys d'abadessa, en el transcurs dels quals donà un gran impuls a la vida del cenobi i a la promoció de fe en tots els seus dominis. Les abadesses que finalment donaren nom al lloc foren: Emmona, la segona de filiació desconeguda, Adelaïsa, Ranlo, Fredeburga i Ingilberga. El 1017, el comte de Besalú obté una butlla papal que suprimeix la comunitat de monges.

HUMOR

JEROGLÍFIC

Per SNOOP

US SENTO, PERÒ...

NO US VEIG

9 9

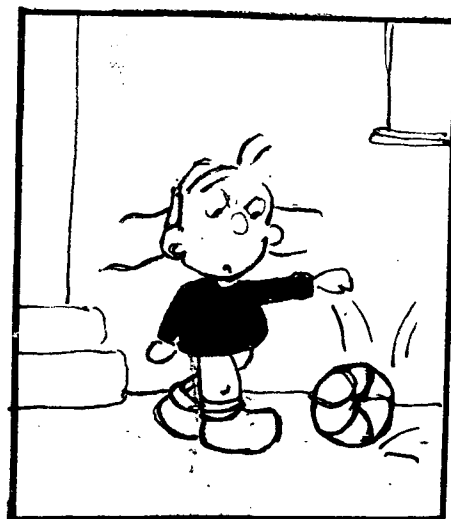
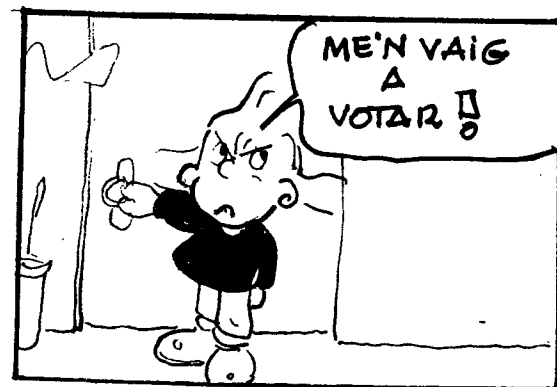
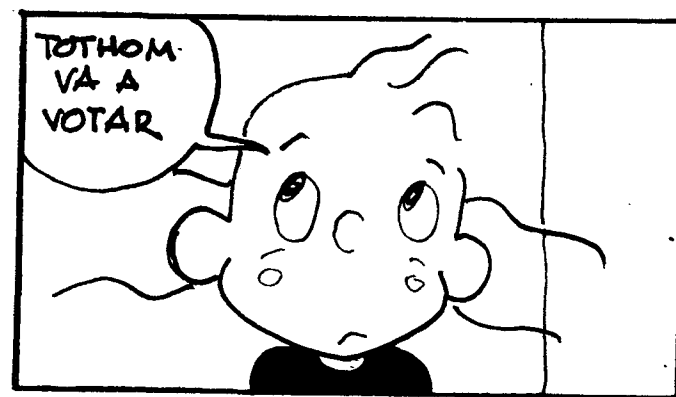
Solució 403

UNA NOIA

(1) UN (RIU) ANOIA

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL• FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificacions	La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
Zaragoza-R. Madrid 1-3	PJ GF GC Ptos.	1. Zaragoza-Real Madrid (2) 2	Hugo Sánchez (Real Madrid) 33	Barcelona-Zaragoza
S. Gijón-Barcelona 1-0	1. R. Madrid 43 82 35 65 + 23	2. Gijón-Barcelona (X) 1	Lineker (Barcelona) 20	Mallorca-Gijón
Español-R. Mallorca 5-0	2. Barcelona 43 60 27 61 + 19	3. Español-Mallorca (1) 1	Magdaleno (Mallorca) 19	Real Madrid-Español
At. Madrid-R. Sociedad 5-1	3. Español 43 64 44 50 + 6	4. At. Madrid-R. Sociedad (1) 1	Rincón (Betis) 18	Betis-At. Madrid
Valladolid-R. Betis 1-1	4. S. Gijón 43 57 49 44	5. Valladolid-Betis (1) X	Calderón (Betis) 17	Murcia-Valladolid
Sevilla-R. Murcia 2-2	5. Zaragoza 43 44 44 44	6. Sevilla-Murcia (X) X	Contreras (Las Palmas) 17	Real Sociedad-Sevilla
Ath. Bilbao-Osasuna 0-2	6. R. Mallorca 43 47 64 41 - 1	7. Ath. Bilbao-Osasuna (2) 2	Ramón (Sevilla) 16	Cádiz-Sabadell
Sabadell-Las Palmas 1-2	7. At. Madrid 43 57 52 47 + 3	8. Sabadell-Las Palmas (X) 2	"Pichi" Alonso (Espanol) 15	Osasuna-Santander
Santander-Cádiz 3-0	8. R. Sociedad 43 57 53 45 + 3	9. Santander-Cádiz (1) 1	Julio Salinas (At. Madrid) 14	Hércules-Logroñés
	9. R. Betis 43 59 58 43 + 1	10. Logroñés-Valencia (1) 1	Pineda (Espanol) 13	
	10. Valladolid 43 41 41 41 - 3	11. Elche-Bilbao Ath. (1) 1	Andrés (Las Palmas) 13	
	11. R. Murcia 43 46 62 39 - 3	12. Castellón-Sestao (X) 1	Perico Alonso (Sabadell) 13	
	12. Sevilla 43 50 51 39 - 5	13. Málaga-Coruña (1) X	Flores (Gijón) 12	
	14. Las Palmas 43 58 65 41 - 1	14. Figueras-Oviedo (1) 1	Cholo (Sevilla) 12	
	14. Ath. Bilbao 43 49 49 40 - 4		Marina (At. Madrid) 11	
	15. Osasuna 43 35 46 36 - 6		Sarabia (Ath. Bilbao) 11	
	16. Sabadell 43 36 58 35 - 7		López Ufarte (Real Sociedad) 9	
	17. Santander 43 46 62 33 - 11			
	18. Cádiz 43 31 59 28 - 14			

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 359

Històries d'Eixerits

El meu gerani, té visita

Estava llegint a la meua habitació. Que, què llegia? Doncs, un llibre d'històries per a nois i noies, fantàstic. Tenia la finestra oberta, perquè fa calor, m'agrada l'aire i segons quines hores no hi ha gaire soroll al carrer.

Doncs bé, en això aixeco el cap per deixar reposar una mica els ulls, i, què és el que veig? Una papallona havia aturat el seu vol i s'havia posat damunt d'una flor del gerani. Jo vaig pensar: vejam què farà ara el gerani, perquè això és com quan a mi se m'atura una mosca a la cara. Doncs res, gerani i papallona estaven quiets. Aleshores em varen imaginar que conversaven amicalment.

—Tingues cura, que podries trencar-me pètals de la meua flor.

• No siguis tan poruc i presumit. No veus que tinc les potes tan fines.

—D'on vénis? Estic segur que estàs cansada i t'has aturat a reposar.

• Què en treuria d'explicar-t'ho? Allà d'on vinc, tu no pots anar-hi. Dir-te perquè m'he aturat, em fa vergonya.

—Bé, però, tot escoltant-te, podria imaginar-me les plantes i les flors de les contrades d'on vénis, les seves formes i colors. I també pensar que, allò que em dius, m'ho dius de debò.

• Sí, potser sí, un altre dia tornaré... Ara et diré adéu amb un vol ras vora teu. Oi que tinc les ales boniques?

—Jo balancejaré les meves flors. Oi que també són boniques?

La mare arribà carregada del mercat. "Mare, vols que t'ajudi? Deus estar cansada, oi? Reposa una mica. Ella em mirà estranyada. A mi em semblà veure-li unes grans ales com una papallona meravellosa.

L'Eixerit

SI FEU SERVIR EL NOU XAMPÚ QUE RENTA I FA CREIXER EL CABELL ALHORA...

GALT

S'US PLAU, SEGUIU LES INSTRUCCIONS: SÓN 6 GOTES I NO UN BON RAIG COM VAIG FER JO: ÉS UN CONSELL D'AMIC...

Jesús ens parla

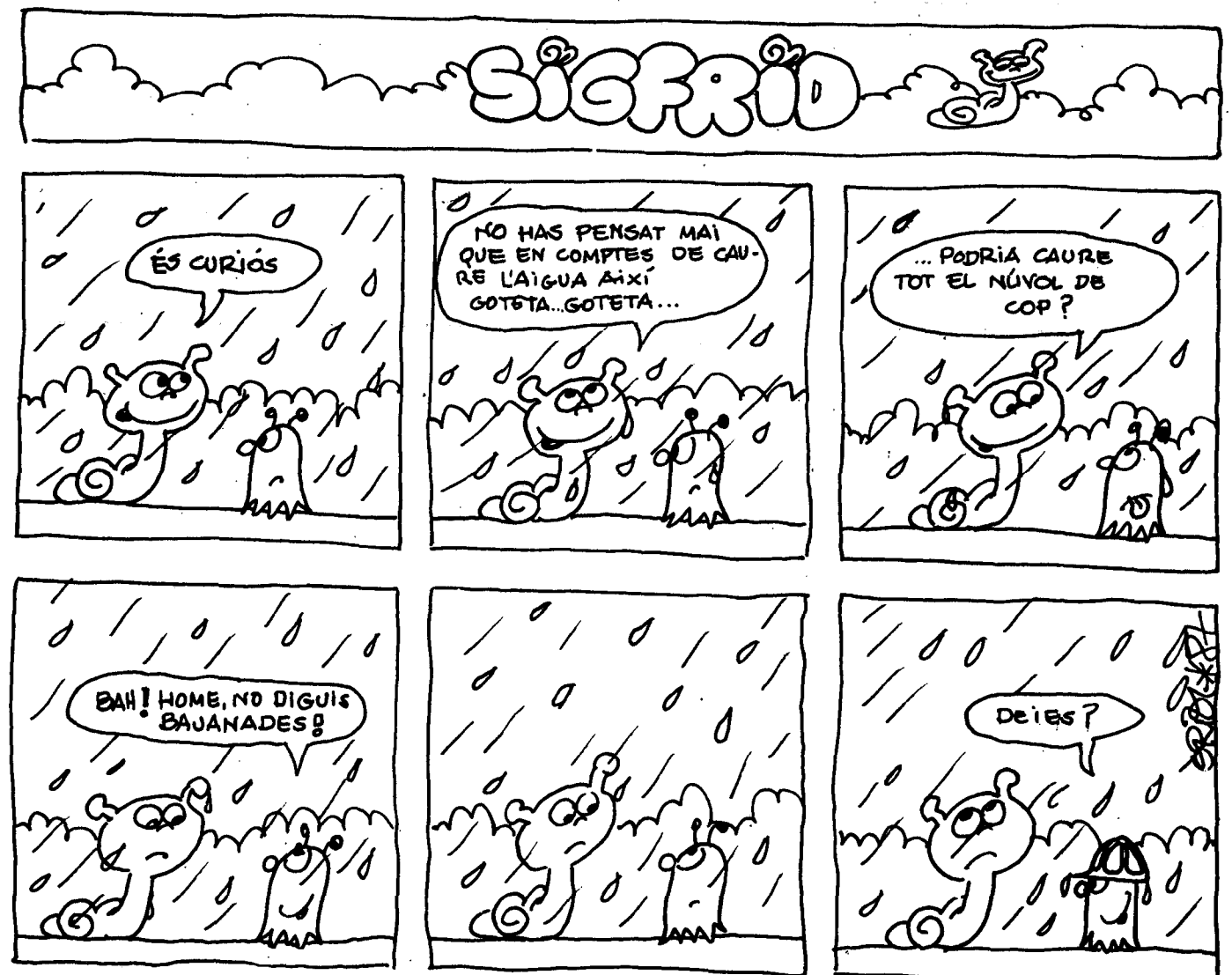
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Mateu, capítol 10, versets del 26 al 33 (Mt 10:26-33).

Reflexionem: 1. A Nostre Senyor no li agrada gens que els nois i les noies siguin porucs. Sobretot no li agrada que tinguin por o vergonya d'estimar-lo; por del "què pensaran", del "què diran". Tenim por de les dificultats que tenim i de les que podem tenir; por que a l'escola no ens vagin prou bé les coses, por de posar-nos malalts, etc.

2. Jesús, a l'Evangeli, repeteix moltes vegades: "No tingueu por". "Jo us deixo la meua Pau". "Jo estaré amb vosaltres fins que acabi el món". Si tenim Déu amb nosaltres, de què o de qui hem de tenir por? ¿No hem rebut la força del seu Esperit en el Baptisme? ¿Quan preguem i quan celebrem l'Eucaristia, Jesús mateix no ens dona la seva gràcia i fortalesa?

3. L'única por que hem de tenir és que el mal ens pugui allunyar de Déu. Si volem estimar-lo, Ell ens estima com un pare i vetllà pel nostre bé.

El mossèn

DIUMENGE - 21

11.45 Temps d'esperança. Rep.
12.25 Matinal a TV3:
"Orquestra Simfònica del Vallès".
14.00 Olímpics en acció - Repetició.
15.00 Telenotícies.
15.30 Fèlix, el gat.
16.00 No passa res - Rep.
17.00 La gran vall:
"La mala estrella".
18.00 Vida salvatge:
"La llei dels mandrils".
18.30 Retrat:
"Rostopovitx".
19.30 La ruta de la seda:
"Mil km. enllà del Riu Groc".
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert:
"Vanitat".
22.30 Gol a gol.
23.40 Fi d'emissió.

DILLUNS - 22

13.30 TV3, segona vegada-Gol a gol.
14.30 Avanç informatiu.
14.32 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Gràcies al cel per les noies".
16.15 La dona biònica:
"Fembots a Las Vegas". II.
17.15 Digui, digui... Prova.
17.35 Music Box.
18.00 Sèrie infantil.
18.30 Fes flash.
19.00 Simbad.
19.20 Els cavallers de Déu - 8.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Informatiu cinema.
21.30 Cinema 3:
"Contrasexe".
23.30 Telenotícies.
23.45 Fi d'emissió.

DIMARTS - 23

13.10 Servei d'informació agrària.
13.30 TV3, segona vegada -
"30 minuts"
"Informatiu Cinema".
14.30 Avanç informatiu.
14.32 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"L'orquídia negra".
16.15 La dona biònica:
"Tots per un".
17.15 Music Box.
18.00 Sèrie infantil.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
18.55 Simbad.
19.15 Filiprim.
20.00 Futbol:
"Inter de Milà/F.C. Barcelona".
20.45 Telenotícies.
21.00 Futbol (Continuació).
22.00 Perry Mason:
"El cas del soci geniüt".
23.00 Telenotícies.
23.15 Revetlla de Sant Joan.
01.15 Fi d'emissió.

DIMECRES - 24

13.10 Servei d'informació agrària.
13.30 TV3, segona vegada:
"Trossos" i "Joc de ciència".
14.30 Avanç informatiu.
14.32 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"A flor de pell".
16.15 La dona biònica:
"L'ocàs de l'espia".
17.15 Music Box.
18.00 Sèrie infantil.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes Flash.
19.00 Simbad.

19.20 Els cavallers de Déu - 9.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Simon i Simon:
"El secret de l'àliga cromada".
22.00 Àngel Casas Show.
23.30 Arsenal.
00.15 Telenotícies.
00.30 Fi d'emissió.

DIJOUS - 25

13.10 Servei d'informació agrària.
13.30 TV3, segona vegada - "Àngel
Casas Show".
14.30 Avanç informatiu.
14.32 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Tres menys de dos".
16.15 La dona biònica:
"Quina és la Jaime?".
17.15 Music Box.
18.00 Sèrie infantil.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
18.55 Simbad.
19.15 Filiprim.
20.00 Telenotícies.
20.30 Vostè jutja.
22.00 Futbol:
Paris Saint Germain-F.C. Barce-
lona.
24.00 Telenotícies.
00.15 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 26

13.30 TV3, segona vegada.
14.30 Avanç informatiu.
14.32 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Buck Gibson, el boig".
16.15 La dona biònica:
"El santuari terra".
17.15 Botó fluix - Rep.
17.50 Digui, digui... (Prova).
18.00 Sèrie infantil.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Fes vídeo flash.
19.30 Els cavallers de Déu - 10.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 No passa res.
22.00 Debat.
23.30 Trossos.
24.00 Telenotícies.
00.15 Les golfes de TV3.
01.50 Fi d'emissió.

DISSABTE - 27

13.23 Sardanes.
13.53 Avanç informatiu.
13.55 Maya.
14.20 Divulgatiu:
"L'esport cap al 92".
15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Els germans Hardy i la Nancy
Drew: "La casa de la muntanya
posseïda".
16.50 Olímpics en acció:
"Gimnàstica".
17.50 Fes vídeo Flash.
18.10 Horitzó:
"Trobada amb Júpiter".
19.00 Flexa negra - 10.
19.30 Botó fluix.
20.00 Futbol:
Oporto-F.C. Barcelona.
20.00 Telenotícies.
22.30 Pel·lícula:
"No es bueno que el hombre es-
té solo".
24.00 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 21

9.00 Informe setmanal.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
11.55 Poble de Déu.

12.25 El triomf d'occident.
13.20 Curro Jiménez:
"El fuego encendido".
14.30 Set dies.
15.00 Telediari - 1.
15.35 L'inspector Gadget.
16.05 Parada de postes - 11.
16.55 Capitals culturals d'Europa.
18.00 El mateix dia a la mateixa hora.
18.45 Estrenes TV:
"La desaparició de Aimée".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Estiu del 36 - Cap. 1.
22.45 Estudi Estadi.
02.30 Comiat.

DILLUNS - 22

7.30 Bon dia.
9.00 Pel matí
9.05 Follow me - Examen 10.
9.35 Els rics també ploreu - 54.
11.35 Rituals - 21.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 A tot saber.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Starman:
"Los mejores amigos".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 A mitja tarda.
19.00 Mister Belvedere.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.15 Un, dos, tres.
23.00 I vostè què opina?
24.00 A portada.
00.25 Telediari - 3.
00.55 Comiat.

DIMARTS - 23

7.30 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.05 Follow me - Exàmen 11.
9.35 Els rics també, ploreu - 55.
11.35 Rituals - 22.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Terenci a la fresca.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Starman:
"Secretos".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Els electrofollets.
19.00 La quarta part.
19.30 Les noies d'or - Ep. 31.
20.00 L'hora del lector.
20.30 Telediari - 2.
21.15 Quina nit la d'aquell any.
22.20 Sessió de nit:
"Los Barrett de Wimpole Street".
00.10 Telediari - 3.
00.40 Testimoni.
00.45 Comiat.

DIMECRES - 24

7.30 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.05 Follow me - Examen 12.
9.35 Els rics també ploreu - 56.
11.35 Rituals - 23.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Punt de fuga.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Starman:
"Uno para la carretera".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 La volta al món de Willy Fogg.
19.10 Així fou, així ho conta.
19.30 A tope.
20.30 Telediari - 2.
21.15 L'Edén.
22.20 Vigílies: "La Rondeña".
23.20 Espanya en guerra, 36-39.
00.15 Telediari 3.
00.45 Comiat.

DIJOUS - 25

7.30 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.05 Follow me - Examen 13.
9.35 Els rics també ploreu - 57.
11.35 Rituals: Ep. 24.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Què vol veure?
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Starman.
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 El quiosc.
19.00 El bigoti de Babel.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 Carol Burnett.
20.30 Telediari - 2.
21.15 La meua cosina Raquel - 2.
22.15 Debat.
23.45 A mitja veu.
00.10 Telediari - 3.
00.40 Comiat.

DIVENDRES - 26

7.30 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.05 Follow me - Examen 14.
9.35 Els rics també ploreu - 58.
11.35 Rituals - 25.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre -
13.30 Music mots.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Starman.
16.30 La tarda.
18.00 L'aldea de l'arce.
18.30 Món Disney.
19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby.
20.30 Telediari - 2.
21.15 En familia.
22.30 Divendres cinema:
"El cazador".
01.45 Telediari - 3.
02.15 Jazz entre amics.
03.10 Comiat.

DISSABTE - 27

9.00 Un, dos, tres.
10.35 Don Quijote de la Mancha.
11.00 Gent jove.
11.35 La bola de cristall.
13.15 Loteria nacional.
13.30 Objectiu - 92.
14.30 Pel matí... aquesta setmana.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Daniel l'entremeliat.
16.05 Primera Sessió:
"Amor en conserva".
17.40 Dibuixos animats.
18.00 Número 1.
18.30 La vall secreta:
"Trabajo resbaladizo".
19.00 Les aventures dels ossos
Gummy.
19.35 L'equip "A":
"Recompensa".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.50 Misteri:
"La difunta senyora Irving".
01.10 Cinema de mitjanit:
"Bilbao".
02.45 Comiat.

DIUMENGE - 21

10.00 Santa Missa.
11.00 La bona música.
12.00 Estudi Estadi.
14.45 L'informatiu cap de setmana.
15.00 Estudi estadi.
17.00 Connexió amb Madrid.
17.00 Sessió de tarda:
"Los últimos día de Pompeya".

18.45 Documental.
19.00 Connexió amb Sant Cugat.
19.00 Molt personal.
20.30 L'informatiu cap de setmana.
20.30 Connexió amb Madrid.
20.30 Com gat i gos.
"Tequila sunrise".
21.30 Connexió amb Sant Cugat.
21.30 Debat.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Diumenge cinema:
"La zorra".
00.45 Comiat.

DILLUNS - 22

18.00 Follow Through.
18.20 Avanç de l'informatiu vespre.
18.25 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 So-terrani.
21.00 Geografia de Catalunya.
21.15 Connexió amb Madrid.
21.15 Cinema club:
"El tercer hombre".
23.10 Últimes preguntes.
23.40 Viure cada dia.
00.35 Comiat.

DIMARTS - 23

18.00 Follow through.
18.20 Avanç de l'informatiu vespre.
18.25 Digui, digui (60).
18.40 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Sèrie documental.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El món és un escenari.
21.55 El temps és or.
22.50 L'ull de vidre.
00.45 Comiat.

DIMECRES - 24

18.00 Follow through.
18.20 Avanç de l'informatiu.
18.25 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 L'electro-XOU.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El pols de Hollywood.
21.50 Fi de segle.
23.20 Tendido cero.
23.50 Temps de creure.
00.05 Comiat.

DIJOUS - 25

18.00 Follow through.
18.20 Avanç de l'informatiu vespre.
18.25 Picapuça.
19.30 L'informatiu vespre.
19.45 Connexió amb Madrid.
19.45 Bàsquet.
21.15 L'estació de Perpinyà.
22.15 Dijous cinema:
"Vida perra".
00.00 Metròpolis.
00.30 Comiat.

DIVENDRES - 26

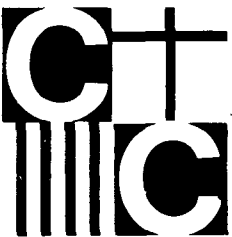
18.00 Follow Through.
18.20 Avanç de l'informatiu vespre.
18.25 "20-60".
19.30 Som-hi!
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Panorama.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Els comptes clars.
21.30 L'art de viure.
22.00 Òpera:
"El holandès errante".
00.20 Temps moderns.
01.15 Comiat.

DISSABTE - 27

10.00 Biniki i la dragona rosa.
10.30 Picapuça.
11.00 Mirades.
11.30 El carrer de l'espectacle.
12.00 Una història particular.
13.00 El meu fill, el meu fill (5).
14.00 L'informatiu cap de setmana.
14.30 135 escons.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estadi 2.
23.30 Diàlegs amb la música.
00.00 Comiat.

NOVA SEU DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

(Antic Patronat)

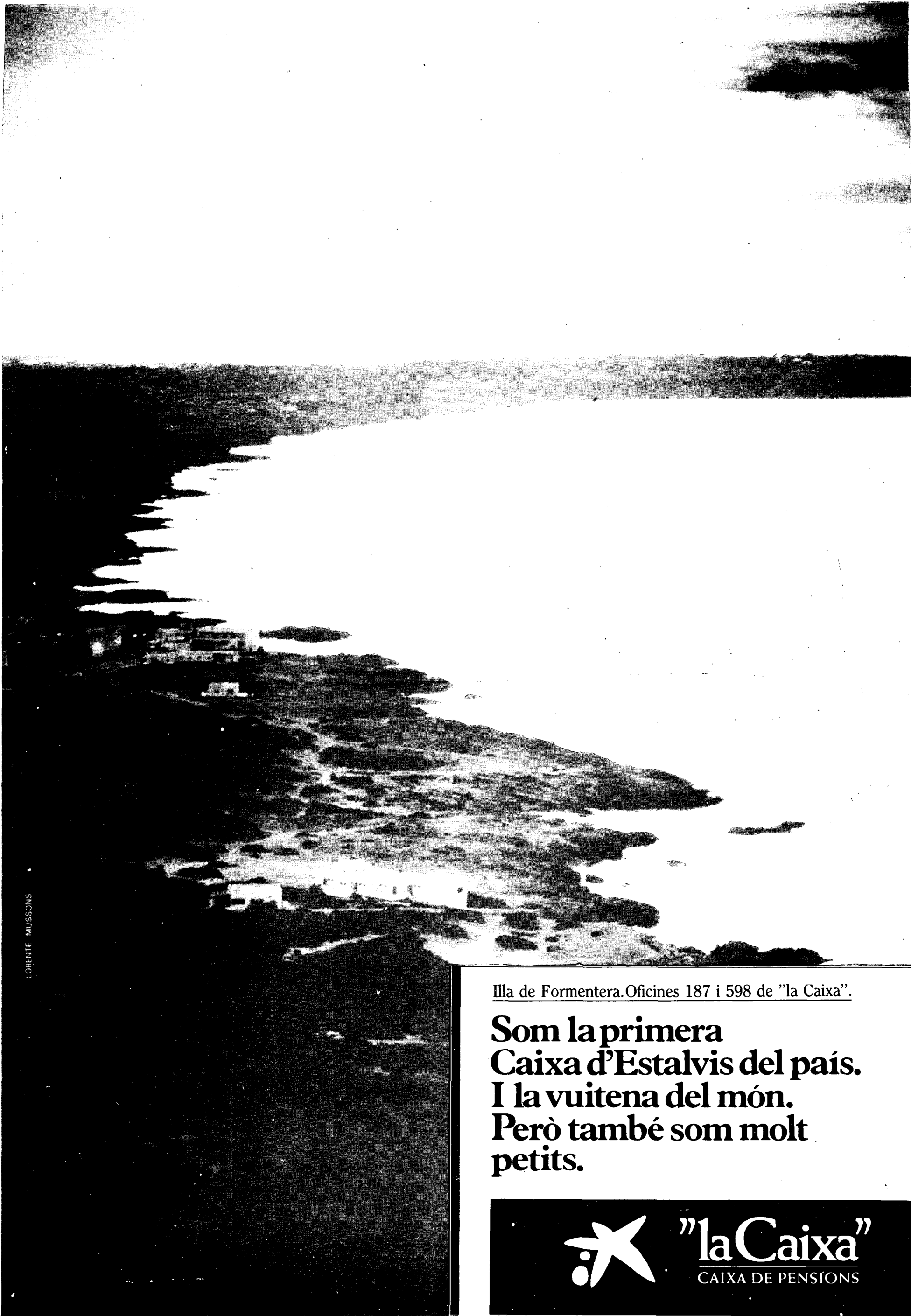
AMB LES SEVES CORRESPONENTS ACTIVITATS: SESSIONS
CULTURALS, DIVULGACIÓ TEOLÒGICA, VIATGES, RIFA, LLIBRES,
ETC. QUE DONEN SUPORT A LA VIDA I DIFUSIÓ DE "CATALUNYA
CRISTIANA".

Preneu-ne nota:

ASSOCIACIÓ D'AMICS
DE
"CATALUNYA CRISTIANA"

Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A
08010 - BARCELONA

Tel. 301.37.18

LORENTE MUSSONS

Illa de Formentera. Oficines 187 i 598 de "la Caixa".

**Som la primera
Caixa d'Estalvis del país.
I la vuitena del món.
Però també som molt
petits.**

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS